

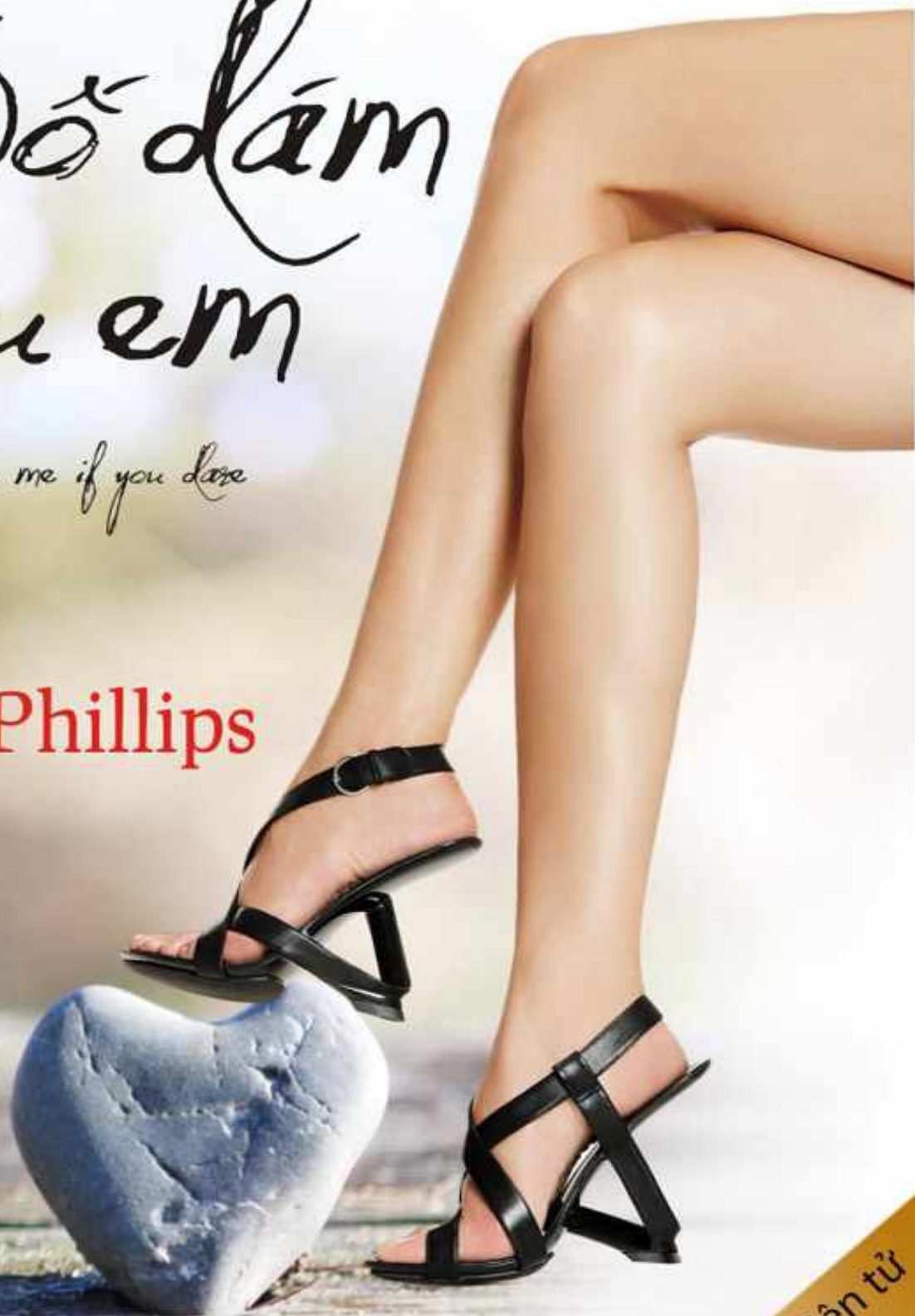
THE INTERNATIONAL BESTSELLER

Đồ dăm yêu em

Love me if you dare

Carly Phillips

CHIBOOKS vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Ấn phẩm điện tử
Alezaa.com

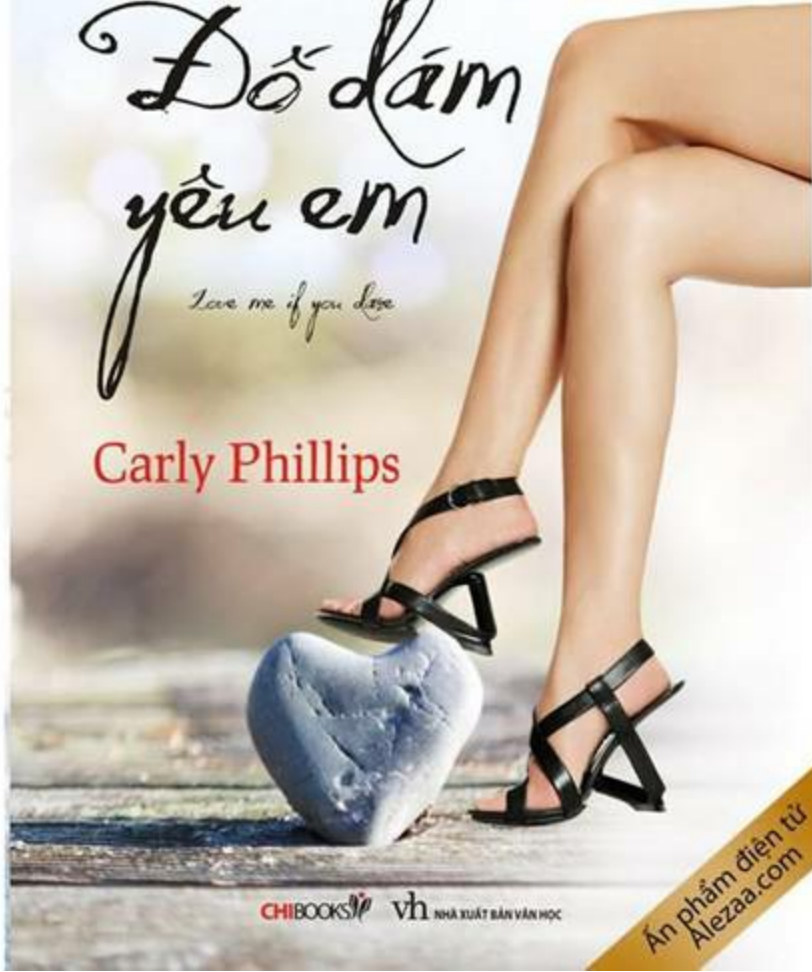
THE INTERNATIONAL BESTSELLER

Đồ dăm yêu em

Love me if you dare

Carly Phillips

CHIBOOKS **vh** NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Ấn phẩm điện tử
Alezaa.com

Ebook được thực hiện bởi Chút & Smilehd

<http://aimong.wordpress.com/>

Bản quyền tiếng Việt © Công ty TNHH MTV Văn hóa & Truyền thông
Lệ Chi (ChiBooks)

ĐỐ DÁM YÊU EM

Tác giả: **CARLY PHILLIPS**

Tên sách gốc: **LOVE ME IF YOU DARE**

Dịch giả: **Phan Hoàng Hà**

Đơn vị xuất bản: Chibooks

Đơn vị cấp phép: Nxb Văn học
Đơn vị phát hành độc quyền: Fahasa

Số trang: 376

Kích thước: 14x20.5cm

Trọng lượng: 376g

Năm xuất bản: 2011

Giá bìa: 75.000

Giới thiệu

Một câu chuyện về tình yêu nảy nở đúng thời khắc khó khăn nhất giữa sự sống và cái chết. Hạnh phúc luôn đến với những người dũng cảm đón nhận nó.

Nhân viên đàm phán con tin Rafe Mancuso liều mạng để cứu Sara Rios, một nữ cộng sự xinh đẹp mà anh thầm yêu bấy lâu. Hành động anh hùng này đã biến anh thành nhân vật chính trong Blog Chàng độc thân, trở thành đối tượng săn đuổi của cả báo giới và đám phụ nữ độc thân ở New York. Rafe đi ra khỏi thành phố để gắng thoát khỏi sự quyến rũ của Sara và sự nhòm ngó của giới truyền thông.

Nhân viên cảnh sát New York Sara Rios giằng xé trong mâu thuẫn đấu tranh giữa việc chấp nhận sự thật về tình cảm của mình dành cho Rafe với sự hấp dẫn giới tính thuần túy. Từng mất lòng tin vào tình yêu và hôn nhân, Sara luôn tự dựng nên những rào cản vô hình đối với người cô yêu thương. Một cuộc rượt đuổi và truy sát Sara do cô vô tình là nhân chứng duy nhất của một vụ án quan trọng khiến Rafe và Sara xích lại gần nhau. Bất đắc dĩ, họ cùng phải xử lý quá nhiều việc rắc rối tại quê nhà của Rafe: bảo vệ con tin, tìm kiếm thủ phạm đột quỵ hàng, đặt bẫy bọn buôn ma túy, hòa giải rạn nứt hôn nhân gia đình... Đã tới lúc, không ai có thể né tránh được mũi tên của thần Cupid.

Giới thiệu

Chương một Chương hai Chương ba Chương bốn

Chương năm Chương sáu Chương bảy Chương tám

Chương chín Chương mười Chương mười một

Chương mười hai Chương mười ba Chương mười bốn

Chương mười lăm Chương mười sáu Chương mười bảy

Chương mười tám Chương mười chín Chương hai mươi

Chương hai mươi một

Phần kết

Chương một

Trong khi những tinh hoa của Manhattan đang nhấm nháp rượu champagne và rì rầm khe khẽ, Rafe Mancuso vồ vồ vào khẩu súng ngắn hiệu Glock giấu dưới chiếc áo vét Tuxedo. Thoải mái mà cảnh giác, anh sải bước qua gian phòng, chắc chắn sẽ chẳng cần dùng đến súng ngắn giữa đám trưởng giả này. Dấu sao thì Quý Lancaster cũng trả tiền anh để trông chừng những món đồ trang sức giá cao ngất ngưỡng trong cuộc đấu giá của họ. Thực ra, anh đang bị phân tán tư tưởng bởi người phụ nữ đã thuê anh phụ trách phần an ninh, Sara Rios, người từng có thời là cộng sự của anh tại sở cảnh sát New York.

Cô đi qua hai cánh cửa và anh không còn có thể tập trung vào bất cứ điều gì khác. Giữa họ tồn tại một mối liên hệ độc nhất vô nhị, họ làm việc với nhau trôi chảy như một cái máy được bảo dưỡng tốt. Việc ngồi bên nhau hàng giờ trong xe hơi đã dẫn tới một tình bạn, một tình cảm thân mật mà Rafe chưa bao giờ biết đến.

Ngay cả với hôn thê của anh.

Sara và anh chẳng bao giờ công nhận chứ đừng nói đến việc biến những cảm xúc sôi nổi giữa hai người thành hành động, nhưng điều đó cũng chẳng giảm tác động của những cảm xúc ấy. Nếu như xưa kia Rafe đã nghĩ rằng Sara là một sự cám dỗ nguy hiểm thì giờ đây anh bị cuốn đi hoàn toàn. Người phụ nữ từng làm việc bên anh trong bộ đồng phục cảnh sát chưa bao giờ trông hấp dẫn như lúc này. Nhìn cô trong chiếc váy màu bạc óng ánh dài tới đôi bắp chân thon thả, mái tóc dài vàng óng phủ đôi bờ vai, bộ ngực đầy đặn mà anh chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của chúng, Rafe không thể rời mắt khỏi cô.

“Này người lạ! Lâu lắm rồi mình không gặp nhau.” Cô chào anh với nụ cười rộng mở.

“Chào em.”

Cô nghiêng người và đặt một nụ hôn lên má anh. Đôi môi mềm

mại, mùi hương ngọt ngào của cô làm anh ngây ngất và khiến anh nhớ lại lí do tại sao mình xin đổi ca và thôi không làm việc chung với cô từ năm ngoái. Cha anh đã từng suýt làm tan nát gia đình trong một lần ngoại tình và Rafe đã thề sẽ không bao giờ đi theo vết xe đổ đó. Đ một người đàn ông đã đính hôn, Sara là một sự cám dỗ cần phải kết thúc. Trớ trêu thay, quan hệ giữa anh và hôn thê cũng tan vỡ ít lâu sau đó, nhưng dấu sao với Rafe, thôi không làm chung với cô nữa vẫn là quyết định khôn ngoan nhất của anh.

Sara chẳng thể gắn bó dài lâu với một người đàn ông mà Rafe thì đòi hỏi nhiều hơn thế.

“Em rất mừng vì anh nhận lời làm vụ này. Gặp lại anh thật tuyệt.” Cô vén một lọn tóc ra sau tai và bắt gặp cái nhìn của anh, đôi mắt nâu của cô ánh lên niềm vui.

Anh mỉm cười. “Gặp lại em, anh cũng vui lắm!”

“Anh diện đẹp quá!” cô nói.

Mắt anh không rời khỏi mắt cô. “Anh thật lòng cũng có thể nói như vậy về em đấy. Thêm nữa, đêm nay cũng dễ dàng thôi.” Anh nghiêng đầu về phía bên kia của gian phòng, nơi trưng bày những món đồ trang sức.

Quỹ Lancaster cứ nhất quyết rằng Sara và Rafe phải hòa lẫn vào đám đông chứ không quần quanh bên những món đồ được bày bán. Là dân chuyên nghiệp được đào tạo, hai người thích được đặt yêu cầu hơn, nhưng quỹ này không muốn làm cho các vị khách ngại lại gần ngắm nghía các món đồ.

“Một đêm dễ dàng thì tốt quá!” Sara nói. “Lý ra em nên ở ẩn cho đến khi ra làm chứng ở phiên tòa xét xử vụ giết người trong tháng tới. Và chẳng có gì ít gây chú ý hơn thế này.”

Anh cười đồng tình. “Anh có nghe nói về vụ của em. Bắt đầu bằng một vụ đột nhập thông thường ở đại lộ Park phải không?”

“Lúc đầu bọn em cũng nghĩ thế. Có kẻ nào đó đã đột nhập và ngạc nhiên gặp bà vợ ở nhà. Kẻ đó đã đánh vào đầu bà ấy và lấy đi vài món đồ giá trị. Nhưng nạn nhân từ chối đi đến bệnh viện và đã qua đời trong giấc ngủ vài giờ sau đó.” Sara lắc đầu khi nhắc tới cái kết cục vô nghĩa ấy.

Họ đều từng gặp phải những nạn nhân búng bình.

“Tình cờ em lại lcuối cùng nói chuyện với bà ấy trước khi bà ấy chết. Bà ấy cho rằng chồng mình có liên quan, hay chí ít thì cũng có động cơ trong việc này.”

“Do vậy em đã trở thành nhân chứng thiết yếu trong phiên xử người chồng giết người?” Rafe nói, nhắc lại những gì anh đã nghe được ở đồn cảnh sát.

“Đúng vậy. Mà mọi sự chung quy cũng chỉ vì tiền.” Cô hát đầu về phía đám nhà giàu. “Tiền bạc của Alicia Morley đã giữ cho công ty đầu tư của ông chồng khỏi sập tiệm. Ông chồng và các công sự của ông ta đã làm cho công ty lụn bại và bà ấy đã từ chối không tiếp tục bao cấp cho các vụ đầu tư thất bại của ông ấy. Ông chồng đã thuê một kẻ nào đó đột nhập vào nhà và làm như đó là một vụ cướp tòi tệ với hy vọng sẽ được thừa kế gia sản của bà vợ. Nhưng nếu ông ta bị kết án, những đứa con riêng từ cuộc hôn nhân đầu của bà vợ, nay đã trưởng thành, sẽ thừa hưởng tất cả tiền bạc.”

Một người phục vụ đi ngang qua và Sara lấy một cốc nước suối có ga trên cái khay của anh ta. Cô nhấp một ngụm nước và để lại một vệt son hồng trên miệng cốc.

Rafe không thể rời mắt khỏi vệt son ấy và không thể ngăn tâm trí mình tưởng tượng ra những điều khác mà đôi môi ngon lành ấy có thể làm. “Thế hiện nay ông chồng đang ở đâu?” anh hỏi cô, cổ họng anh khô rát.

“Vẫn đang nằm trong khám. Bên nguyên đã thuyết phục quan tòa rằng ông ấy là người dễ bỏ trốn. Các bạn làm ăn của ông ta có quan hệ với một số phần tử nguy hiểm và chính vì vậy mà Chương lý của quận muốn em không gây ồn ào gì cho tới khi vụ này xong.”

“Tốt thôi. Anh rất vui được cùng em phục vụ cho cái sự kiện kín đáo này.” Ở đây anh có thể ngắm nhìn mà không được chạm tới cô. “Vừa nãy anh nhìn thấy Sam Cooper, hàng xóm của em đây.”

Coop và Sara không chỉ đơn thuần là hàng xóm mà còn là bạn tốt của nhau. Vì Sara chỉ thân thiết với rất ít người nên Rafe tin tưởng ở linh tính của cô và mặc nhiên tôn trọng Coop. Anh thường gặp gỡ tay phóng viên

chuyên về mảng tội ác và theo ấn tượng nghề nghiệp của anh thì đây là tay nhà báo tử tế, không chấp nhận thỏa hiệp với sự thật.

Vì Sara rất cục bộ về chuyện của cô, Rafe quyết định không nói rằng anh đã nhìn thấy tay phóng viên chuồn ra khỏi phòng để áo khoác bỏ không, chỉ một lúc sau một người phụ nữ ăn bận xộc xệch đi ra. Giữa tiết trời mùa hè nóng bức, chẳng ai lại dùng tới khoang để đồ làm gì nếu họ không có ý định hò hẹn ở đó. Thực ra thì Rafe thấy ghen tị. Anh không nhớ nổi lần cuối cùng qua đường với một phụ nữ ở một nơi gần như công cộng thế này nhưng ngắm nhìn Sara trong chiếc váy này, anh không thể nghĩ tới một điều gì khác.

Cô gật đầu. “Em đã đến đây cùng với Coop, nhưng em hy vọng là anh ấy sẽ rời khỏi đây cùng với bạn gái của anh ấy, Lexie Davis. Nếu họ đã thôi giận nhau rồi.” Cô mím môi và nhìn quanh phòng, cái nhíu mày của cô trở nên rõ nét hơn. “Em không thấy họ đâu cả.”

“Đông người quá. Mà cũng có thể họ đang làm lành với nhau ở đâu đó.” Rafe nói để cô yên tâm.

Tình dục, cãi cọ, rồi lại giảng hòa bằng tình dục. Có gã đàn ông nào lại may mắn đến mức đó chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ không? Rafe lắc đầu và cười thành tiếng.

“Sao anh lại buồn cười nhỉ?”

Rafe bịa bừa ra một chuyện. “Anh đang nghĩ không biết Coop xoay xử thế nào với phần của mình trên Blog Chàng độc thân.”

Đây là chuyên mục hiện nay của tờ *Daily Post*, cả ấn bản và trang mạng, nhắm vào những người đàn ông độc thân ở thành phố New York. Trang blog này bắt đầu bằng việc chọn một chàng độc thân và làm anh ta nổi lên. Tiêu điểm dẫn dắt mọi người mô tả nhất cử nhất động của chàng độc thân, từ chuyện anh ta dùng chân uống cà phê ở đâu đến chuyện anh ta làm việc ở chỗ nào và cao trào nhất là chuyện tình cảm của anh chàng. Rồi đám đàn bà con gái lũ lượt kéo ra, hy vọng tóm được chàng độc thân mới nhất, hợp thời nhất ở thành phố New York. Mặc dù cũng làm việc cho tờ *Daily Post*, Coop vẫn trở thành gã khờ mới nhất của blogger ngày.

“Anh mà cũng đọc cái đồ rác rưởi ấy sao?” Sara nghe như bị xúc

phạm bởi một viễn cảnh như vậy.

Rafe lắc đầu. “Trời ơi, không đâu. Nhưng Maggie thì có đấy.” Sara biết rằng Maggie là cô trực tổng đài ban ngày, cô ấy thích buôn chuyện với mọi người ở sở gần đây là những tin tức mới nhất từ Blog Chàng độc thân.

“Không biết cô ấy lấy đâu ra thời gian mà làm vậy,” Sara nói.

“Nó tránh cho cô ấy phải quan tâm đến cuộc sống riêng của cô ấy thôi.”

Bỗng nhiên một tiếng kêu lớn và tiếng kính vỡ phá tan sự rì rầm buồn thảm của đám đông và cắt đứt cuộc đối thoại của hai người.

Rafe quay ngoắt đầu về phía có tiếng hét, tay đút trong túi áo, sẵn sàng rút vũ khí ra.

“Một người phục vụ có dao đấy!” một ai đó hét lên bên họ.

“Và hẳn ta có cả cô bạn gái của Coop nữa,” Sara rên lên.

Linh tính thức tỉnh, Rafe và Sara nhìn nhau, thậm lạng khảng định rằng họ phải tiến đến gần hơn nơi sự việc xảy ra.

Rafe hát đầu và ngay lập tức Sara đi theo chiều kim đồng hồ quanh gian phòng về phía gã phục vụ có con dao. Rafe đi theo chiều ngược lại xuyên qua đám đông đang hoảng hốt.

“Hắn ta có chiếc nhẫn.” Lời cảnh báo vang lên từ người phụ nữ bị giữ làm con tin.

Một món trang sức của Quĩ Lancaster. Rafe nuốt một tiếng rủa thảm.

“Câm ngay!” Gã phục vụ hoảng sợ hét lên với người phụ nữ.

Rafe liếc về phía gã đứng vào lúc gã chích mũi dao nhọn vào làn da của người phụ nữ.

“Thế anh nghĩ anh sẽ thoát ra khỏi đây bằng cách nào?” Bỗng

nhiên Sam Cooper tiến lên phía trước. Hai tay giơ cao, anh ta tiến dần về phía gã phục vụ đang giữ cô bạn gái của mình dưới mũi dao.

Bình thường thì Rafe chẳng muốn một thường dân cố gắng nói chuyện với một gã khùng nhưng Coop không phải là một kẻ ngốc và ít nhất cũng cho Rafe và Sara thêm thời gian tiếp cận gã phục vụ.

“Mày là đứa nào?” Gã phục vụ hỏi.

“Tôi đi cùng với cô đây. Bây giờ, bình tĩnh nhé!” Coop nói và định tiến thêm một bước.

“Đứng yên ở đó!” Gã phục vụ hét.

Rafe vẫn chưa ở cự ly đủ gần với gã phục vụ mà anh cũng không muốn làm hoảng sợ thêm một gã đàn ông đã chuyển từ một kẻ ăn trộm nhẵn thành một kẻ bắt giữ con tin.

Gã phục vụ vẫn túm chặt lấy người phụ nữ. “Nghe đây, tao sẽ ra khỏi đây và không ai sẽ cản được tao.” Gã tiến dần về cánh cửa bằng thép có ghi dòng chữ “Cầu Thang”, kéo theo con tin.

Rafe tìm kiếm và nhìn thấy Sara ở bên kia gian phòng. Cô ở cự ly đủ gần để đối đầu với gã phục vụ. Rafe thầm lặng nhìn cô khuyến khích biết rằng cô có thể thuyết phục được gã kia. Họ đã cùng tập huấn về những kỹ năng đàm phán cơ bản, mặc dù cô không có ý định đi chuyên sâu.

Chẳng nói chẳng rằng, gã phục vụ đẩy người phụ nữ vào đám đông, khiến mọi người bị bất ngờ.

Trong sự hỗn loạn sau đó, gã phục vụ giật tung cửa và chuồn ra khỏi gian phòng. Sara bám theo gã.

Rafe nhao về phía trước, nhưng cánh cửa sập lại trước khi anh lao tới và đã cướp của anh chút thời gian quý báu. Trái tim nghẹn trong cổ họng, anh rẽ đám khách khứa, mở cửa và lao lên cầu thang tối tăm.

Anh lao qua một cánh cửa khác và bước ra mái nhà, súng trong tay, đối mặt với một tình huống bắt giữ con tin mới.

Gã phục vụ rõ ràng đã tính sai chiến lược thoát thân. Không có

cách nào ra khỏi nơi đây, và bây giờ gã đang giữ Sara dưới mũi dao. Rõ ràng gã nghĩ sẽ có người bám theo và gã đã túm lấy cô như một sự bảo đảm.

Rafe toát mồ hôi chẳng phải vì sự ẩm ướt và nóng nực vây quanh
a

“Bỏ súng xuống!” Gã phục vụ ra lệnh.

Rafe ước lượng cơ hội anh bắn vào tên tội phạm mà không làm bị thương Sara. Ánh trăng đứng về phía anh, chiếu sáng trên mái nhà. Nhưng vì gã đàn ông dùng cô như một khiên che đạn toàn thân, dao kề vào cổ cô, cơ hội của anh là không nhiều.

“Thôi nào. Hãy thả cô ấy ra đi. Mà không muốn gặp hạn vì tấn công một cảnh sát đâu.” Rafe nói, bắt đầu quá trình thuyết phục gã đàn ông.

Gã phục vụ mở to mắt, nhăn mặt nhưng không bỏ dao xuống. “Thật cô ta là cóm không?” Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt gã.

“Cả hai chúng tôi đều là cảnh sát.” Sara đáp, giọng bình tĩnh.

Rafe khâm phục sự bình tĩnh của cô và hy vọng cô cứ tiếp tục giữ được như thế.

Gã phục vụ buông một tiếng chửi thề. Bàn tay cầm dao run rẩy và lưỡi dao khía vào làn da của cô. Một dòng máu nhỏ rỉ ra trên cổ cô.

Rafe choáng váng, nhưng anh cố kìm nén cảm xúc. “Ngày hôm nay của mà mỗi lúc một khá hơn đấy.” Rafe nói, hòng súng của anh ngang tầm ngực Sara. “Thả cô ấy ra đi. Dù sao thì mọi sự cũng sẽ dễ dàng hơn nếu mà không đâm một cảnh sát.”

“Tao cần suy nghĩ.” Gã đàn ông đáp, rõ ràng là run rẩy. Một bên là sự sợ hãi, một bên là sự cần thiết phi lý phải tranh đấu, và có thể thấy rõ sự do dự của gã.

Rafe đã nhìn thấy điều này trước đây rồi. Gã đàn ông cần phải chọn lựa. Và Rafe cũng vậy. Trong khi dân đàm phán được đào tạo bài bản sẽ rút ruột gan ra mà nói cho tới lúc hết thời gian, Rafe lại có ưu thế là anh biết rõ con tin.

Và con tin biết cách đọc được suy nghĩ và tín hiệu của anh. Hành động đồng nghĩa với rủi ro, nhưng Rafe tin tưởng ở đồng sự cũ của mình.

Đã quyết, Rafe tìm gặp cái nhìn của Sara, khẽ gật đầu với cô. “Nằm xuống!” Anh hét lên đồng thời lao vào vào đôi chân của gã đàn ông.

Mọi thứ sau đó diễn ra không rõ ràng. Thân hình Sara mềm nhũn ra khiến gã đàn ông ngạc nhiên trong khi Rafe đổ xuống gã và làm gã mất thăng bằng. Sara lăn thoát ra và Rafe đối phó với gã phục vụ nhưng không tóm được con dao. Anh cũng chẳng rõ mình đã giằng co trong bao lâu trước khi làm chủ được tình thế và đâm một phát vào quai hàm gã kia và không chế được gã.

“Cấm động đây!” Sara đứng phía trên gã phục vụ, súng lăm lăm.

Thở hổn hển, Rafe đứng lên. “Em không sao chứ?”

Cô gật đầu. “Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu như gã không nhảy bổ vào em.” Cô lẩm bẩm. “Gã đã đánh văng khẩu súng khỏi tay em.” Cô lắc đầu trong sự căm ghét.

Đầu nhẹ bẫng, Rafe chống tay lên đùi. “Ừ, anh có nghe thấy em.”

Chắc bây giờ có ai đã gọi cảnh sát rồi. Họ sẽ tới đây trong giây lát thôi.”

Rafe liếc nhìn cô. “Một cách ở ẩn tốt đấy.”

Cô gượng cười.

Gã phục vụ rên rỉ nằm dưới đất, thu hút trở lại sự chú ý của Rafe.

“Yên nào.” Sara cảnh cáo gã. Cô tiến lại gần và nhăn nhó khi đi vòng quanh gã, biểu lộ rõ sự đau đớn.

“Em bị đau ở đâu đấy?”

Cô lắc đầu. Bản tính kiên cường, cô sẽ chẳng bao giờ thú nhận là mình bị thương.

Chẳng hề báo trước, một cơn chóng mặt làm Rafe quay cuồng.

Anh quỳ xuống, mọi thứ quanh anh trở nên mờ ảo và anh nhận thức được một cơn đau xé nơi ngực.

Anh kéo vạt áo vét tuxedo và nhìn xuống. Máu thấm qua chiếc áo sơ mi tr của anh.

Chết tiệt. Anh thậm chí cũng chẳng cảm thấy lưỡi dao xuyên vào da thịt.

“Rafe!” Sara gọi anh, trong giọng cô vang lên nỗi lo lắng.

“Anh không sao.” Anh nằm xuống đúng lúc cánh cửa tòa nhà bật mở và cảnh sát vũ trang tràn lên mái nhà.

Một người phụ nữ mà anh không nhận ra nhưng nhớ là có mặt trong đám khách mời dưới nhà quỳ xuống bên anh.

“Cảnh sát Mancuso. Tôi là Amanda Stevens làm việc cho tờ *Daily Post*. Anh là một người hùng.” Cô ta nói, vẻ quá phấn khích với tình huống.

“Tôi chỉ làm nhiệm vụ của mình thôi.” Anh thều thào.

“Người ta nói với tôi là anh và Sara Rios từng là cộng sự. Anh cảm thấy thế nào khi giải cứu đồng đội?” người phụ nữ đó kiên trì đặt câu hỏi.

Rafe áp tay vào ngực, giờ đây cơn đau càng dữ dội hơn. Qua khe mắt, anh nhìn thấy các cảnh sát mặc đồng phục đang dựng tên tội phạm dậy.

Nữ phóng viên nhắc lại câu hỏi một lần nữa.

Anh có cảm giác gì khi giải cứu Sara?

Câu hỏi thật dễ dàng. *Thật là tuyệt vời khi giải cứu một mỹ nhân tóc vàng với những đường cong chết người.*

Anh đã hy vọng mình không nói lên thành tiếng – ý nghĩ cuối cùng của anh trước khi mọi thứ tối sầm lại.

“Lúc đầu cũng khá nguy đến tính mạng, nhưng giờ thì anh ấy sẽ ổn thôi.”

Những lời nói đáng sợ của bác sĩ phẫu thuật vang lên trong đầu Sara, cảm giác nhẹ nhõm làm cô thấy quay cuồng. Thực tế là họ đã chặn cả thành phố lại để đưa được Rafe đến bệnh viện Lenox Hill

Sara gần như chẳng nhớ là chân mình đã được chụp X quang, chườm đá và nẹp lại. Cái đau treọ khớp gối khi chạy lên cầu thang có là gì so với việc suýt mất Rafe. Anh ấy đã vì cứu cô mà nguy đến bản thân, và cô sẽ không bao giờ quên điều đó. Cô chưa hề rời khỏi bệnh viện kể từ khi cô theo xe cấp cứu tới đây, để chờ tin anh.

“Rios!”

Sara quay về phía vang lên giọng cấp trên của cô. Gần như toàn bộ cảnh sát phân khu tập trung hết ở đây để chờ tin của đồng đội mình.

“Cô gọi như thế này là ở ẩn đây phải không?” Là một người đàn ông to ngang, cứng đầu cứng cổ, Đội trưởng Hodges luôn có vẻ cục cằn nhưng Sara biết rằng ông có trái tim của một chú gấu bông.

“Xin lỗi, Đội trưởng. Ai mà biết trước rằng một cuộc đấu giá lại trở thành một vụ khủng hoảng con tin cơ chứ?”

Người Đội trưởng trợn mắt. “Cô chỉ thích xông pha thì có,” ông lầm bầm. “Rồi thì Chương lý Quận sẽ bắt tôi phải chịu hoàn toàn trách nhiệm vì đã duyệt cho cô tham gia vào cái nhiệm vụ ngoài giờ này.”

“Tốt hơn là tránh xa bà ấy ra,” Sara đùa.

Cô nhẹ cả người khi thấy nụ cười trở lại trên mặt Đội trưởng. “Có tin tốt lành của Mancuso.”

“Báo cáo đội trưởng, vâng ạ.”

“Cô sẽ phải nghỉ việc bao lâu đây?” ông hỏi, tay chỉ vào cái đầu gối bị nẹp của cô.

Cô nuốt mạnh. “Cũng chưa có gì chắc chắn. Chụp phim X quang chưa đi đến kết luận gì.” Nếu cô cho những triệu chứng của bệnh tiền viêm khớp và thoái hóa khớp chưa phải là kết luận. “Họ định chụp cắt lớp vào ngày mai.”

Sara đã bị rách dây chằng đầu gối vì bị thương trong khi tập thể dục thời trung học. Những cơn đau và sưng đầu gối là một phần cuộc sống của cô. Nhưng được cảnh báo rằng tái thương khớp gối sẽ dẫn đến những vấn đề vĩnh viễn khiến cô không thể tiếp tục công việc. Một điều mà cô từ chối nghĩ tới.

Cô chỉ biết làm công việc của một cảnh sát. Và đó là tất cả những gì cô muốn làm. Gia đình cô có truyền thống làm trong ngành cảnh sát. Những cảnh sát bất bình thường không biết cách giữ gìn hôn nhân hay gia đình cùng nhau, vì thế làm cảnh sát là cách duy nhất để khẳng định mình.

Nó khẳng định bản thân cô.

“Thế này nhé, cô sẽ chính thức nghỉ phép dưỡng thương cho đến khi bình phục. Về nhà nghỉ ngơi một chút đi.” Đội trưởng nói.

Cô cắn răng, biết rằng không nên tranh cãi. “Vâng ạ.”

“Tốt. Bảo trọng.”

Cô gật đầu.

“Và lần này thì ở ẩn thật nhé!”

THE DAILY POST

BLOG CHÀNG ĐỘC THÂN

Chàng độc thân mới nhất của chúng ta đã bỏ việc vì tình yêu. Trái tim của Sam Cooper đã lên tiếng vì phái đẹp. May làm sao, trong thành phố xuất hiện một người hùng độc thân mới. Rafe Mancuso đã bị thương khi dân thân cứu một trong những giai nhân của New York. Tôi có thể nghe thấy mọi người sụt sịt cảm động.

Amanda Stevens, biên tập chuyên mục của tờ Daily Post, đã có mặt để đưa tin trực tiếp về buổi bán đấu giá của Lancaster. Cô đã phỏng vấn người giải cứu con tin về cảm xúc khi cứu giúp một quý cô lâm nạn. Mancuso, chẳng hay biết mình bị đâm, đã trả lời từ trái tim – “Chỉ thực thi công việc của mình. Bỗng lộc có chẳng là được giải cứu một mỹ nhân tóc vàng với những đường cong chết người,” trước khi ngất đi vì bị thương.

Sẽ có hay không một câu chuyện lãng mạn giữa người hùng và cô nương đã được anh cứu? Hay cơ hội vẫn rộng mở cho đám đàn bà con gái ở thành phố chúng ta? Chỉ có thời gian – và Blogger Chàng độc thân sẽ có câu trả lời.

Chương hai

Rafe tỉnh dậy trong một căn phòng vô trùng trong bệnh viện, người nôi với một ống truyền. Anh lập tức nhận thấy ngay cái đau đớn sâu trong ngực và trí nhớ ùa về. Cuộc đấu giá, tình huống bắt giữ con tin, nhận thấy mình bị đâm và một biển đồng phục trên mái nhà.

Anh chớp mắt, nhưng mọi thứ vẫn mơ hồ.

Thuốc giảm đau, anh nghĩ, nhớ lại rằng mình đã tỉnh lại vài lần trong đau đớn và mất phương hướng trước đây. Anh vẫn chưa tỉnh hẳn và tự hỏi không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua.

“Anh tỉnh rồi!”

Anh quay đầu về phía có tiếng nói thân quen và thấy Sara đang ngồi trong một cái ghế dựa vào tường. Cô đứng dậy và loay hoay với một cái nạng trước khi đến được bên giường anh. Tóc cô lòa xòa trên vai, khuôn mặt không điểm trang và vẻ mệt mỏi rõ rệt. Sự nhẹ nhõm cũng hiện rõ trong câu nói của cô.

Chợt một ký ức khác hiện ra. Mỗi khi anh mở mắt, cô đều đang ở đó.

“Anh thấy trong người thế nào?” Cô hỏi, cái nhìn dịu dàng luôn hướng vào anh.

“Giống như vừa bị đâm.” Anh cố nặn một nụ cười.

Cô cau mày. “Chẳng có gì đáng cười. Con dao đã làm thủng tĩnh mạch phổi. Họ đã phải phẫu thuật để khâu nó lại đấy. Ít ra thì bác sĩ cũng bảo thế.”

“Phẫu thuật ư?” anh hỏi.

C cô gật đầu, vẻ nghiêm nghị. “Anh đã cần rất nhiều máu đấy!” Cô nói với anh.

Anh cố gắng nuốt, nhưng miệng anh khô khốc.

“Đây.” Cô vói tay lấy một cốc đá, dùng thìa bón cho anh cho tới khi miệng anh ẩm lại.

“Anh sẽ quen với sự chăm sóc này mất thôi.”

“Có cái gì đó mách bảo với em rằng phụ nữ đang xếp hàng để chăm nom anh đấy.” Đôi môi cô nhòe một nụ cười đầu tiên với anh kể từ khi anh tỉnh lại.

Cô để lại chiếc cốc vào khay.

“Nhưng họ sẽ phải chiến đấu với mẹ anh, và mẹ anh là một người bảo vệ thực sự đấy.”

“Mẹ anh? Mẹ ở đây à?” anh hỏi đầy kinh ngạc.

Sara gật đầu. “Anh biết quy định mà. Đội trưởng phải đảm bảo là gia đình anh được thông báo khi tình hình có vẻ nghiêm trọng. Họ đã lái xe từ miền bắc xuống đây ngay và đang ở trong một khách sạn gần đây.”

Anh nhắm mắt lại và rên rỉ.

“Anh đau lắm hả anh?” Cô hỏi, hiểu lầm về tiếng rên ấy.

“Anh sẽ sống thôi.” Anh nói về sự thiêu đốt trong ngực.

“Thế thì tốt.” Cô nói nhẹ nhàng.

Nhưng biết rằng mẹ có thể ở đây, loanh quanh bên anh cũng đủ để người đàn ông trưởng thành khốc. Anh yêu quý cái gia đình lớn và ồn ào của mình, nhưng anh đã rời bỏ thành phố quê hương ở miền bắc để có thể yêu quý họ từ xa.

“Thế còn anh bạn phục vụ của chúng ta thì sao? Cái gì xảy ra với gã rồi?” Rafe hỏi, chuyển chủ đề.

“Gã khốn kiếp đang bị tạm giam và không thể xin bảo lãnh thế chân ngay được đâu.” Cô đáp với một cái gật đầu thỏa mãn.

“Ít ra thì cũng có chút tin tốt lành.”

“Hơn thế chứ. Anh đã qua khỏi.” Cô nói, nắm lấy tay anh.

Tay cô ấm áp, nắm tay nhẹ nhàng và chắc chắn. Anh cả thấy dễ chịu vì cô tiếp tục nắm chặt tay.

“Anh làm em sợ gần chết. Đầu tiên là bao nhiêu máu, sau đó anh lại ngất đi...” Giọng cô run run và cô hít một hơi sâu. “Nhân viên sơ cứu nói là huyết áp anh xuống thấp đến mức nguy hiểm, và anh bị chảy máu trong.” Cô lại ngừng nói để thở vài hơi nặng nề. “Anh đã cứu sống em.”

Sự biết ơn của cô làm anh khó xử. “Minh là đồng đội mà. Anh kêu nằm xuống và em phản ứng ngay. Không có gì lớn chuyện đâu.”

“Nói như thế với báo chí nhé!”

“Bọn họ cứ nói quá lời.” Anh lầu bầu.

“Em sẽ không mách cho Coop nghe là anh nói vậy đâu.” Sara cười toét miệng.

Rafe suýt bật cười nhưng kìm lại được trước khi tự làm mình đau. Anh nhìn đăm đăm lên trần nhà. “Liệu mình có muốn biết hôm nay là thứ mấy rồi không nhỉ?”

Cô thở dài. “Sáng thứ Hai.”

Anh đã bất tỉnh hai ngày trời. Và nếu anh không nhầm thì cô luôn luôn ở bên anh trong suốt khoảng thời gian đó. Cảm xúc trào lên trong ngực anh thay thế những cơn đau.

“Còn em thì sao? Có tệ lắm không?” Anh hỏi cô, mắt chăm chú nhìn đôi nạng.

Cô phẩy tay xua đi nỗi lo lắng của anh. “Em chỉ bị trật khớp gối khi chạy lên cầu thang. Em sẽ nhanh chóng quay trở lại làm việc thôi mà.”

“Thế sao lại tránh nhìn vào mắt anh khi em nói như vậy?” Anh truy cô.

Cô nhú mày không đáp.

Liếc mắt qua quần áo cô, anh thấy cô mặc quần đồng phục màu xanh tím than của sở cảnh sát New York. Quần rộng thùng thình để giấu nẹp bó chân. “Là cái đầu gối bị đau của em đấy hả?” Anh dồn cô.

Cô tròn tròn mắt. “Anh hết như một chú cún kiếm được khúc xương vậy, Mancuso. Em đã nói là em sẽ ổn mà. Kệ nó đi.”

Anh bớt lo phần nào, nhưng cô sẽ không nói gì về chuyện đó nếu cô chưa sẵn sàng. “Anh thậm chí cũng chẳng cảm thấy lưỡi dao xuyên qua ngực nữa.” Anh nói, thay đổi chủ đề câu chuyện. Anh vẫn không thể tin được là anh bị đâm.

“Đó là do chất adrenaline đấy.” Cô nhìn lại anh, sự cảm thông bẩm sinh hiển hiện.

Một sự im lặng dễ chịu bao trùm lên họ. Anh nhớ nó, Rafe nhận thấy thế. Công sự đi cùng đôi với anh hiện nay, Jake Riordan, thích chuyện gẫu cho qua thời gian. Rafe thường ước ao sự bình yên và tĩnh lặng trong xe khi anh và Sara còn làm chung với nhau.

Có tiếng gõ cửa, và người y tá bước vào. “Chào buổi sáng, Người hùng.” Chị ta nói bằng một giọng vui vẻ. “Tôi mừng là anh đã tỉnh dậy hẳn! Giờ thì tôi phải kiểm tra nhiệt độ và huyết áp của anh. Tôi cũng muốn ngó qua vết thương.” Chị ta tiếp.

“Chỉ khi nào chị thôi nói linh tinh về chuyện người hùng.” Anh lâu bầu.

Sara nhoẻn cười. “Ngoan nào và hãy lịch sự với các y tá, không thì em sẽ mách mẹ anh đấy.”

“Tôi thích em gái anh đấy.” Chị y tá nói, chỉ về phía Sara. “Nhưng cô ấy vẫn phải ra ngoài chờ.”

“Em gái tôi ư?”

Sara ngả gàn hơn về phía anh. “Em nói với họ rằng em là em gái anh nên họ cho phép em ở bên anh bao lâu cũng được.” Cô thâm thì. Mắt cô lấp lánh tinh ranh. “Có vẻ như mẹ anh thấy thế cũng ổn vì bà không tố cáo

em,” cô nói thêm, đọc được ý nghĩ của anh. “Giờ thì hãy ngoan ngoãn và làm theo lời chị y tá.” Cô hôn phớt lên má anh, tóc cô chạm vào da anh buồn buồn.

Anh cảm thấy nhột nhạt ở cả hai đầu ngón chân. “Em nên về nhà và ngủ một chút đi.” Anh nói, giọng cộc lốc.

“Giờ thì em biết là anh ôn rồi, có thể em sẽ làm thế.”

Khi cô quay ra cửa trên đôi nạng, Rafe không thể rời mắt khỏi cặp mông của cô. Kể cả khi họ còn làm việc chung với nhau, anh cũng chưa bao giờ nhìn vào đó cả. Vậy mà giờ đây anh trông cô cũng xinh đẹp chẳng kém gì khi cô mặc chiếc váy hở ngực gợi cảm tại buổi đấu giá.

Người nữ y tá chờ cho tới khi cửa khép lại hẳn sau lưng Sara mới nói tiếp. “Anh có cô em gái xinh đẹp thật.” Người phụ nữ đứng tuổi nháy mắt, cho anh thấy là bà biết tổng họ.

“Vâng, tôi gặp may.” Anh nói với một nụ cười tủm tỉm mà anh ngay lập tức cảm thấy hối tiếc. Anh nhắm mắt cưỡng lại cơn đau.

“Đôi khi sẽ đỡ hơn nếu anh ôm một cái gối vào ngực, nhưng hãy chờ đến khi chúng tôi cho anh ngồi dậy và vận động đôi chút.”

Anh nuốt một tiếng rên, biết rằng những ngày sắp tới sẽ chẳng dễ chịu gì.

“Cô gái trẻ ấy không rời anh quá vài phút kể từ khi anh được chuyển từ phòng hậu phẫu xuống đây.” Người y tá nói trong khi điều chỉnh băng đo huyết áp vòng quanh cánh tay anh.

Một cảm xúc ấm áp hơn cả sự biết ơn trào lên trong Rafe. Một cảm xúc mà anh giữ trong mình suốt phần còn lại của ngày hôm đó.

Sara bước ra khỏi phòng Rafe trong bệnh viện và thở một hơi dài nhẹ nhõm. Cơ thể cô mỏi nhừ vì những giờ dài đằng đặc ngồi trong chiếc ghế bên cạnh anh. Nhưng giờ đây cô đã trông thấy anh tỉnh lại, đã chuyện trò với anh và biết rằng anh sẽ ổn, tim cô có thể đập bình thường trở lại được r

Cô chỉnh lại đôi nạng, thuận tiện để di chuyển về phía thang máy

và sau đó sẽ ra ngoài vẫy một chiếc taxi để về nhà.

Khi cô đi qua khu vực dành cho y tá, đám phụ nữ đang xúm quanh một tờ báo, cùng nói một lúc và chỉ trở về phía phòng của Rafe. Khi Sara dừng lại ở bàn, đám phụ nữ im bật và làm ra vẻ đang bận rộn.

Một cảm giác khó chịu dâng lên, và Sara luôn tin tưởng ở linh tính của mình. “Có chuyện gì thế?”

“Tôi phải đi đây.” Một cô trong bọn nói.

“Tôi cũng vậy.” Một người khác cũng lao về phía một phòng bệnh.

“Thôi được,” người phụ nữ thứ ba và cũng là người duy nhất còn lại nói. “Tôi sẽ kể cho cô ấy.” Cô y tá trẻ tuổi đưa cho Sara tờ *Daily Post*. “Blog Chàng độc thân.” Cô gái nói.

“Ôi, không.” Sara thở ra và liếc nhìn tờ báo, đã mở đúng trang.

Tấm ảnh chính thức ở sở của Rafe đang chăm chăm nhìn lại cô. Chưa đầy bốn mươi tám tiếng và hành động anh hùng của Rafe đã biến anh thành tiêu điểm. Rafe là một người đàn ông rất chú trọng không gian cá nhân và chuyện riêng tư. Anh ấy sẽ chẳng thích sự quan tâm và Sara biết trước anh chờ đợi sự quan tâm nào. Trớ trêu thay, cô đã trải qua vài kinh nghiệm về chuyện này khi hàng xóm của cô, Coop, bị chọn làm chàng độc thân của blog. Đám phụ nữ đáng thương gửi đến những bức thư tấm nước hoa, kẹo và đồ lót. Tất cả những thứ đó càng củng cố niềm tin của Sara là chỉ có những người phụ nữ tuyệt vọng mới cho rằng Blog Chàng độc thân là câu trả lời cho việc tìm lứa đôi trong thiên niên kỷ mới này.

Thờ dài, Sara đặt tờ báo lại trên quầy. “Làm ơn giúp tôi và cố gắng đừng để anh ấy biết tin này càng lâu càng tốt.” Cô chỉ về phía phòng của Rafe. “Anh ấy sẽ không vui đâu, và anh ấy đang cần tất cả sức mạnh của mình để bình phục.”

Cô y tá gật đầu. “Tôi sẽ cố hết sức và sẽ nhắc mọi người. Nhưng dù sao thì tờ báo sẽ bị chuyển tay và chuyện người ra kể vào giữa các ca, chẳng có gì có thể bảo đảm rằng chuyện sẽ không đến tai anh ấy.”

Sara gật đầu. “Dù sao cũng cảm ơn sự cố gắng của cô.” Cô quay ra đi, nhưng cô y tá hắng giọng.

“Umm... thế chị đã đọc bài báo này chưa?” cô ta hỏi.

“Chưa.” Sara mới chỉ nhìn có cái ảnh.

Cảm giác khó chịu quay trở lại khi cô cầm tờ báo lên một lần nữa và lần này thì đọc qua toàn bộ bài báo, Sara cảm thấy mất phương hướng và tổn thương.

Blogger đã suy đoán rằng giữa cô và Rafe có *khả năng nảy sinh tình cảm*. Tất cả chỉ vì vài từ anh ấy đã nói ra trước khi ngắt đi trên mái nhà.

Thật là tuyệt khi được giải cứu một mỹ nhân tóc vàng với những đường cong chết người.

Những từ ngữ mà Sara chẳng bao giờ nhận thức được trước đây.

Những từ ngữ mà Sara sẽ chẳng thể nào quên.

Trong suốt thời gian làm việc chung với nhau, cô và Rafe đã chia sẻ nhiều tầng cảm xúc. Họ công nhận một số, ví như quan hệ cộng sự tương đồng và khả năng đọc được ý nghĩ của nhau – những điều ấy đã khiến cho cô khó chấp nhận được việc chuyển chuyển của anh. Dù cô hoàn toàn hiểu được việc anh muốn dành nhiều thời gian hơn cho vị hôn thê. Thật hiếm mà có được mối quan hệ cộng sự như của họ. Cô vẫn chưa thể hòa nhập với cộng sự mới dù một năm đã trôi qua.

Sau đó còn có sự hấp dẫn thể xác, cái cảm giác rần rật từ đỉnh đầu cô xuống dạ dày và thấp hơn nữa, bất kể khi nào cô nhìn Rafe Mancuso. Cô đã lờ đi cảm xúc ấy, nghĩ rằng nó đơn phương.

Bây giờ anh đã cho cô lí do để nghĩ rằng có thể không hẳn là vậy. Có thể anh ấy cũng chia sẻ những cảm giác và ham muốn ấy.

“Chị không sao chứ?” Cô y tá hỏi, cắt đứt luồng suy nghĩ xa xôi của Sa

“Tôi không sao. Tôi chỉ ngạc nhiên là với danh nghĩa đưa tin, người ta đã đi rất xa.” Cô vấp tờ báo lên mặt quỳ, cố lấy vẻ lãnh đạm. “Giúp

tôi thêm một việc nữa được không? Nói với các y tá khác rằng đừng có tin vào những điều họ đọc, nhé?”

Cô gái mỉm cười. “Đương nhiên rồi. Mặc dù em cũng phải nói thêm là, nếu người đàn ông này mà nghĩ là em tuyệt đẹp, thì chắc chắn em sẽ tóm lấy anh ấy trước khi mấy người phụ nữ tuyệt vọng khác nhảy vào.”

Sara co người lại. “Thế có nghĩa là ở đây chẳng có ai tin tôi là em gái của anh ấy?”

Cô y tá nhún vai. “Biết nói thế nào nhỉ? Mọi người đều hiểu là anh ấy chắc muốn có chị ở bên, và gia đình anh ấy cũng không phản đối.”

Sara nhướn mắt. “Mấy ngày nay thật điên rồ. Tôi thực sự cần ngủ một chút.”

“Rồi, chị có thể tin chắc rằng anh ấy sẽ được chăm lo chu đáo.”

Chính điều đó làm cô lo. “Cảm ơn nhé,” Sara nói, bận tâm, đầu óc cô vẫn quay cuồng vì những lời của Rafe.

Anh ấy nghĩ là cô tuyệt đẹp?

Anh ấy để ý đến những đường cong của cô?

Thế thì đã sao?

Cô tự bắt mình bình tĩnh lại và tập trung. Dù cho những lời anh ấy nói là chân thành và đúng sự thực đi chăng nữa, dù anh ấy không còn hứa hôn, chẳng có gì sẽ thay đổi giữa họ. Rafe là một người đàn ông tin tưởng vào gia đình và sự vĩnh cửu bằng cả trái tim, trong khi Sara không ảo tưởng nhiều về sự lãng mạn và hạnh phúc vĩnh viễn.

Cuộc sống và các mối quan hệ cũng quá đủ khó khăn với những người bình thường. Chuyện gia đình cô là một minh chứng rằng cảnh sát chẳng thể giữ gìn bất kì loại quan hệ dài lâu nào. Thế hệ này tiếp nối thế hệ khác, mọi chi trong gia đình đều gắn liền với câu thần chú là lẽ sống của cô – công việc trước tiên và quan hệ qua đường khi có thời gian. Mặc dù gần đây thì đến những quan hệ đó cũng chẳng có.

Cô nắm đôi nạng chặt hơn với ý nghĩ – công việc là tất cả những

gì cô có. Điều đó khiến cho việc bị thương và khả năng phải rời bỏ công việc trở nên đáng sợ.

THE DAILY POST

BLOG CHÀNG ĐỘC THÂN

Chẳng có gì hấp dẫn hơn một người hùng miễn cưỡng, và đó chính là Mancuso. Nhân viên cảnh sát/dàm phán con tin giải thoát một trong những người đẹp nhất của New York đã khiến anh trở thành chàng độc thân tư cách nhất. Và dựa trên những gì anh ấy đã nói trước khi ngắt đi vì vết thương thì trái tim của anh đã lên tiếng. Dẫu sao, quý cô, quý bà, mọi điều đều có thể, vì vậy hãy theo sát anh ấy trên phố và gửi tin mới nhất cho tôi! Tôi sẽ đưa tin lên ngay khi nhận được.

Rafe yêu thích sự riêng tư. Sinh ra trong một gia đình lớn, anh học được giá trị của việc được ở một mình, xa những câu hỏi và sự quan tâm liên tục. Sau khi học xong trung học, anh đã rời thị trấn bé nhỏ phương bắc và biết bao người họ hàng luôn luôn quan tâm đến nhất cử nhất động của anh. Tất nhiên, anh vẫn luôn gần gũi với anh trai mình, Nick, và ba cô em gái dễ thương. Nhưng anh yêu họ và đánh giá họ cao hơn từ nơi xa. Ở Manhattan này, anh tìm thấy sự vô danh giữa đám đông – cho tới khi cái blogger chết tiệt chú ý đến câu chuyện bắt con tin. Giờ thì dường như mọi người phụ nữ ở thành phố New York này đều chăm chú vào mọi cử động của anh, và anh ghét điều đó.

Sau một tuần nghỉ ngơi sau phẫu thuật, Rafe bắt đầu đi những chặng ngắn và tập để khôi phục lại thể lực. Nhưng Blog Chàng độc thân đã biến anh thành một hiện tượng và anh không còn được hưởng thụ sự vô danh nữa.

Mỗi chuyến đi ra sảnh đều làm cho đám đàn bà con gái chung quanh nhìn anh như một miếng thịt tươi. Họ thùy mị chớp mắt và thì thầm với anh rằng họ còn độc thân và sẵn lòng. Làm bất cứ điều gì. Khi anh đi vào tiệm Cafe Starbucks quen thuộc, gã trai đứng sau quầy hét lên chào anh và tất cả các khách hàng quay lại, im lặng bao trùm. Cô gái chuyên pha cà phê, chuẩn bị cốc của anh và tuôn cho anh số điện thoại của cô. Và ở đồn cảnh sát khu vực, người ta điện thoại đến và nói rằng họ nhận được rất nhiều gói hàng và thư ướp nước hoa gửi cho anh. Khó chịu, Rafe nói họ quẳng hết những thứ

ấy

Trong suốt thời gian đó, Blog Chàng độc thân tiếp tục suy đoán về mối quan hệ giữa Rafe và người phụ nữ mà anh giải cứu. Ngày lại ngày, nhắc cho Rafe nhớ là cô tồn tại. Làm như anh có thể quên bất cứ điều gì về cô. Cô đã ở bên anh cả ngày lẫn đêm cho tới khi anh hoàn toàn tỉnh táo. Với anh, khi mệt mỏi và xộc xệch trông cô cũng đẹp như khi cô trang điểm và quyến rũ. Thế cho nên, không, anh chẳng cần đến blogger nhắc anh nhớ những gì anh đã nói về cô khi anh ngất đi.

Anh nghĩ về cô mỗi ngày.

Anh mơ về cô mỗi đêm.

Và luôn tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu cả hai để sự ham muốn mà họ không bao giờ nói thành lời cuốn đi.

Rafe chưa có tin gì của Sara kể từ khi anh ra viện, nhưng anh nhớ mọi điều – từ sự ám áp trong đôi mắt cô đến sự nhẹ nhõm trên khuôn mặt cô khi cuối cùng anh qua khỏi. Nhưng lần cuối cùng anh nhìn thấy cô, cô có vẻ xa cách và lạnh lùng, khác hẳn người phụ nữ từng ngồi bên anh và nắm tay anh. Anh không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc tôn trọng sự ngăn cách mà cô dựng nên. Bởi vì, dù rằng anh bị hấp dẫn nhiều bởi cô, họ muốn những điều khác nhau trong cuộc sống. Và anh thà giữ được tình bạn với cô hơn là mất hẳn cô sau khi mối tình của họ kết thúc.

Anh vẫn nghỉ dưỡng bệnh cho tới khi hoàn toàn bình phục – ít nhất là từ bốn đến sáu tuần, họ bảo anh. Bị thương còn chưa đủ, anh còn bị khiển trách vì vi phạm nguyên tắc đàm phán con tin, tấn công đối phương trước khi sử dụng hết mọi phương pháp hòa bình. Không có cách gì để giải thích làm sao anh có thể chắc chắn rằng Sara sẽ tiên đoán được hành động của anh và nằm xuống. Không có cách nào để giải thích hành động của anh.

Tất cả những điều ấy khiến cho anh có quá nhiều thời gian để nghĩ về đêm hôm ấy. Anh phát điên ngồi loay quanh trong căn hộ và anh khôn khổ mỗi khi bước ra đường. Lần đầu tiên kể từ rất lâu rồi, anh nhớ quê nhà gần hồ nước với sự riêng tư và yên ả của nó. Nhớ mùi hương của hồ Ontario, nơi anh đã lớn khôn và dành hàng giờ cùng với cha, các anh em ruột và anh em con chú con bác, học bơi, chơi bóng và chẳng làm gì khác ngoài việc trêu

chọc nhau. Cái điều khiến anh rời khỏi quê nhà lại cũng chính là điều khiến giờ đây anh cần đến nó.

Có thể là do anh bị đâm và đối diện với cái chết. Có thể là cảm giác ngọt ngào do Blog Chàng độc thân tạo ra, nhưng Rafe cảm thấy cần đi xa. Bây giờ đang là mùa hè, và anh thèm khát không khí trong lành và ánh nắng mặt trời. Ngôi nhà mà anh sở hữu bên hồ Ontario đang vẫy gọi anh.

Bố mẹ anh sẽ vui sướng biết bao nếu anh về nhà một thời gian. Họ đã rời thành phố ngay sau khi anh xuất viện, nhưng mẹ anh đã gọi vài lần để biết chắc rằng anh ăn uống, nghỉ ngơi và chăm sóc bản thân. Bà sẽ cảm thấy yên tâm hơn khi anh ở gần bên trong thời gian bình phục, nhưng sự thật thì chính anh cũng cần điều ấy cho bản thân mình.

Quyết định rồi, Rafe nghĩ. Blog Chàng độc thân sẽ phải xoay xở mà không có anh.

Chương ba

Sara thử trọng lượng của cô trên hai chân, cô làm như vậy các buổi sáng kể từ hai tuần nay. Một lần nữa, đầu gối cô lại nhói đau. Cô rên rỉ và chờ cơn đau qua đi. Cái nẹp chân bằng cao su tổng hợp mà người ta dùng cho cô trong phòng cấp cứu có tác dụng nâng đỡ nhưng nó chẳng có ích gì với cái đau nhức nhối mà cô liên tục phải chịu đựng. Cô vẫn phải chườm đá chỗ sưng và dùng thuốc chống viêm. Và vẫn hy vọng rằng kỳ nghỉ dưỡng bệnh của cô chỉ là tạm thời, rằng sự nghiệp của cô chưa kết thúc hoàn toàn.

Cô liếc nhìn đồng thuốc giảm đau trên mặt bếp và lắc đầu. Mềm yếu không phải là cô. Cô sẽ chịu đựng đến cùng.

Mới có chín rưỡi sáng và cô đã dậy được vài giờ rồi. Một ngày dài đằng đẵng đang chờ cô, thế nên một tiếng gõ cửa là một cách giải trí đáng được đón chào.

Cô khập khiễng đi về phía cửa, để hai cái nạng đằng sau. Bác sĩ đã nói rằng có thể chấp thuận việc tải nặng và cô cần phải chịu đựng hơn nữa và hơn

Cô ghé mắt vào lỗ quan sát. “Coop!” cô nói và mở cửa cho bạn mình.

“Có phải lúc không đây?”

Cô gật đầu. “Vô cùng đúng lúc. Em phát ốm, phát mệt vì ngồi loanh quanh than thở cho bản thân. Vì vậy anh hãy vào nhà đi và hãy làm em quên đi những vấn đề của mình.”

Coop đi theo cô vào nhà, đóng cửa lại sau lưng.

“Sao anh không đi làm?” Cô hỏi. Thường thì anh ta hay đi sớm về khuya.

“Anh xin nghỉ một ngày. Em thấy trong người ra sao?” anh ta hỏi, liếc mắt về phía đầu gối của cô. “Và lần này hãy thú thật nhé.”

Sara cau mày. Dù rằng cô đã tránh trả lời câu hỏi của bất kỳ ai về chấn thương của mình, làm bộ như cô không sao, cô không thể đối trá với bạn mình.

Cô không ớn tí nào. Và không phải chỉ có cái chân đau. Nếu cái đầu gối không khỏi hẳn, công việc của cô tại sở cảnh sát New York sẽ chấm dứt.

“Em sợ là nó không lành hẳn để em có thể quay lại làm nhiệm vụ. Đó là tất cả những gì em nghĩ đến và tập trung vào.”

Anh ta quàng một tay qua vai cô.

Là con một, Sara luôn nghĩ về Coop như một người anh mà cô không bao giờ có. Anh ta có mái tóc màu sẫm, đẹp trai, thu hút và thông minh, và cô chưa bao giờ ngủ với anh ta. Chưa bao giờ muốn thế. Cùng với nhau, họ đã chứng minh sự sai lầm của câu nói: đàn ông và đàn bà không bao giờ *chỉ có thể là bạn*, và cô rất biết ơn việc có anh ta trong đời.

“Anh sẽ không bảo rằng em đừng có lo, nhưng anh sẽ gợi ý em làm cái gì đó để giữ cho mình bận rộn và không suy nghĩ suốt ngày về mối lo này.”

“Nói thì dễ nhưng làm thì khó khi em thà được hoạt động còn hơn ngồi quanh quẩn suốt ngày trong bốn c tường.”

“Thế thì thử đọc báo xem?” anh nói, chỉ vào tờ *Daily Post* trên bàn, vẫn được gói trong bao ni lông.

Cô liếc nhìn tờ báo đáng sợ đó và rùng mình. Kể từ khi Rafe được bầu là Chàng độc thân mới nhất, cô đã dừng đọc tờ báo này. Cô vẫn nhận báo giao đến nhà cho Coop, nhưng chỉ thế thôi. Tất nhiên tờ báo đi không có nghĩa là cô không nghĩ đến... và mơ đến Rafe. Cô chưa bao giờ bị ám ảnh nhiều đến thế khi còn làm chung với anh, có thể bởi lúc bấy giờ anh ấy ở ngoài giới hạn. Anh ấy thuộc về một người khác. Một Rafe tự do, một người có thể thú nhận là đã để ý tới cô như tới một người phụ nữ, là một mối hiểm nguy cho sự bình yên trong trí óc cô.

Coop hắng giọng. Rõ ràng là anh ta có điều gì cần nói với cô.

“Đây không phải là chuyện đến thăm thông thường phải không?”
Cô hỏi thận trọng.

Anh ta lắc đầu. “Không hoàn toàn thế.”

“Nói cho em biết đi.” Cô ra dấu để anh nói.

“Em biết về cái chuyện ở ẩn mà em phải tiếp tục đây?” Anh ta đập một tay lên tờ báo.

Sara cứng người. “Đừng có nói với em. Cái Blog đó lại viết về em nữa hay sao?”

“Em tự xem đi.”

Anh ta im lặng trong khi cô mở tờ báo và lật tới trang có mục cần tìm.

THE DAILY POST

BLOG CHÀNG ĐỘC THÂN

Đã một tuần nay không ai nhìn thấy chàng độc thân mới nhất của chúng ta. Có vẻ như chàng đi nghỉ ngơi một chuyến. Trước đây, điều này là một thách thức với chúng ta, nhưng nay thì không. Kể từ tuần tới, Blog Chàng độc thân sẽ liên kết, xuất hiện trên một số tờ báo chọn lọc trên khắp đất nước. Vì vậy nếu như Rafe Mancuso bị bắt gặp ở đâu, hy vọng là chúng ta sẽ được biết. Trong lúc chờ đợi, hãy dõi bạn của chàng, Sara Rios. Có thể cô ấy nắm giữ manh mối về việc hiện chàng đang ở đâu. Và nếu không phải vậy, thì cô ấy chắc chắn vẫn là một nàng độc thân xinh đẹp.

“Tuyệt làm sao! Bây giờ làm cả thành phố chú ý đến em?” Cô lầu bầu. “Cái Blog này thật... sai quá.”

“Cũng có thể là nó đúng.”

Cô quay ngoắt lại đối diện với anh ta. “Xin lỗi? Chẳng phải là nhờ cái blog này mà anh ngập trong đám đồ lót phụ nữ đó sao?”

“Anh đã gặp được Lexie.” Anh ta nhướn mày, làm như thách cô cãi lại.

“Anh đã gặp được Lexie vì anh được đưa tin trên truyền hình sau khi anh đã chặn đứng một vụ cướp. Chẳng có liên quan gì đến cái blog này đâu.”

Anh nhún vai. “Sao cũng được. Cái chính anh đã gặp Lexie. Và đó là một lý do khác khiến anh đến em hôm nay. Anh cần nói với em một số điều.” Một nụ cười chớm trên môi anh.

“Điều gì thế? Mọi chuyện giữa anh với Lexie ổn cả chứ?”

“Có thể nói là như thế.” Nụ cười mím mở rộng hết cỡ. “Bọn anh đang tìm nhà ở ngoại ô.”

Cô chớp mắt, giật mình. “Ui chao. Em biết là trước sau gì hai người cũng sẽ ổn thỏa sau cuộc đấu giá, nhưng... chuyển vào ở cùng nhau? Ngôi nhà với hàng rào sơn trắng và những thứ tương tự chứ?” Cô ngả người ra ghế, hơn cả choáng váng.

Anh ta chưa bao giờ nhắc đến đám cưới, nhưng dù đã li dị một lần, Coop vẫn tin tưởng ở chuyện cưới xin. Lexie, một người đi du lịch khắp thế giới, rõ ràng là đã chấp thuận dù ban đầu có lưỡng lự về bất cứ thứ gì vĩnh viễn. Sara không thể nghĩ đến điều gì vĩnh viễn hơn là cùng nhau mua một ngôi nhà.

“Cái đó gọi là thỏa hiệp. Bọn anh sẽ đi du lịch và sẽ có một ngôi nhà.” Ánh sáng trong mắt anh đã nói lên mọi điều.

“Em mừng cho anh, Coop ạc sự đấy. Nhưng em sẽ nhớ người hàng xóm của mình.”

“Này, anh vẫn làm việc trong thành phố. Ít nhất là hiện nay. Đó là một tin khác. Có thể là anh sẽ thực sự thử sức với nghề viết văn. Em biết đấy, làm việc toàn thời gian giữa những chuyến đi quanh thế giới. Lexie và anh vẫn đang suy nghĩ về mọi chi tiết.”

Sara lắc đầu. Mọi sự đã thay đổi gần như chỉ trong một đêm, cô nghĩ. “Em hy vọng là mọi mơ ước của anh sẽ trở thành hiện thực. Anh xứng đáng với điều đó. Chị ấy phải đối xử tử tế với anh đấy.” Nhưng Sara không còn lo lắng nữa về động cơ thực sự khiến Lexie đến với Coop.

Họ thực sự đang yêu nhau. Dường như, tình yêu tồn tại đối với một số người. Luôn hoài nghi, nhưng cô cũng là người có lòng tin.

“Trở lại chuyện của em.” Coop nói. “Đừng có quên đến thăm bọn anh nhé. Chúng ta sẽ gặp nhau luôn.”

Sara cố nở một nụ cười. Cô biết rằng một khi anh chuyển đi, cuộc sống của họ sẽ rẽ theo những ngã khác nhau.

“Em cũng có thể có được điều đó, em biết đấy.” Coop nói. “Nếu như em chịu cởi mở hơn.”

Cô tròn mắt. “Bắt đầu rồi đây. Chỉ trích lòng tin của em đối với chuyện hôn nhân.”

“Sự thiếu lòng tin.” Anh ta sửa cô.

Cô nắm chặt hơn lấy tay ghế. “Em cho rằng em phải giải thích lại với anh về dòng họ nhà em. Công việc của một cảnh sát và hôn nhân không thể tồn tại cùng nhau.” Cô nhắc anh ta nhớ. “Ông bà em suốt ngày cãi nhau về giờ giấc, về những mối hiểm nguy, rồi chia tay. Ông bỏ nhà đi, con cái buồn. Hai người làm lành, ông quay về, và mọi người đều khốn khổ. Một người chú của em li dị và là một kẻ tồi tệ bất hạnh vì vợ chú ấy không cho gặp con. Cô của em có vinh dự là nữ cảnh sát đầu tiên trong họ. Cô ấy đã rất tự hào. Nhưng chồng cô ấy thì không. Chú ấy bỏ đi vì không chịu được việc vợ mình mạnh hơn. Chú ấy cũng căm ghét những mối hiểm nguy. Một người anh họ của em hi sinh trong khi đang làm nhiệm vụ để lại đứa bé con cho người vợ nuôi nấng. Cô ấy luôn giận dữ, cáu kỉnh và không phải là một người mẹ tốt nhất trong lúc này không muốn nhắc đến bố mẹ của em...” Cô dừng lại để hít một hơi thở dài và sâu.

Coop, không rời mắt khỏi cô, chỉ đợi một cơ hội chen vào, cuối cùng cũng nói. “Thế còn câu chuyện thành công duy nhất thì sao? Sao lại cố tình bỏ qua chứ?” Anh ta hỏi, thách thức cô theo cái cách mà chỉ có những người đàn ông đang say sưa vì hạnh phúc trong tình yêu có thể làm.

Cô em họ Renata – Sara luôn gọi cô ấy là Reni từ hồi còn trẻ con – cô ấy và chồng đã kết hôn hạnh phúc.

Cho nên Sara không thể cãi được. “Họ phải nỗ lực kinh người để cuộc hôn nhân tồn tại được. Và theo em thì cuộc đời này cũng đủ vất vả rồi. Làm cảnh sát không thôi cũng đủ mệt. Sao còn phải thêm căng thẳng vào nữa trong khi mọi thứ đều bất lợi cho mình?”

“Bởi vì hạnh phúc đáng giá chứ?” Coop thách thức.

“Ôi.” Cô giơ cả hai tay lên trời. “Thôi, chuyện dây dưa thế đủ rồi.”

Cái nhìn của cô đậu lên tờ báo, và một chủ đề còn quan trọng hơn chiếm lấy tâm trí cô. “Em phải làm gì với vụ này bây giờ?” Cô chỉ vào bức ảnh chính thức của cô ở sở cảnh sát sau vụ đâm chém bên cạnh bức ảnh cô mặc đầm trong đêm hội hè. “Nếu lấy kinh nghiệm của anh với cái blog này làm chỉ dẫn, thì rồi một lũ điên rồ sẽ lũ lượt kéo ra cho mà xem.” Cô nói với vẻ kinh tởm.

Coop cười hiểu biết nhưng cũng không phản đối cô.

Cô vén mớ tóc sau gáy và búi lên đỉnh đầu. “Có phải là em, hay là ở đây nóng nực thật sự? Em nghĩ người giám sát nói là anh ta đã sửa điều hòa rồi.”

“Anh ta nói đủ thứ. Trời nóng thật.” Coop đồng ý. “Nhưng anh nghĩ là em bị căng thẳng vì việc là trung tâm chú ý của Blog Chàng độc thân hơn là vì bất cứ điều gì khác.”

“Tất nhiên là em căng thẳng rồi. Đáng lý ra em phải ở ẩn. Khi đội trưởng của em và Chương lý Quận nhìn thấy cái này...” Cô liếc nhìn tờ báo, nguyên nhân mọi rắc rối của cô. “Cái người vô danh này làm việc cho tờ báo của anh. Anh có biết là ai không?”

Anh ta lắc đầu. “Và nếu có ai đó biết, thì cũng không nói ra đâu.”

“Khỉ thật.”

Điện thoại của Sara reo vang, cắt lời cô. Cô liếc nhìn Coop và cầm ống nghe lên. “A lô?”

Đội trưởng Hodges đang ở đầu dây bên kia.

Sara lắng nghe, bụng quặn lên với mỗi lời nói của ông. “Không, tôi hiểu. Vâng, tôi biết và tôi sẽ báo với anh khi tôi quyết định. Cảm ơn anh đã gọi.”

Cô bỏ máy và đôi mắt với Coop. “Anh có biết tay nhà báo tên là Mark Pettit?”

Coop gật đầu. “Một tay khá bạt mạng. Hắn có thể bán đứng cả mẹ mình để lấy tin. Vì sao?”

“Hắn đã bán đứng em rồi. Tờ *Journal* vừa mới xuất bản câu chuyện về quý cô mà Blogger Chàng độc thân nhắc tới và mối liên quan của cô với vụ giết người Morley khét tiếng. Cả thành phố biết rằng em là nhân chứng chủ chốt. Và nhờ có Blog Chàng độc thân, đối tác và cộng sự của Morley sẽ dễ dàng lần tới em ở đây.”

Cô lắc đầu thất vọng, đầu óc cô đã quay cuồng với các khả năng thật dễ dàng làm sao nếu ai đó muốn tìm được cô.

“Em thực sự nghĩ là họ sẽ theo cả cảnh sát ư?” Coop hỏi.

“Họ có thể mất hết một khi em ra làm chứng.” Cô giơ hai tay trước mặt, cân nhắc sự lựa chọn của họ. “Tiền bạc hay giết người. Nếu em biến mất không để lại dấu vết, ai có thể chứng minh rằng John Morley, hiện đang bị giam, hoặc các đối tác của hắn ta có liên quan gì đến vụ này?”

“Thế em sẽ làm gì nào?” Coop lại hỏi.

Sara dừng lại. “Em cũng chưa biết chắc.” Cô gõ gõ ngón tay trên mặt bàn gần

“Thế đội trưởng của em nói sao?” Coop ra hiệu về phía cái điện thoại.

“Anh ấy cho rằng thương tích của em làm cho em có nguy cơ cao hơn.”

Cô đứng dậy và đi lại trong cái chiều dài nhỏ bé của căn hộ, khép khiêng, mỗi bước là một minh chứng cho suy nghĩ của đội trưởng. “Anh ấy bảo rằng với cái đầu gối này, em sẽ là một miếng mồi ngon.”

Thường thì Sara không hoảng sợ hay phản ứng thái quá. Cô là một nhân viên cảnh sát. Cô có thể làm chủ bản thân trong mọi tình huống. Trừ trường hợp cô không thể bảo vệ bản thân. Chỉ vì cái đầu gối nhức nhối này, cô ở vào thế yếu chứ không mạnh.

Sara ghét cảm giác là kẻ yếu. “Cái tình thế này làm em bực mình quá. Điều cuối cùng mà em muốn là ai đó phải đưa em ra khỏi căn hộ của chính mình.”

“Lòng tự hào có thể khiến em thiệt mạng.” Coop nói, lo lắng bộc lộ trong giọng nói. “Họ có thể cử ai đó theo sát em? Bảo vệ em?”

Sara lắc đầu. “Việc cắt giảm ngân sách làm chúng em luôn bị thiếu người và đội trưởng không thể lãng phí nhân lực và thời gian để trông nom em.” Cô rên rỉ và xoa bóp cái đầu gối đau, và phương án thay thế duy nhất trở nên rõ rệt.

“Em phải rời khỏi thành phố.” Coop nói.

“Có thể.” Nếu như mọi nguy cơ trở nên hiện thực hơn.

Dẫu vậy, cô có thể đi đâu được? Các cảnh sát trong gia đình cô có thể đối đầu với nguy hiểm, nhưng họ đều sống rải rác trong thành phố, nên chẳng giúp cô trốn tránh những kẻ lạ mặt có thể sẽ nhận ra cô và thông tin cho Blogger Chàng độc thân.

“Chỉ cho tới khi em đã làm chúng xong. Một khi Morley bị kết án rồi, em có thể trở về nhà mình.”

Cô dựa trở lại vào thành ghế để có thể kê đầu gối lên một cái gối và nghỉ ngơi. “Em biết, và em sẽ về điều đó.”

“Em sẽ thực sự xem xét nó chứ?” Anh ta hỏi thúc.

Cô gật đầu. “Em không muốn chết.”

Anh ta nghiêng đầu, thỏa mãn. “Tốt. Thế nhé. Em có nghe tin gì của Rafe không?” Coop nhắc tên cái người mà cô không thể bỏ ra khỏi tâm trí.

Cô nheo mắt, cảnh giác tại sao anh ta lại nhắc đến điều đó vào lúc này. “Rafe thì có liên quan gì ở đây?”

Coop nhún vai. “Anh chỉ tò mò thôi.”

Sara chẳng tin vào động cơ đó của anh ta. Những người có đôi hạnh phúc luôn muốn đẩy những người khác vào quan hệ tình cảm. “Một khi Rafe xuất viện, chúng em mỗi đứa mỗi ngã.”

Đúng hơn là cô giữ vẻ lạnh nhạt trong vài lần tới thăm cuối cùng để đảm bảo là anh sẽ không gọi cô. Cô tự nói với mình là như thế, mọi chuyện sẽ tốt hơn. Anh luôn coi trọng quan hệ tình cảm quá nên cô chẳng thể đưa đòi. Bất kể là cô muốn điều đó bao nhiêu chăng nữa. Và cô đã muốn. Rất muốn.

Coop lắc đầu. “Em lạnh lùng với anh ấy phải không nào?” Anh hỏi về thất vọng.

Anh biết cô quá rõ.

“Đừng có vớ vẩn thế.” Cô nói dối. “Bọn em là bạn, thế thôi. Nhưng dạo này bọn em chỉ trò chuyện khi có lý do. Ví dụ như khi em đề nghị anh ấy lo vụ an ninh trong cuộc đấu giá.”

Coop nhìn thẳng vào cô. Không muốn rời mắt khỏi mắt cô, người phóng viên trong anh rõ ràng muốn cô đầu hàng và thú nhận là cô muốn nhiều hơn là tình bạn ở Rafe.

Nữ cảnh sát, một người lấy cung điêu luyện nhìn lại anh với cái nhìn trống rỗng của cô.

“Em không nhận thấy anh ấy nhìn em như ư?” Coop hỏi.

“Anh định nói với em là anh nhận thấy điều đó à?” cô hỏi, kín đáo vui mừng trước viễn cảnh là Coop có thể đúng.

Anh ta cười toét miệng. “Anh thì không. Nhưng Lexie thì nhận thấy đấy. Và cô ấy nói rằng có những tia lửa điện xuyên qua phòng tiệc đấy. Vậy thì tại sao em lại cố cưỡng lại một điều tốt đẹp như thế?”

Sara thở một hơi thật dài. “Bởi vì Rafe rất coi trọng chuyện cam

kết. Hôn nhân. Gia đình. Anh ấy muốn những điều đó trong cuộc sống. Và em thì không.” Nhưng cô ước ao giá như anh có ở đây ngay lúc này.

Anh chính là người mà cô tin tưởng có thể bảo vệ cô an toàn. Khi họ đi tuần tra, cô không bao giờ lo lắng vì biết rằng anh luôn ở phía sau cô. Giống như khi họ ở trên mái nhà, cô biết chính xác anh định làm gì, cô nhào xuống đúng lúc và sau đó trợ giúp anh không chế gã tội phạm. Anh ấy sẽ biết phải làm gì, và chỉ cần biết có anh ở bên là cô cảm thấy dễ chịu hơn.

“Anh hiểu rồi. Lexie rất thích đi du lịch và đã thề rằng không bao giờ đổi nó lấy bất cứ người đàn ông nào. Thế mà bây giờ bọn anh đang tìm nhà. Em hãy tự rút ra kết luận nhé.” Coop nói với vẻ kẻ cả.

Sara nghiêng rặng, lơ đi ý kiến của anh ta.

Cuối cùng thì Coop nhìn đồng hồ và đứng dậy. “Anh phải đi gặp Lexie đây.”

Sara mỉm cười. Cô không bao giờ cầu anh ta được lâu. “Cho em gửi lời chào chị ấy. Và chúc hai người may mắn tìm được nhà đúng ý mình.”

“Cảm ơn em.” Anh nghiêng người và hôn lên má cô. “Thậm chí nếu em không thử cố gắng với Rafe, thì anh ấy vẫn có thể là giải pháp cho vấn đề của em, và anh ấy đã rời khỏi thành phố rồi. Có khi em có thể đi cùng với anh ấy.”

Dù ghét, Sara vẫn phải công nhận là Coop có vẻ có lý, nhưng cô cần bị thuyết phục. “Anh ấy đang nghỉ ngơi sau cú đâm và cuộc phẫu thuật lớn.” Cô liếc nhìn Coop, muốn anh ta phản biện quan điểm của

“Cả hai chúng ta đều biết rằng năng lực tối thiểu của Rafe vẫn có giá trị lớn. Hãy nhìn nhận vấn đề như vậy. Cả hai người hợp lại thì tương đương với một người khỏe mạnh đấy.” Coop khúc khích.

Chẳng phải cô cũng nghĩ như thế sao? Cùng nhau,

bọn họ là một ê kíp hoàn hảo. Trong công việc, cô

thậm chính.

“Em sẽ suy nghĩ về điều đó.” Cô hứa. Cô có một dự cảm và cô

không thể nào tập trung vào bất cứ điều gì khác nữa.

“Hãy làm thế. Bởi vì mọi chuyện sẽ trở nên điên rồ đối với em ở thành phố. Em sẽ không thể phân biệt giữa một kẻ khủng với một tên sát nhân.”

Sara rùng mình vì sự mô tả chính xác của anh ta. “Thậm chí nếu em muốn đến chỗ của anh ấy, thì theo như blogger Chàng độc thân, không ai biết anh ấy đang ở đâu.”

Coop trợn mắt. “Làm như đó là cả một vấn đề. Anh chắc rằng một cảnh sát đầy năng lực sẽ khám phá được thôi. Nếu như cô ấy thực sự muốn.”

Cô rên rỉ và lắc đầu. “Anh thật quá thể.” Cô vừa cười vừa nói.

“*Chẳng có cái gì là không thể.*”

Sara không vội rời khỏi thành phố. Cô có nhiều việc phải lo trước khi biến mất một thời gian, trong đó có việc tới gặp chuyên gia vật lý trị liệu và bảo đảm rằng cô có các bài tập phục hồi trong khi cô đi vắng. Cô cũng muốn tận mắt chứng kiến ngày tàn của blog trước khi vội quyết định ra đi.

Trong vài ngày sau đó, Sara nếm mùi là tiêu điểm của Blog Chàng độc thân. Ai đó đã kiếm được số điện thoại không đăng ký của cô và gọi cô vào những giờ kỳ quặc để tìm cách nói chuyện tình dục, buộc lòng cô phải cắt điện thoại cố định. Quà tặng chồng chất ở đồn cảnh sát và ngoài cửa căn hộ của c

Tòa nhà cô ở không có người gác an ninh khiến cho những kẻ điên rồ có thể dễ dàng tiếp cận bên trong. Chỉ cần một cư dân trong tòa nhà ra ngoài qua cánh cửa thường có khóa, những người lạ mặt có thể dễ dàng lẩn vào bên trong, để lại cho cô những tin nhắn kỳ quái và những món quà khiêu dâm. Chẳng hay ho gì, đặc biệt là trong lúc này, khi mà như Coop nói, cô không thể phân biệt giữa kẻ điên rồ và kẻ sát nhân. Cô ước sao mình có thể lờ những món quà đi, nhưng cô cần phải biết nếu thực sự có sự đe dọa từ phía Morley hoặc người của ông ta.

Một món quà có vẻ vô hại, gói trong giấy bọc giản dị màu nâu để ngoài cửa căn hộ của cô với nhãn được in từ máy tính, cuối cùng cũng thuyết phục được cô đã đến lúc ra đi. Món quà trông giống hết nhiều món khác mà

cô nhận được, nhưng tin nhắn bên trong lại khác:

Chúng tôi có thể tóm cổ cô bất cứ ở đâu, vào bất kỳ lúc nào.

Giờ đây cô chính thức sợ hãi. Kề cận với mũi dao của một kẻ khủng cũng đủ để thuyết phục cô không nên liều mạng với cuộc sống của mình.

Chỉ có một người đàn ông duy nhất cô tin rằng có thể bảo vệ an toàn cho cô. Cũng chính là người đàn ông không xa rời cô trong giấc mơ, trong ý nghĩ. Cô theo dõi chuyển biến của Rafe thông qua tin truyền miệng ở đồn cảnh sát và biết rằng mỗi ngày anh một khá hơn. Anh đã thành công khi biến khỏi tầm với của Blog Chàng độc thân. Cô cũng phải làm được như vậy. Một phần thưởng thêm là cô có thể dành nhiều thời gian cho anh và khám phá xem anh có thực lòng với những lời ngợi khen cô mà anh đã thì thầm trước lúc hôn mê.

Nhưng trước tiên phải tìm ra anh đã.

Cô vẫn dùng điện thoại di động để gọi các cuộc gọi riêng nhưng một kẻ có nhiều quan hệ như John Morley, một kẻ sẵn lòng giết người vì tiền bạc, sẽ có cách lẩn ra điện thoại di động của cô. Cô mua một điện thoại dùng một lần với số phút gọi hạn chế và trong khi gói ghém hành trang, cô gọi vào máy di động của Rafe. Anh không trả lời. Cuộc gọi của cô được chuyển thẳng đến hộp thư thoại, và mặc dầu cô để lại tin nhắn, đến tận cuối ngày hôm đó cũng không thấy anh gọi lại.

Chẳng có cách nào khác, cô đành phải l ngạc nhiên hoặc không đến chỗ anh nữa.

Cô trì hoãn chuyến đi thêm một ngày.

Sau đó trợ lý chương lý quận phụ trách vụ này gọi điện cho cô để báo cho cô biết rằng họ có một manh mối từ phạm nhân ở chung phòng với Morley, muốn đổi tin tức *hữu ích* lấy ân huệ. Morley đã nói rằng hẳn *mong sao* có chuyện gì xảy ra với cái mục cóm rắc rối, trước khi mục ta có thể ra tòa làm chứng. Và phạm nhân này cũng nói thêm rằng những kẻ có nhiều quan hệ như Morley biết cách biến mong ước thành hiện thực.

Không thể chờ thêm được nữa.

Cô thuê một chiếc xe với hệ thống định vị GPS tốt và đi lên miền bắc. Chẳng khó để đoán ra là Rafe đi đâu. Anh thường kể về cái cabin bên hồ Ontario, ở quê hương anh. Một chuyến đi xa hoàn hảo giữa cái nóng nực mùa hè. Và vì anh vẫn thường than thở rằng thị trấn Hidden Falls nhỏ bé tới nỗi ai cũng tỏ tường chuyện của người khác, tìm anh ấy ở đó sẽ dễ dàng như có một cái bản đồ và vài câu hỏi trúng tủ khi cô tới nơi.

Cô không thể tưởng tượng rằng anh sẽ không đón nhận cô.

Chương bốn

Rafe gặp Nick, anh trai mình ở quán Billy's, một chôn quen thuộc ở Hidden Falls. Trong vùng có nhiều nhà máy sản xuất rượu vang thu hút khách du lịch đến nghỉ hè, Billy's là nơi dân địa phương gặp gỡ, chơi bời. Billy bây giờ già cả rồi và nhường lại quán bar cho con trai, Joe, một người cũng như cha mình, biết rõ ai thích uống gì và không bao giờ cần hỏi.

Trong khi Rafe nhấm nháp cốc bia đầu tiên, Nick đã làm tới cốc thứ ba.

“lại làm khó dễ anh à?” Rafe hỏi anh trai.

Nick nheo mắt, âm ừ một câu trả lời khó hiểu.

“Em sẽ hiểu câu trả lời là có.”

Nick và vợ đã ly thân trước sự kinh hoàng của thế hệ cao niên trong gia đình. Angelina, hay Angel như mọi người thường gọi đã chuyển về ngôi nhà bỏ không của cha mình. Bỏ không vì cha của chị, Pirro DeVittorio, vừa mới kết hôn với cô Vivian của Rafe và Nick, một góa phụ đã năm năm nay, và sống bên nhau trong nhà bà cô.

Cô Vi, em gái của cha, là người Rafe cảm thấy gần gũi từ nhiều năm nay. Cô Vi và cha Rafe quản lý Spicy Secret, một công ty của gia đình trong khi Pirro chịu trách nhiệm về vấn đề vận chuyển, giao nhận. Thêm nữa Nick là phó chủ tịch công ty, và khiến cho chuyện gia đình và quan hệ cá nhân càng rắc rối lúc này.

Rafe liếc nhìn anh trai mình. Tâm trạng chán nản của Nick không chỉ đơn giản do vụ li thân, từ sáu tháng nay.

Không giống như Rafe, người đã rời khỏi quê nhà để mở rộng chân trời và niềm tin, Nick vẫn là một người đàn ông truyền thống quan niệm rằng vợ anh phải ở nhà hoặc làm việc trong công ty gia vị của gia đình cho

tới khi có con cái. Nhưng sau khi Angel bị sảy thai, chị đã quyết định rằng chị cần một điều gì hơn thế trong cuộc sống.

Chị luôn luôn muốn mở ra làm ăn riêng. Nick không nhất trí. Angel cứ làm theo kế hoạch của chị, và khi tranh cãi trở nên quá mức, chị chuyển về nhà của cha và sửa các phòng trên gác thành phòng cho khách thuê. Chị gia nhập phòng công thương và bây giờ quản lý một nhà nghỉ thành đạt. Bề ngoài, có vẻ Nick không thể chịu được chuyện vợ mình là một doanh nhân. Và cho tới khi anh ấy chấp nhận được chuyện đó, Angel không nhân nhượng chuyện hàn gắn.

Rafe nghĩ là có chuyện gì hơn thế.

“Đàn bà biết cách làm cho mình điên lên.” Nick nói, uống nốt ngụm

“Em hiểu anh.” Rafe lầm bầm. Một người phụ nữ chẳng thuộc về anh mà còn trói buộc được anh.

Sara vẫn xâm chiếm suy nghĩ của anh cả ngày lẫn đêm. Anh hy vọng rằng về đây và rời xa khỏi cái blog chết tiệt và những ẩn ý của nó, có thể anh thôi ham muốn người phụ nữ mà anh không thể có. Anh đã hoàn thành một phần mục tiêu của mình. Anh nghỉ ngơi, phục hồi, mỗi ngày cảm thấy khỏe khoắn hơn. Nhưng dù chẳng có trang blog, Sara vẫn luôn luôn ở trong tâm trí anh.

Nick giơ tay gọi thêm đồ uống.

“Thôi, anh uống thế đủ rồi.” Rafe nói, phẩy tay ra hiệu cho cô phục vụ. “Hãy nói chuyện đã. Sau đó, nếu anh vẫn muốn chìm đắm trong rượu chè, thì em cũng chẳng ngăn anh.”

Anh trai của anh trợn mắt lên. “Anh rất ghét khi chú áp dụng đòn tâm lý với anh.”

Rafe lắc đầu. “Anh chẳng cần bác sỹ tâm lý làm gì. Chỉ cần cái đầu u tối của anh hiểu ra một điều thông thường. Bây giờ là thế kỉ 21 rồi. Là sao mà anh vẫn giữ nguyên tư tưởng của người tiền sử như thế chứ?” Rafe cố tình khích anh trai, hy vọng sẽ có phản ứng. Để tìm ra điều gì đã khiến Nick cư xử như một người nguyên thủy chứ không như một kẻ khôn ngoan có thể

thỏa hiệp với người vợ mà mình yêu dấu.

Nick ngược lên, mắt đỏ và mờ mịt. “Này, đồ thông thái, chú quên rằng vợ anh đã sảy thai hay sao? Chẳng có gì là nguyên thủy khi muốn cô ấy giải quyết sự mất mát ấy thay vì chôn vùi cảm xúc của mình trong công việc.”

Trúng rồi. Giờ thì Rafe hiểu. “Anh chẳng bao giờ nói gì với em về chuyện ấy ngoại trừ thông báo là nó đã xảy ra.”

Rafe sống cách nhà năm giờ xe hơi, và anh trai anh là người ít liên hệ nhất mà anh biết. Chuyện đó giải thích tại sao có những lỗ hổng trong câu chuyện.

Nick nhìn xuống. “Nó chẳng phải là chuyện dễ nói. Bác sĩ có nói rằng cô ấy có thể chẳng bao giờ mang thai trọn vẹn thai kỳ. Đó là lúc mà cô ấy bắt đầu nói chuyện cải tạo nhà của cha mình thành nhà nghỉ. Rồi thì cô ấy lao vào thực hiện như cô ấy có tiếc thương về việc mất đứa bé, hay ước mơ của bọn anh về một gia đình lớn đang tan biến đi, thì anh cũng chẳng bao giờ chứng kiến.”

Rafe đặt tay lên vai anh trai. “Mỗi người tiếc thương mỗi cách.”

“Anh biết chứ. Nhưng cái việc kinh doanh đó chắn giữa bọn anh. Cô ấy vui mình trong đó, và giờ đây bọn anh ở trong bế tắc.” Anh ấy lấy tay vuốt lên tóc.

Rafe đã gặp Angel kể từ khi anh về nhà. Trông chị ấy khỏe mạnh và hạnh phúc trừ nỗi đau trong mắt về cuộc hôn nhân đang tan vỡ. “Chị ấy chu toàn việc kinh doanh rất tuyệt. Và nhà nghỉ thì lớn mạnh. Đặc biệt là với lễ hội sẽ diễn ra trong thời gian tới.” Rafe nói.

Lễ hội rượu vang vùng Hidden Falls, một sự kiện mùa hè hàng năm, khởi đầu chỉ là một lễ hội mùa hè của thành phố do mấy xưởng rượu vang và doanh nghiệp địa phương, trong đó có gia đình anh, tài trợ. Dần dà, những công ty lớn hơn, cỡ quốc gia, nhảy vào với một tuần lễ các sự kiện gồm có các ban nhạc địa phương, hội hóa trang và các quầy hàng của dân bản địa. Nhà nghỉ của Angel nhỏ thôi nhưng nó cũng có chỗ cho mọi người nghỉ lại và đây là lần đầu tiên nhà nghỉ đầy khách nhờ có lễ hội.

“Tức là em đồng ý với anh. Cô ấy làm việc quá sức, căng thẳng và không thể tập trung vào điều quan trọng nhất.”

Rafe bạnh quai hàm. “À không. Chị ấy có vẻ đôi phó với mọi chuyện ỏn cả. Trong khi đó, anh là một gã tồi tệ, bất hạnh.”

Nick nheo mắt. Anh nắm tay lại, đấm lên bàn. “Anh không thể tin là em lại đứng về phía cô ấy.”

“Em chỉ nói đúng những gì xảy ra thôi, trong khi trong gia đình không ai muốn làm thế cả. Mọi người quá bận rộn với việc xúm quanh Angel, nhắc chị ấy là anh đang chờ chị ấy thất bại và quay về nhà.” Rafe hít một hơi thật sâu. “Anh làm sao thế? Bởi vì cho tới khi tự anh nhận thức được vấn đề, mọi sự không thể khá hơn được.”

Nick không trả lời. Anh ấy chỉ hơi nhắc tay lên để gọi một cốc bia khá đã nhảm nháp xong cốc bia của mình và sẵn sàng để về nhà. Không ai giúp được Nick trừ bản thân anh ấy.

Đứng dậy, Rafe rút tiền trong túi và để lại trên bàn. “Em sẽ gặp anh tối mai trong bữa tối ở nhà mẹ nhé?”

“Anh sẽ đến.”

“Angel có đến không?” May ra có cơ hội cho hai người nói chuyện.

“Không. Cô ấy bảo là đã đến lúc bọn anh cư xử như những người ly thân. Cô ấy sẽ không tham gia những buổi tụ họp của gia đình nếu đó không phải là gia đình thân thiết của cô ấy – ví dụ như cha cô ấy và cô Vi. Gia đình của anh thì không tính.” Nick nhìn chăm chăm vào cái cốc không của mình.

“Thôi nào. Để em đưa anh về.” Rafe đề nghị.

Nick lắc đầu. “Anh sẽ ỏn thôi. Anh có lái xe đâu. Sau cốc bia cuối cùng anh sẽ đi bộ về nhà.”

Rafe nhún vai. “Hẹn gặp anh tối mai.”

Sara biết rằng lái xe năm tiếng là khó khăn mặc dù cứ sáu mươi

phút cô lại nghỉ để duỗi chân. Cô chỉ không biết là nó sẽ khó khăn đến mức nào. Chân cô bị tê dại, đầu gối nhói đau khi cô tới được Hidden Falls, gần giờ ăn tối. Khi cô rẽ khỏi đường cao tốc, cô nhìn thấy tấm biển lớn quảng cáo cho Lễ hội rượu vang Hidden Falls tới đây. Cô hy vọng chuyện đó sẽ không ảnh hưởng gì tới việc tìm nơi nghỉ chân cho tới khi cô tìm ra và nói chuyện được với Rafe.

Trời đất run rủi, tấm biển sau đó quảng cáo cho nhà nghỉ Angel.

“Tên thật đẹp.” Sara mỉm cười. Và nếu như nhà nghỉ cũng tuyệt thế, cô sắp có thể cho cái đầu gối nghỉ ngơi rồi.

Cô đi theo những tấm biển chỉ dẫn cho tới khi dừng lại trước một ngôi nhà kiểu Victoria sơn màu xanh trứng sáo và viền trắng.

Tới đây thì mọi sự vẫn tốt đẹp

Đề nguyên vali trong cốp xe, cô khập khiễng đi dọc theo lối mòn dẫn tới hiên nhà. Mặc dù cô đi đã khá hơn, ngòi lái xe làm các cơ bắp của cô co cứng lại.

Cô bấm chuông, ngay lập tức cửa mở ra và một phụ nữ hấp dẫn với mái tóc đen nhánh chào cô với nụ cười chào đón. “Có thể giúp gì cho cô đây?”

Sara gật đầu. “Tôi nhìn thấy biển quảng cáo của chị khi rời đường cao tốc và muốn hỏi xem chị còn phòng trống không?”

“Cô có thể nghỉ lại đây hai đêm.” Người phụ nữ trả lời. “Nhưng sau đó thì khách đặt phòng kín hết rồi.” Lễ hội rượu vang sẽ bắt đầu và nhà nghỉ sẽ đầy khách trong mấy tháng.”

“Hai đêm là được rồi.”

Dù gì thì cô đến đây với hy vọng là có thể ở chỗ Rafe. Nếu chẳng may ai đó tìm ra nơi cô ở thì Rafe sẽ ở ngay đó để hỗ trợ cô. Nhưng ở đây trong thời gian ngắn với Angel cũng an toàn. Cô cảm giác chắc chắn rằng không có ai theo cô ra khỏi thành phố. Cô đã vô cùng cẩn trọng, đi vòng vèo qua Manhattan, dừng đột ngột, quan sát phía sau, đảm bảo rằng không có ai bám đuôi.

Cô sẽ để cái đầu gối nghỉ ngơi và khi Angel cần lấy lại phòng, cô sẽ biết nếu Rafe chẳng phiền lòng vì có khách hoặc cô sẽ phải tìm phương án thay thế.

“Vậy thì được, cô hãy vào nhà đi nào. Tôi tên là Angel Mancuso, và tôi là người sở hữu nhà nghỉ. Đầu bếp, dọn dẹp và là người bạn, khi cô cần. Và nếu như cô thích được ở một mình, tôi cũng có thể thu xếp được. Cô có cần tôi giúp cô những lấy túi đồ trong xe không?”

Sara gần như không nghe thấy bài diễn văn của Angel. Cô như bị ám bởi cái họ của người phụ nữ. “Chị nói rằng chị tên là Angel *Mancuso*?”

“Đúng thế. Sao nào?” Vẻ tò mò hiện rõ trên mặt Angel.

Không thể có sự trùng lặp như thế được. “Tôi đến đây để thăm một người bạn. Rafe Mancuso?”

Đôi mắt người phụ nữ mở to vì nhận ra cô.

“Rafe là em chồng của tôi!” Angel nói. “Thế giới thật nhỏ bé, quanh đây mọi người đều biết nhau cả và đều có thể có quan hệ dây mơ rễ má với nhau.” Angel cười. “Thế cô quen với Rafe ở thành phố hả?”

Sara gật đầu. “Chúng tôi từng là cộng sự.”

Angel ngấm nghĩa cô, mắt nheo lại. “Quả thực là, trông cô quen quen.”

“Tôi cũng không biết tại sao. Tôi chưa bao giờ về đây chơi.”

Angel ngừng lại để suy nghĩ. “Tôi biết rồi!” Angel búng ngón tay. “Cô là người ở bên Rafe cái đêm cậu ấy bị thương! Mẹ chồng tôi cho tôi xem những bài báo về vụ bắt giữ con tin. Ở ngoài trông cô còn đẹp hơn trong ảnh.”

“Cám ơn chị. Mấy cái ảnh do sở cảnh sát cung cấp không được mỹ miều lắm.” Cô cười nói.

“Cả gia đình rất biết ơn việc cô đã chăm sóc Rafe chu đáo. Cô ở bên cậu ấy suốt.”

Mặt cô đỏ bừng lên. “Chúng tôi đã từng là cộng sự bên nhau. Anh ấy có lẽ cũng sẽ làm thế với tôi.” Cô quay ra, nhìn ngắm xung quanh. Những bức tranh trang trí treo trên các bức tường, một tấm thảm phủ trên sàn gỗ ở gần cửa ra vào.

“Thế hai vợ chồng chị sống ở đây à?” Sara khoát tay, chỉ vào căn nhà dễ thương.

Mắt Angel thoáng đi và tối lại. “Không. Tôi e rằng chúng tôi đang ly thân.” Chị nói, nỗi đau hiện lên trong lời thú thực.

“Tôi lấy làm tiếc.” Từ Angel toát lên một cái gì đó gần gũi, và Sara đưa tay chạm vào vai người phụ nữ để an ủi.

“Cảm ơn cô. Sao không để tôi thu xếp chỗ nghỉ ngơi cho cô nhỉ?”
Angel

Sara gật đầu. “Trước tiên tôi phải lấy mấy cái túi đồ trong xe đã.”

Vài phút sau, túi trong tay, cô theo Angel lên gác, đến một phòng ngủ có giấy hoa dán tường. Hoa tươi cắm trong một lọ nhỏ trên bàn trang điểm, và một cây đèn cổ trên cái bàn nhỏ cạnh giường ngủ.

“Ồ đây đẹp quá.” Sara nói, tay vuốt ve tấm chăn lông vũ màu vàng chanh trên cái giường có bốn trụ.

“Hãy thư giãn và tận hưởng nhé.”

“Tôi cũng định thế! Tôi rất cần được chợp mắt một chút.” Sara nói “Và có thể phiền chị cho xin một túi chườm lạnh hoặc một túi nước đá được không?” Cô chỉ vào đầu gối mình, giờ đây được đỡ bởi một cái nẹp nhẹ hơn nhiều so với cái nẹp cô nhận được trong phòng cấp cứu.

“Tất nhiên rồi!” Angel định quay đi.

“Angel?”

“Sao cơ?” Chị nắm tay vào khung cửa và quay đầu lại.

Sara nuốt mạnh. “Chị có thể chỉ cho tôi biết có thể tìm được Rafe

ở đâu không? Tôi đã cố gắng gọi anh ấy để nói với anh ấy là tôi sẽ đến, nhưng tôi không liên lạc được với anh ấy qua điện thoại di động. Tôi muốn qua chỗ anh ấy sau bữa tối.”

Angel mỉm cười. “Tất nhiên là được. Tôi sẽ ghi ra giấy địa chỉ nơi cô có thể tìm thấy cậu ấy, và chỉ dẫn cách đi tới đó nữa.”

“Tuyệt lắm. Cảm ơn chị nhiều.”

“Thế nhé, bữa tối bắt đầu lúc sáu giờ. Tôi hy vọng cô sẽ thích món gà rán với khoai tây nghiền.”

Chỉ nghĩ đến thế Sara cũng muốn chảy nước miếng. “Tuyệt cú mèo.”

“Được rồi. Tôi sẽ mang đá lại cho cô.” Chị bước ra, để Samình.

Cô ngã xuống cái giường êm ái. Một mùi hương chanh phảng phất trong phòng, và cô thư giãn, cho phép cơ thể chìm vào sự êm ái quanh cô, cảm giác bình yên và an toàn hơn khi cô còn ở New York.

Cha mẹ Rafe vẫn sống trong ngôi nhà nơi anh đã lớn lên. Ngoại trừ một vài lần nâng cấp và sửa chữa, mọi thứ vẫn y nguyên. Cho tới khi cả gia đình cùng tụ tập. Lúc đó thì độ ồn và sự hỗn loạn vượt qua những gì anh còn nhớ và có thể chịu đựng được. Rafe gần ba mươi một tuổi rồi và đã sẵn sàng để ổn định gia đình, trong khi mấy em gái đều đã lấy chồng và sống cách bố mẹ khoảng nửa dặm, giống anh Nick. Và trừ Nick ra, mọi người đều đã có con. Đối với hầu hết mọi người, con số ấy có thể gây choáng. Nhưng với Rafe, mọi thứ đều bình thường.

Chị gái lớn của anh, Joanne, hơn anh sáu tuổi và luôn cư xử như một người mẹ của anh. Chị ấy có một cô con gái mười ba tuổi và hai cậu con trai song sinh huyền náo mười tuổi vừa vật nhau trong phòng làm việc. Sau bà chị là Nick, rồi Rafe. Carol ít hơn Rafe ba tuổi và lập gia đình sớm. Cô ấy có ba đứa nhóc rất đáng yêu mà Rafe gọi đùa là Bạc Thang vì sự tăng trưởng chiều cao của chúng, ba đứa con gái hai, bốn và sáu tuổi. Andrea là cô em gái được chiều nhất và thích là trung tâm của mọi sự chú ý nhất, nhưng cô ấy cũng đang học cách trở nên rộng lượng hơn, nhờ có thằng cu mới sinh.

Và tất cả bọn họ đều yêu quý chú Rafe độc thân, thích đùa. Anh

giữ vững được vị trí của mình bằng việc sống ở thành phố, thăm viếng họ khi anh có thể và không cho phép gia đình lấn át mình mọi lúc.

Khi tiếng ồn trong phòng khách đã lên tới mức đại dịch, Rafe chuồn ra hiên đằng trước để được yên tĩnh một chút. Không khí mùa hè nóng và ẩm ướt, nhưng ít nhất thì tiếng ồn cũng giảm bớt đi. Anh chỉ có được vài phút yên tĩnh cho tới lúc cô cháu gái mười ba tuổi, Toni, nhập bọn với anh.

Một cô bé đáng yêu với mái tóc màu nâu nhạt, đôi mắt nghiêm nghị giống mẹ và cá tính của một người lớn, cô bé bắt đầu nói ngay lập tức.

“Chú Rafe.” Cô bé bắt đầu đá đá bàn chân.

“Cháu gái. Trong đó cũng quá ồn ào đối với cháu phải không?” Anh chỉ tay về phía phòng khách của bố mẹ

Cô gật đầu. “Nhưng cháu cũng muốn nói chuyện riêng với chú.”

“Nói đi nào.” Anh nói với cô bé, tay ra dấu cho cô.

“Thôi được.” Cô bé hít một hơi sâu. “Chú là đàn ông, phải không nào?”

“Lần cuối cùng chú ngắm mình thì vẫn thấy vậy.” Anh đùa.

Cô bé không cười.

Rafe liếc nhìn cô bé. Tóc cô bé suông thẳng trên vai, và một vẻ tập trung cao độ, rất giống chị gái Joanne của anh, hiện trên khuôn mặt cô.

Nào, chuyện quan trọng đây.

“Có chuyện gì thế?” Anh hỏi cô bé.

“Cháu cần phải làm gì để bọn con trai để ý đến cháu?” Cô bé tránh không nhìn anh, gằn như chỉ tập trung vào đôi bàn chân đang đung đưa.

Chuyện này quá tầm của Rafe rồi. Anh không có con. Không biết phải đưa ra lời khuyên gì về chuyện tình cảm của một cô bé mới lớn. Nhưng rõ ràng là cô bé muốn biết ý kiến của một người đàn ông và không thể nói chuyện với bố mình về bọn con trai trừ khi cô bé muốn bố nhốt mình lại cho

tới năm mười tám tuổi.

Điều này khiến cho Rafe, một ông chú độc thân, phải làm nghĩa vụ của mình. “Cháu muốn biết chú nghĩ sao phải không?”

Cô bé gật đầu, và lần này thì nhìn anh chăm chú.

Cái áp lực phải nói sao cho đúng đè nặng lên vai anh. “Chú nghĩ là bất cứ đứa con trai nào mà không để ý đến cháu đều là đồ mít đặc và chẳng đáng để cháu mất thời gian.”

Cô bé đỏ mặt. “Chú phải nói như vậy thôi. Chú là chú của chá

“Đúng thế. Nhưng chú nói vậy vì sự thật là như thế. Cháu đặc biệt lắm.” Anh cố cưỡng lại để không đưa tay vò lên tóc cô bé như khi cô còn là một đứa bé con. “Cho nên, có thể là cậu con trai đó có để ý đến cháu, nhưng quá bẽn lẽn nên không dám nói chuyện với cháu mà thôi?”

Cô bé nhún vai. “Cũng có thể. Cậu ấy mới tới đây, và cậu ấy tham dự cùng một trại hè với cháu. Bọn con gái chơi bóng mềm với bọn con trai, và cậu ấy chơi thực sự khá!”

Một giải pháp hiển nhiên hiện ra trong đầu anh. “Cháu hãy bảo cậu ấy giúp cháu đập bóng.”

“Nhưng cháu không cần giúp.” Cô bé trợn tròn mắt như thể anh là một gã khờ. “Cháu đập bóng giỏi nhất đội rồi!”

Rafe phải cắn răng để nín cười. “Thì cứ hỏi cậu ấy giúp cháu đi. Bọn con trai thích cảm giác mình được cần đến. Có thể nhờ thế mà hai đứa sẽ biết thêm về nhau.”

Cô bé dừng lại một phút, nghiêm túc suy nghĩ về lời gợi ý của anh. “Thôi được, ý kiến hay đây!” Cuối cùng cô bé kêu lên. “Ôi, ai đang đi bộ lên đây đây nhỉ?” Cô bé chỉ về phía đường vào nhà anh.

Anh thở ra nhẹ nhõm. Cuộc trò chuyện rõ ràng là đã kết thúc. Một sự hấp dẫn mới mẻ đang thu hút sự chú ý của cô bé.

Và đó quả thật là một sự hấp dẫn. Sara chậm rãi đi theo con đường rải sỏi dẫn tới hàng hiên. Anh đã hoàn toàn bị phân tán bởi cuộc trò

chuyện với Toni, anh đã không nghe thấy chiếc xe đỗ lại. Nhưng bây giờ anh để ý thấy nó đỗ trên phố.

Anh không thể ngạc nhiên hơn thế nữa khi nhìn thấy cô. Nếu không phải là Toni đã nhìn thấy cô trước, hẳn là Rafe đã nghĩ rằng mình đang mơ. Anh cũng cảm thấy nhẹ người khi đôi nạng đã biến đi và rõ ràng là cô còn phải đi cà nhắc nhưng không đến mức quá tệ. Trông cô đẹp ngời ngời. Cô mặc một chiếc quần bò màu trắng và một chiếc áo xếp nếp không tay. Mái tóc dài của cô bỏ xõa, mềm mại trên vai. Một lần nữa, anh chợt nhận ra sự đối lập rõ ràng giữa người cộng sự mặc đồng phục mà anh quen biết trong công việc và một người phụ nữ trong đời thường – cũng như phản ứng tức của cơ thể anh với cô.

Cô vẫy anh với một nụ cười lưỡng lự, rõ ràng là không chắc chắn là mình sẽ được đón nhận ra sao, và điều ấy thật là ngốc nghếch. Dẫu rằng anh hết sức bất ngờ, nhưng anh không hề thất vọng chút nào. Thực tế là, adrenaline tuôn chảy trong anh, làm anh ngập trong những phỏng đoán và hân hoan tuyệt đối.

“Ai đấy ạ?” Toni hỏi.

“Một người bạn của chú ở New York.” Anh nói, vừa lúc Sara đi tới chỗ họ. “Sara Rios, đây là cháu gái của anh, Toni. Toni, đây là cô Sara, bạn chú.”

Anh như nghe thấy câu hỏi trong giọng nói của mình. *Vì sao cô lại ở đây?*

“Chào cô.” Toni nói.

“Rất vui được làm quen với cháu.” Sara dành cho cô bé một nụ cười ấm áp.

“Này, sao cháu không vào trong nhà nói bà ngoại sắp thêm một bộ đồ ăn nữa trên bàn cho khách?” Rafe gợi ý cô cháu gái.

Anh muốn ở một mình với Sara.

Toni gật đầu, quay vào trong nhà.

Trước khi Rafe kịp mở lời, tiếng Toni vọng tới chỗ anh, to và rõ ràng, vượt lên những tiếng ồn ào. “Bà ngoại ơi, chú Rafe có bạn gái tới ăn tối!”

Buồn cười, Rafe lắc đầu. “Con bé mới mười ba tuổi thôi.” Anh nói, nghĩ rằng như thế là đủ giải thích tất cả.

Sara cười “Con bé đến là dễ thương.”

“Cũng có lúc này lúc khác. Và còn bảy đứa nữa ở trong nhà.” Anh nói, ý cảnh báo.

Nếu Sara có thể chịu đựng được gia đình anh, cô ấy cần được biết điều gì đang chờ đón

“Em xin lỗi là em không mời mà đến. Angel nói với em là có thể tìm thấy anh ở đây.” Cô cắn môi dưới. “Em đã ăn rồi, cho nên anh không cần lo chuyện sắp thêm bộ đồ ăn đâu. Thực sự là, em nên đi thì hơn. Mình sẽ nói chuyện sau.” Rõ ràng là ngại ngùng và suy nghĩ lại về chuyến viếng thăm của mình, cô quay người bước đi.

Rafe với tay giữ cô lại. Cô không thể lái xe năm tiếng đến đây để lại đi ngay như vậy. “Chờ đã nào. Mẹ anh sẽ rất vui được gặp lại em đây.” Sự thực là Mariana Mancuso đã tìm ra vô số lý do để hỏi về cô gái xinh đẹp đã ngủ ngời trong ghế trong khi anh nằm viện.

Rafe cũng tìm được vô khối lý do để tránh trả lời. Nhưng điều đó không có nghĩa là anh quên đi những gì Sara đã làm cho anh, hay những hành động ấy thể hiện rõ những cảm xúc cô dành cho anh như thế nào. Sau đó là cái tò mò đeo đẳng rằng sự thể sẽ ra sao nếu họ tiến xa hơn và thử *cái điều* đã âm ỉ giữa họ kể từ khi họ còn là cộng sự của nhau.

Giờ thì cô đang ở đây.

“Anh chắc không?” Sara hỏi lưỡng lự. “Nghe như có cả một đội quân trong nhà.”

“Cũng gần như thế đấy.” Anh đồng ý với một cái rùng mình phóng đại. “Em sẽ gọi nhớ đến cuộc sống của anh ở New York. Thế nên em ở lại đi.”

“Thôi được. Em ước giá như Angel nói trước rằng có thể em làm phiền hay phá ngang buổi gặp mặt của gia đình.”

Anh đặt bàn tay mình lên bờ vai trần của cô, làn da ấm áp của cô thiêu đốt mấy đầu ngón tay anh. “Em có làm phiền gì đâu. Angel biết là mọi người luôn được đón chào ở đây. Mẹ luôn nói đùa là bà nấu ăn trong bồn tắm. Nói cách khác là luôn có đủ thức ăn cho cả một đoàn quân. Nhưng trước tiên, hãy nói anh nghe đã. Cái gì đã đưa em tới chốn này?”

Cô ngược cái nhìn tuyệt đẹp lên anh. “Thực ra thì anh biết rồi.”

Trước khi anh kịp trả lời, cửa ra vào bật mở. “Toni nói con có bạn tới chơi. Mẹ ra chào khách đây.” Mẹ anh, Mariana Mancuso nói khi nhập bọn với họ, luôn luôn đúng lúc.

“Xin chào bác Mancuso.” Sara nói. “Cháu rất vui được gặp lại bác.”

“Sara! Thật là một bất ngờ dễ chịu!” Mẹ anh bước xuống hiên nhà và kéo Sara vào vòng tay.

Mắt Sara mở to khi cô ôm người mẹ giàu tình cảm của anh, nhưng cô nhanh chóng thư giãn và sẵn sàng đáp lại cử chỉ của bà.

“Cháu xin lỗi đã không mời mà đến.”

“Có gì đâu. Cháu luôn được đón chào ở đây! Và cái ôm vừa rồi làm bác nhận thấy là cháu gày gò quá, cho nên hãy vào trong nhà đi, gặp mọi người trong gia đình và ăn tối!”

Rafe liếc nhìn khuôn ngực lấp ló sau chiếc áo của Sara, bị xô lệch vì cái ôm như gấu của mẹ anh, và nghĩ rằng những đường cong của cô gần như hoàn hảo.

“Chúng con đang nói dở chuyện,” anh nói với mẹ. “Một phút nữa con sẽ đưa Sara vào trong nhà.” Trước hết anh muốn biết vì sao cô đến gặp anh.

Cô muốn gì.

Cô có muốn anh hay không? Cái ý nghĩ ấy, một khi đã đến trong óc anh, không thể dứt ra được nữa. Cô ấy hoàn toàn không phải dành cho anh, trừ một điều quan trọng nhất. Anh điên cuồng khát khao người phụ nữ này. Anh muốn biết điều gì sẽ xảy ra nếu họ xuôi theo sự khát khao dâng trào và nắm lấy cái mà họ cùng mong muốn.

Nhưng anh đã chẳng có cơ hội.

Mẹ phớt lờ lời đề nghị bà đi vào nhà trước. Tay choàng qua vai Sara, bà đưa cô vào trong nhà nơi cả gia đình đang tụ tập hết ở cửa, nóng lòng muốn gặp *bạn gái* của chú Rafe.

Nhờ có Toni, cái danh hiệu ấy sẽ đeo đẳng mãi.

Dù cho nó có đúng sự thật h

Chương năm

Rafe có một gia đình lớn. Một gia đình thực sự lớn. Như khi bao nhiêu người ngồi xung quanh cái bàn ăn và nói chuyện cùng một lúc. Vì những sự đổ vỡ trong gia đình Sara, cô chưa bao giờ là một phần của một gia tộc hạnh phúc lớn. Khung cảnh diễn ra trước mắt cô thật xa lạ, nhưng cô không thấy thế là phiền. Đồ ăn chuyển từ người này qua người khác cho tới khi Sara không nhớ nổi cô đã lấy những gì vào đĩa. Mặc dù cô đã ăn tối, cô cảm thấy có lỗi nếu nói “Không” với sự hào tâm của bà Mancuso.

Và thực lòng mà nói, mọi thứ đều tỏa mùi thơm ngon lành quá.

“Em có thể lấy những thứ em thích và chuyển đồ ăn còn lại cho mọi người xung quanh.” Rafe nghiêng gân vào cô và thì thầm.

Giọng nói khàn khàn và hơi thở nóng hôi của anh bên tai cô khiến cho bụng cô ấm rục lên và cô không thể tập trung vào bất cứ điều gì trừ Rafe. Sự gần gũi của anh. Mùi nước hoa anh dùng có mùi thật tự nhiên và rất đàn ông.

Nhưng những câu hỏi nhanh chóng hướng vào Sara từ mọi phía của cái bàn ăn dài, thu hút sự chú ý của cô.

“Em là người New York phải không?”

“Có phải Rafe đã cứu sống chị?”

“Là nữ cảnh sát thì thế nào nhỉ?”

Những câu hỏi đặt ra thật nhanh chóng và vội vã, khiến cô có ít thời gian để trả lời trước khi một câu hỏi mới ập tới.

“Chị có thích sống ở

“Em thực sự là bạn gái của Rafe à?”

Câu hỏi cuối cùng khiến cô lặng đi. Thật chẳng may, nó cũng có cùng tác dụng đối với mọi người trên bàn, bởi vì mọi người trở nên im lặng

và quay cả về phía cô, chờ đợi câu trả lời.

“Sara và con là bạn.” Rafe nói, cứu cô thoát khỏi sự ngỡ ngàng. “Bạn tốt.” Anh đưa tay ra bóp nhẹ chân cô.

Anh có ý làm cô thư giãn, nhưng bàn tay anh to với những ngón tay trên đùi cô có tác dụng ngược lại. Căng thẳng xoắn lấy mọi góc ngách trong cơ thể cô.

Một sự căng thẳng về thể xác.

Mong ước.

Khát khao.

Kể từ khi họ được đẩy vào nhà, họ chưa có lúc nào để cô có thể giải thích cho anh tại sao cô tới đây. Hay là việc cô cần ở với anh trong thời gian sống ở đây.

Chỉ một lần nhìn anh trước hiên nhà, vẻ thô ráp và gợi cảm, nhưng đồng thời cũng tốt bụng và ân cần khiến cô liên tưởng đến những ý nghĩ điên rồ về việc tận dụng mọi đồng cảm giữa họ. Để xem những điều ấy sẽ dẫn họ đến đâu. Và điều ấy giờ đây quá rõ ràng. Không còn phải tự hỏi anh có đáp lại hay không. Không còn người phụ nữ nào giữa họ.

Cô cố gắng nuốt nhưng miệng cô khô khốc. Cô nâng chiếc cốc pha lê, uống một ngụm lớn nước mát.

Cô cảm thấy bị đẩy khẽ và nhìn xuống một đôi mắt nâu tò mò.

“Cô có thích chú Rafe không?” Toni, cô bé mà cô gặp trước hiên nhà hỏi.

Sara cắn môi. “Cô rất thích chú ấy.” Cô nói thực lòng.

“Cháu cũng vậy. Chú Rafe rất thông minh. Chú ấy cho cháu lời khuyên về một cậu con trai.”

“Chú ấy làm thế hả?”

Toni gật đầu. “Chú ấy nói rằng bọn con trai thích cảm thấy mình

được cần đến và cháu nên giả vờ như cháu cần được giúp cách quạt gậy vào bóng mềm để cậu ấy để ý đến cháu.”

“Hai cô cháu đang nói chuyện gì thế?” Rafe quàng tay lên lưng ghế của Sara và nghiêng lại gần hơn.

Hơi nóng từ cơ thể anh gần như nuốt chửng lấy cô. “Toni kể cho em nghe anh cho cháu nó lời khuyên về chuyện bọn con trai.”

Anh cười. “Anh hơi bị lạc hậu trong chuyện này. Đã lâu rồi anh không chơi trò gì với người khác giới.”

Cô tự hỏi lời tuyên bố của anh có nghĩa đen hay nghĩa bóng. Kể từ khi hủy đính ước, anh có tìm kiếm sự giải trí với những phụ nữ khác? Hay là anh hoàn toàn đơn độc?

“Nhưng anh cũng cố hết sức để giúp cô cháu mười ba tuổi yêu quý của anh.” Rafe cười.

Toni cũng vậy.

Sara cảm thấy cứng lưỡi.

“Thứ Hai tới cháu lại có trại hè. Cháu sẽ nói cho chú biết mọi chuyện diễn biến ra sao. Thứ lỗi cho cháu nhé? Cháu dùng bữa xong rồi.” Toni nói, đổi chủ đề một cách thành thạo.

“Con đi được rồi!” Mẹ cô bé phẩy tay từ phía bên kia bàn.

“Chị nghe thấy à?” Rafe liếc nhìn chị gái kinh ngạc.

Người phụ nữ gật đầu. “Những người mẹ nghe thấy mọi câu hỏi của bọn trẻ, dù họ có để ý hay không. Sara, nhà em có đồng người không?”

“Ồ, không ạ. Chỉ có em với bố thôi.”

“Ôi, chị xin lỗi nhé. Chị không biết là mẹ em mất rồi.”

Sara cố cười, không lấy làm ngạc nhiên về giả định ấy. “Mẹ em vẫn khỏe. Mẹ bỏ đi khi em mười bốn tuổi.”

Bên cô, Rafe cứng người. “Joanne, thận trọng một chút với những

câu hỏi riêng tư nhé.”

Sara biết ơn việc anh che chở những cảm xúc của cô, nhưng cô không cần điều đó.

“Chị rất tiếc. Chị chỉ muốn cố gắng biết thêm về cô ấy thôi!” Joanne hướng tới Sara một cái nhìn biết lỗi.

“Không sao. Em không sao. Chị đừng lo về chuyện đó.” Sara nói, ngạc nhiên thấy mình thực sự nghĩ thế.

Mặc dầu cô thường không nói về chuyện riêng tư giữa chón đông người, cái tư duy cởi mở này là một sự thay đổi lành mạnh, và cô tự thấy mình muốn trả lời các câu hỏi. “Mẹ em không muốn làm vợ cảnh sát. Sự nguy hiểm và sợ hãi khi chuông điện thoại reo trong khi bố em đang làm nhiệm vụ.” Sara nhún vai. “Nó không hợp với mẹ.”

Sự thực là, mẹ cô có lẽ cũng không có khả năng làm mẹ bởi mẹ đã bỏ đi tới một đồng cỏ xanh hơn. Mẹ chuyển sang phía Tây, đến L.A và không bao giờ ngoái lại phía sau. Hay gọi điện, để liên lạc. Nhưng Sara còn có bố mình, và họ rất gắn bó. Đến giờ vẫn thế.

Joanne lắc đầu buồn bã. “Đáng tiếc cho bà ấy.”

Sara nhún vai. “Có thể chị có lý.”

“Nếu em đã ăn xong, em có muốn rời khỏi đây không?” Rafe hỏi. Anh rõ ràng là thấy đủ với gia đình rồi.

“Bất cứ khi nào anh sẵn sàng?”

Phải mất hơn nửa tiếng để tạm biệt mọi người và trả lời những câu hỏi về việc Sara sẽ ở chơi bao lâu và sẽ ở đâu. Khi cái tên nhà nghỉ Angel xuất hiện, anh trai của Rafe, Nick, nóng nảy bỏ đi, và cái cửa màn đóng sập sau lưng anh

“Kệ anh ấy đi.” Rafe thì thầm, tay đặt trên lưng cô. “Anh ấy đang có nhiều chuyện lắm.”

Sara gật đầu, cảm thấy tiếc cho đôi vợ chồng xa lạ. Đây là hai người bình thường, không phải cảnh sát, không thể níu giữ được cuộc hôn

nhân của họ. Càng thêm bằng chứng về việc không nên chờ đợi một kết thúc có hậu và vĩnh cửu.

Cuối cùng thì cô và Rafe cũng thoát ra và lái chiếc xe Jeep Wrangler mui trần tới nhà của anh. Dù nhà ở cách xa không tới một dặm, cô ngạc nhiên thấy nó tách biệt... Anh gần như lái xe ra khỏi thị trấn, rẽ qua rất nhiều con phố là cô không thể ghi nhớ hết cho tới khi họ đến một tấm biển ghi Đường tư nhân, cắm vào. Anh rẽ ngoặt vào một con đường đất mà cô không để ý thấy. Từ đó họ lái xe xuyên qua một nơi có vẻ như một khu rừng, con đường tối om và bao bọc bởi cây lá.

Rafe im lặng và tập trung lái xe, trong lúc cô tận hưởng làn gió lùa trong tóc và tiếng nhạc quanh cô. Sự yên lặng giữa họ thật dễ chịu như mọi khi.

Cuối cùng thì anh cũng dừng lại trước một ngôi nhà có ánh đèn mờ mờ và tắt máy.

“Ừm.” Cô nói, phá tan sự im lặng. “Ở đây quả thực là tách biệt.”

Anh gật đầu. “Đúng kiểu mà anh thích.” Anh tì một tay lên vô-lăng và quay qua cô. “Chân em có sao không, hay em có thể đi bộ quanh hồ?”

“Em đi được. Đi bộ nhẹ nhàng có ích cho em.”

“Thế thì được.”

Bên nhau, họ đi dạo trên bờ hồ phía sau căn nhà giản dị của anh. Cô thấy khó lòng mà không dõi theo những bước chân duyên dáng của anh khi họ rải bước bên bờ cát.

Càng khó rời mắt khỏi khuôn mặt đẹp trai của anh. “Chỗ này đẹp quá. Em không biết làm sao anh có thể rời xa nó.” Cô nói.

Anh mỉm cười “Cái hồ? Ngôi nhà? Khó rời xa. Gia đình? Không quá khó.

Sự hỗn loạn và độ ồn khi này quả là quá mức, nhưng chẳng lẽ anh không nhớ sự quan tâm của họ. “Gia đình anh thật ấm áp và thương yêu. Họ

quan tâm đến anh. Và họ cũng rất vui nữa!”

Trẻ con nói chuyện về người lớn. Người lớn hét lên với nhau. Cô không bao giờ nghĩ dù chỉ là một chút mình lớn lên trong một khung cảnh sống như thế.

“Vui về?” Anh dừng bước, quay sang đặt một tay lên trán cô.

“Anh làm gì vậy?” cô hỏi.

“Xem em có sốt không.”

Nụ cười của anh tác động tới bên trong cô, và sự đụng chạm của anh... ôi, sự đụng chạm của anh nóng bỏng, khuấy động những cảm xúc và ham muốn mà cô thường mơ đến, khiến cho cô khó tin rằng chúng là có thực.

“Nào, nói anh nghe. Vì sao em tới đây?” Giọng khàn đục của anh làm cho thân nhiệt cô càng tăng cao hơn.

“Em phải rời khỏi thành phố,” cô nói, và sau đó kể anh nghe về chuyện blogger Chàng độc thân đã nhắm vào cô sau khi anh đi, bài báo sau đó liên hệ cô với vụ giết người và những sự đe dọa tiếp theo.

“Anh xin lỗi làm em bị cuốn vào cơn lốc ấy. Anh không bao giờ nghĩ là blogger đó lại chuyển hướng sang em.”

“Em biết. Vấn đề là ở chỗ em không tin tưởng ai khác bọc hậu cho em. Em biết là ở đây với anh em sẽ an toàn.” Cô ngược nhìn anh, hy vọng anh không đọc thấy trên khuôn mặt cô sự mong mỏi cô mang trong tim.

Anh đưa tay ra vén một lọn tóc lòa xòa của cô ra sau tai. “Anh không để bất cứ ai làm tổn thương em đâu.” Anh nói bằng một giọng mạnh mẽ và quyết đoán.

“Em biết.” Bởi vì cô rất rõ về anh. “Chúng mình là một ê kíp tốt. Em xin lỗi đã bất ngờ hiện ra trước cửa nhà anh, nhưng để bào chữa, em đã cố gắng gọi trước c

Anh nháy mắt. “Sóng điện thoại chập chờn, và rất dễ tìm mọi người ở đây nên anh cũng không quan tâm đến chuyện mang điện thoại di động trong tay.”

“Em đã để lại tin nhắn.”

Lần này thì anh rên lên. “Anh khá là lười nghe máy thứ đấy. Chắc anh cũng không nhìn thấy số của em hiện lên, nếu không chắc chắn anh đã gọi lại cho em.”

“Đó là vì em gọi điện từ số máy dùng một lần.”

“Khôn ngoan đấy.” Anh gật đầu, đồng tình. Giờ em nói vậy, anh có nhớ thấy mấy cuộc gọi từ một số mà anh không nhận ra.”

“Dù sao thì em vẫn cứ đến. Em hy vọng anh không lấy làm phiền về sự ngạc nhiên này.”

“Nếu ở nhà mà em gặp nguy hiểm, thì anh rất vui là em tới đây.”

“Giống như Coop nói, hai người chúng mình bị thương thì tương đương với một người khỏe mạnh.”

“Đánh trúng cái tội của anh đấy.” Anh cười.

“Em cũng không lo lắm về chuyện đó. Cái tội của anh khá là vững chắc. Thế những phần khác của anh thì sao?” Cô hỏi.

“Thật tuyệt là anh cảm thấy rất tốt. Em thì sao?”

Cô liếc xuống. Cô đã để cái nẹp tại nhà nghỉ. “Em chắc là anh có để ý thấy em đi khập khiễng.”

“Thế có đau không? Việc di chuyển của em thế nào? Em sẽ...”

“Em không biết nữa.” Cô cắt ngang lời anh, không muốn thảo luận về tương lai sự nghiệp của cô. “Thời gian sẽ trả lời.”

Anh cúi đầu. “Cũng được

Một điểm khác ở Rafe làm cô đánh giá cao. Anh linh tính được khi nào cần thoái lui. “Nghe này, có một vấn đề nhỏ.”

“Gì vậy?”

“Angel chỉ có phòng cho em trong hai đêm. Em có thể điện thoại các khách sạn khác gần đây, nhưng em không biết là sắp có lễ hội và nó lại hấp dẫn nhường ấy. Có thể em không tìm được chỗ khác.”

Anh xoa đi nỗi lo lắng của cô. “Em không phải làm thế. Em có thể ở chỗ anh.”

Cô thở phào nhẹ nhõm. “Em hy vọng anh sẽ nói vậy.”

Còn một điều nữa giữa hai người. Những lời chưa nói ra, nhưng vang vọng như gió. Cô nuốt mạnh, biết rằng cô cần phải làm rõ mọi chuyện. “Thế chúng ta thì sao? Những gì anh đã nói trong đêm đó ở trên mái nhà?”

“Anh nói nhiều điều lắm. Để cho rõ, chính xác thì em muốn nói về chuyện gì?” Anh hỏi. Nhưng từ cái nhìn sâu thẳm của anh, rõ ràng là anh còn nhớ.

Cô cố gắng thu hết sự can đảm còn lại. Cô không thể thôi không nghĩ về những gì anh đã nói. Những ẩn ý của chúng.

Và cô cần phải biết. “Anh đã nói là em đẹp tuyệt. Rằng em có những đường cong chết người. Khi blogger trích dẫn những lời ấy, em không biết anh có thực sự nghĩ vậy hay là do mất máu mà ra. Sau đó mình lại bị ghép thành đôi và em không thể thôi nghĩ...”

“Về điều gì?” Anh hỏi, giọng khàn khàn.

Gọi cảm.

Ánh mắt anh nặng trĩu lên cô.

Không khí quanh cô như ù lên bởi những phỏng đoán. “Về mọi đồng cảm của chúng ta trong công việc. Và về tất cả những gì chưa được nói ra.”

Đôi bàn tay anh ôm tr khuôn mặt cô. “Những điều như thế này phải không?” Anh cúi đầu và đặt môi anh lên môi cô.

Cô thở nhẹ, và anh hôn sâu hơn, để miệng anh thay lời nói. Và anh làm điều đó trọn tru, lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô, sự nóng hổi, thúc giục cô hằng mơ thấy. Điện truyền giữa họ, ngon lành, ngọt ngào và đói khát không

thể chối cãi.

Ôi, đúng vậy. Cô đã không tưởng tượng ra sự đồng cảm ấy. Và chắc chắn là nó không hề một chiều.

Cô vòng tay quanh cổ anh và hôn trả lại. Nhiệt độ mùa hè quyện với thân nhiệt. Cường độ tỏa ra từ anh và cô nhích lại gần hơn, kiếm tìm thêm nữa. Anh đáp ứng, luân phiên giữa những cử động lười dãi, lười biếng với những cử động nhanh và sâu, một màn dạo đầu đúng nghĩa.

Cứ như thế mãi. Cô không biết họ đã đứng đó bao lâu, tay anh đan vào tóc cô, ngón tay cô cuốn vào lớp vải mềm của chiếc áo phông anh mặc, miệng anh làm tình với miệng cô.

Thình lình tiếng gầm của máy tàu làm cô giật mình.

Cô nhảy lui lại đúng lúc tiếng động cơ dừng lại và một giọng đàn ông vang lên. “Chú đoán là chú nên thu dọn bàn cờ và đi về nhà rồi!”

“Chú đoán đúng đấy!” Rafe đáp trả, ra hiệu cho người đàn ông trên tàu rời đi.

Anh nuốt một tiếng rủa. Chẳng phải là chú Pirro của anh đã làm gián đoạn một khoảnh khắc tuyệt vời nhất – và tồi tệ nhất có thể hay sao?

Cuối cùng thì anh cũng được ném thử điều sẽ xảy ra khi cả anh và Sara mất cảnh giác, và nó bùng nổ hơn nhiều so với tưởng tượng của anh. Và nếu họ không bị gián đoạn, thì anh sẽ đi đến một kết luận hiển nhiên ngay tại đây trên bờ cát. Cuối cùng anh sẽ biết cảm giác ở trong cô, là một phần của cô là như thế nào. Nhưng họ đã bị làm phiền và bây giờ thực tế của tình huống đè nặng trên vai anh. Giữa những sự trớ trêu của cuộc đời, đây hẳn là điều tồi tệ nhất. Người phụ nữ trong mộng của anh cần đến sự bảo vệ của anh, sẽ sống cùng anh dưới một mái nhà và rõ ràng là cũng ham muốn anh. Nhưng đoạt lấy những gì cả hai cùng muốn là một sai lầm, bởi nhiều lí do mà anh không có đủ thời gian nghĩ đến bây giờ.

Động cơ khởi động lại, và con tàu nhỏ quay đầu trở về nơi xuất phát.

“Ai thế anh?” Sara hỏi, nhìn về phía nước rẽ ra.

“Chú Pirro của anh. Chú ấy cưới em gái bố anh. Thực ra, chú ấy là bố vợ của anh Nick. Chú ấy mắc bệnh mắt ngủ và thường sang đây đánh cờ hay trò chuyện.” Rafe đưa tay lên vuốt tóc. “Cung cách này thì anh chắc là em sẽ sớm gặp chú ấy thôi.”

Cô mỉm cười. “Và em mong tới lúc đó.” Cô ngừng lại, nhích tới gần hơn, một tia quyến rũ hiện lên trong mắt. “Thế... chúng mình đang ở đâu nhỉ?”

Cô muốn tiếp tục cái họ đang bỏ dở. Anh cũng thế. Nhưng phải có ai đó suy nghĩ hợp lý và lo lắng cho cả hai bọn họ. Dù khó khăn, Rafe lùi lại, khoanh tay trước ngực, cố tình tạo khoảng cách giữa họ.

“Sao thế?” Bối rối, tiếp nối bởi sự tổn thương hiện trên mặt cô.

Sự tổn thương ấy làm anh đau lòng.

Rafe lắc đầu, tiếc nuối nhiều hơn cô tưởng. Điều cuối cùng anh muốn là làm cô đau đớn, nhưng vì cô đã gợi lên cảm xúc của họ, anh không còn cách nào khác hơn là thành thật.

“Em không hiểu. Cả hai chúng mình đều không bị ràng buộc mà, đúng không?” Cô hỏi trước khi anh kịp giải thích. Và giọng cô rạn vỡ, là anh càng cảm thấy tội tệ hơn.

“Đúng vậy.” Anh gạt đầu cộc lốc.

“Và trừ phi là em hiểu nhầm những tín hiệu, anh cũng toàn tâm toàn ý với cái hôn đó như em.”

Cô tấn công trực diện vấn đề. Một điều nữa ở Sara khiến anh yêu thích – lối tư duy bộc trực của cô. “Em đúng đấy. Anh đã rất toàn tâm.”

Cô chống tay lên hông. “Vậy thì vấn đề là ở chỗ

“Chúng mình là vấn đề. Một mối quan hệ thoáng qua sẽ kết thúc trong nỗi đau và trái tim thương tổn cho cả hai ta.”

Anh trai anh đang sống trong địa ngục với một người phụ nữ trước đây từng chia sẻ mọi ước muốn trong cuộc sống với anh ấy. Tại sao lại

tự nguyện đẩy mình vào trong tình thế ấy với Sara, đối cực của anh, biết rằng rồi đây mọi sự sẽ kết thúc.

Cô hít một hơi dài và sâu, ngực cô phập phồng dưới tấm áo, và Rafe chuẩn bị tinh thần để tranh cãi.

“Anh có lý.” Cô giơ tay làm cử chỉ đầu hàng. “Chính em cũng đã nghĩ đến điều này rồi.” Cô quay lưng về phía anh và nhìn ra phía hồ nước, tay khoanh lại.

Để tự an ủi?

Hay để xua đi giá lạnh?

Anh tiến lại phía sau cô, kéo cô về phía anh để sưởi ấm cho cô. Và một lần đung chạm cuối cùng trước khi anh đưa cô về nhà nghỉ của Angel đêm nay.

Mùi hơi nước quện với mùi nước hoa của cô. Rafe ước ao giá như anh chẳng được sự cảnh giác đi mà lặn ngụp trong cô. Nói cho cùng thì anh cũng sẵn sàng cho một mối quan hệ xác thịt, anh ở không như vậy đã quá lâu rồi. Anh không muốn gì hơn là được chôn vùi những nghĩ suy, và cả anh nữa sâu trong cơ thể gợi cảm của Sara. Và nếu cô là một phụ nữ khác, thì hẳn anh đã làm thế.

Nhưng Sara không phải chỉ là một phụ nữ sẵn lòng qua đường. Cô có ý nghĩa với anh. Ngay từ đầu đã thế. Cái hôn đã chứng minh rõ ràng tại sao anh phải cưỡng lại cô – bởi vì bản năng mách bảo anh rằng chút thời gian hạn hẹp bên cô sẽ không bao giờ là đủ.

Và tất cả những gì cô cho phép anh sẽ chỉ là một quãng thời gian ngắn ngủi.

Chương sáu

Rafe không ngủ được. Làm sao mà ngủ được nữa sau khi anh được ném thử cái điều không thể có ấy? Anh ra khỏi giường sớm, quyết tâm tập trung vào sự bình thường. Sự vô vị. Nếu anh sắp có khách, anh cần phải dự trữ ồ trong tủ lạnh. Anh tắm gội và đi vào thị trấn. Điểm dừng chân đầu tiên: uống cà phê tại hiệu bánh donut Hidden Falls. May cho hiệu bánh donut và không may cho Rafe, hiệu bánh nhỏ nằm ngay cạnh hiệu cắt tóc nơi Pirro, chồng của bà cô anh và mấy ông bạn nổi khố của chú ấy tụ tập vào các thứ Bảy, dù trời mưa hay nắng.

Ngày hôm nay trời nắng đẹp, gần như cả mùa hè đều thế. Pirro đội một cái mũ lưỡi trai Yankee để che nắng cho cái đầu hói và mặc một cái áo sơ mi cổ trắng là phẳng nếp, quà tặng của cô Vi. Quây quanh chú ấy là mấy ông bạn.

“Rafe!” Họ chào trước khi anh kịp lên tiếng.

“Xin chào mọi người.” Anh hát đầu ra hiệu. “Cháu đang vội.” Anh hy vọng họ sẽ hiểu ý.

“Xin lỗi làm phiền cháu đêm qua.” Pirro nói kèm một cái nháy mắt không lấy gì làm kín đáo.

“Không sao ạ.” Rafe không định bắt chuyện về cuộc sống riêng của mình để cả thị trấn đồn thổi. Mấy ông này còn tệ hơn các bà tụ tập trong hiệu làm đẹp. Anh bước thêm một bước về phía hiệu bánh, nhưng không thoát.

“Vi nói với chú rằng cô ấy là khách từ thành phố về chơi?” Pirro gợi chuyện, moi thêm tin, ngoài những gì vợ ông đã kể cho ông.

“Thật tuyệt khi biết rằng quan hệ gia đình vẫn tồn tại và bền chặt.” Chắc là sáng sớm nay mẹ anh đã kể mọi chuyện với cô Vi rồi.

“Cháu không muốn nói về chuyện này chứ gì?” Pirro hỏi.

“Không ạ.”

Er bạn thân nhất của Pirro, tiến lại phía Rafe. “Cậu nhỏ của cháu Ồn không đấy? Bởi nếu cần thì có thể dùng thuốc viên. Pirro có thể chỉ dẫn cho cháu đấy!” Ông ta nói quá lớn tiếng, và mọi người trên phố đều quay lại nghe.

“Im cái mồm, Ernie!” Pirro quát lên.

Rafe đồng tình. Quá nhiều thông tin về đời sống tình dục của ông chú, Rafe nghĩ và nhún vai.

“Cháu không có vấn đề gì đâu chú Ernie, nhưng cũng xin cảm ơn chú về lời khuyên. Cháu đang vội, gặp lại các chú sau nhé.” Anh vẫy tay chào ông chú và những người bạn của ông ấy rồi cuối cùng cũng tới được bên trong hiệu bánh.

Mấy phút sau khi anh rời hiệu bánh, cà phê trong tay, mấy người đàn ông quây quanh chú Pirro – người đang ngoáy mấy chữ gì đó lên cuốn sổ nhỏ.

“Tạm biệt chú Pirro!” Rafe gọi với.

Ông già gặp vội quyển sổ trong khi mấy ông bạn hầu đứng chắn quanh ông để che tầm nhìn của Rafe.

“Lạ thật.” Anh lầm nhảm, hy vọng rằng khi anh già như mấy ông này, anh có cái gì đó hay ho để làm hơn là tụ tập trước cửa hiệu cắt tóc.

Sara dành ngày đầu tiên trong thị trấn Hidden Falls để đi dạo trong các cửa hàng, làm quen với mọi thứ quanh đây. Phố Main được trang hoàng cho lễ hội. Những chiếc bàn kê bên ngoài với ghế dưới ô che nắng dọc theo lối đi và bên kia phố trên thảm cỏ dày, những gian hàng được dựng lên với đủ thứ hàng hóa từ rượu vang cho tới đồ thủ công và thực phẩm. Một sân khấu tạm được dựng lên ở góc xa, phía trước là những dãy ghế, rõ ràng là để cho một buổi biểu diễn âm nhạc gì đó, và cô thấy mình mong chờ tới lúc sự kiện diễn ra.

Sara không gặp Rafe, và cô thất vọng. Cô vẫn muốn anh, dẫn cho đêm trước anh đã nói rõ ràng về những tình cảm của mình và, dù khó khăn, cô đã đồng ý với anh. Giờ đây khi họ đã hôn nhau, cô biết cô mong nhớ gì và

thấy mình ngó nghiêng trên phố, hy vọng nhìn thấy bóng dáng anh. Khi cô không thấy anh, cô tự an ủi rằng sẽ còn khối thời gian bên nhau khi cô chuyển về chỗ anh ngày mai

Trước khi quay về nhà nghỉ của Angel, cô dừng chân ở một tiệm cà phê Internet để kiểm tra tin nhắn qua email. Cô sẽ không trả lời chúng vì cô không muốn ai lần ra mình theo địa chỉ IP, nhưng cô cần phải biết nếu có ai đó tìm kiếm cô. Cô lướt qua những câu chuyện đùa phổ biến thông thường của mấy anh em họ, thư điện tử của mấy cửa hàng mà cô có lần mua sắm, và số dư tài khoản hàng ngày do ngân hàng gửi cho cô.

Nhưng có một email đánh dấu một lá cờ đỏ khiến cô chú ý. Một cảnh báo từ ngân hàng của cô rằng có ai đó đang tìm kiếm các hoạt động trên thẻ ghi nợ kết nối với tài khoản của cô. Sara trả thêm tiền để có thêm đảm bảo an ninh vào những lúc như thế này – những sự việc hi hữu khi cô đang theo một vụ án hoặc khi cô cần ở ẩn và muốn được thông báo khi có ai đó muốn lần theo dấu cô. Điều này không có nghĩa là người của Morley có thể tìm ra được điều gì. Cô đã rút một khoản tiền mặt lớn và không để lại giấy tờ gì.

Dẫu vậy, cô cũng mất bình tĩnh. Bằng chiếc điện thoại dùng một lần mà cô mua ngày rời khỏi thành phố, cô gọi cho ngân hàng chỉ để biết rằng họ không thể khám phá ra ai là người khởi đầu việc tìm kiếm, chỉ biết rằng nó đã xảy ra. Cô cảm ơn họ và gác máy, khó chịu, sau đó gọi cho Rafe và để lại tin nhắn là cô muốn gặp anh. Nếu anh sẽ là hậu thuẫn của cô, anh phải được thông báo về việc này.

Cô quay trở lại nhà nghỉ Angel vào buổi chiều muộn và thấy bà chủ nhà trong phòng khách gia đình, chuyện trò với một cô gái tuổi ngoài đôi mươi. Không muốn làm phiền, Sara vẫy tay và định đi tiếp lên phòng của cô.

“Sara đợi đã! Chị muốn giới thiệu một người với em.”

Sara tiến lại và nhập bọn với họ.

“Sara, hãy làm quen với Joy. Joy, đây là Sara. Cô ấy hiện đang là khách ở đây. Joy định đặt chỗ ở đây cho đám cưới của cô ấy vào mùa thu này!” Angel nói, bộc lộ sự hân hoan về viễn cảnh được tổ chức một sự kiện như thế.

“Tuyệt quá. Xin chúc mừng.” Sara nói, hướng vào Angel hơn là Joy.

Nhưng người phụ nữ nọ có vẻ không chú ý. “Cn. Em không thể ở đây được bởi vì em chỉ quyết định đến vào phút chót và nhà nghỉ đã kín hết phòng vì Lễ hội Rượu vang, nhưng em muốn đến thăm quan nhà nghỉ một lượt. Em muốn tìm một nhà nghỉ nhỏ, riêng tư để em và chồng chưa cưới có thể kết hôn với một lễ cưới riêng tư.” Cô nói mơ màng.

Cô gái này hẳn là một người mơ mộng khi nói đến chuyện tình yêu lãng mạn, Sara nghĩ. Cô cần môi, tránh phát biểu ý kiến về chủ đề này. Cô đã biết từ lâu rằng chẳng phải ai cũng bi quan như cô. Nhưng chẳng phải ai cũng đã từng chứng kiến những vụ li dị và sự bất hạnh mọi nơi trong gia tộc của họ như cô.

“Dù sao, vì Joy sẽ ở lại thị trấn để dự lễ hội, chị nghĩ là nên giới thiệu em với cô ấy trong trường hợp em gặp cô ấy trong thị trấn.” Angel giải thích.

Sara mỉm cười. “Thế nào tôi cũng tìm cô.”

“Em cũng vậy.” Joy nhìn cô quá lâu khiến cô không thoải mái.

“Sara, khi chị xong việc với Joy, chị sẽ nướng mẻ bánh táo thứ hai cho gian hàng của mình ở lễ hội. Em có muốn giúp chị một tay không?” Angel hỏi.

Hài lòng vì không phải chú ý đến Joy nữa, Sara nhìn sang Angel và gật đầu. “Chắc chắn rồi. Em rất muốn giúp chị.”

“Tốt quá, thế thì xuống gặp chị sau nửa giờ nữa nhé?”

“Vâng, em sẽ làm vậy.” Sara quay đi, tiến về phía cầu thang và sự tiện nghi trong phòng của cô. Đầu gối cô đau, và cô có thể dùng thời gian này để nằm nghỉ một chút.

Sara hẳn đã ngủ thiếp đi. Cô giật mình thức giấc, chắc chắn rằng mình đã ngủ lâu hơn nửa tiếng mà Angel cho phép cô. Liếc nhìn đồng hồ cô nhận thấy mình đã ngủ khoảng một tiếng.

Khi Sara đi vào bếp, Angel đang ở giữa ngồn ngang nguyên liệu, bát tô và máy trộn. Hương bánh táo lan tỏa trong không khí. Một cảm giác ấm áp râm ran trong Sara, khiến cô tự hỏi mình đã lỡ mất điều gì khi lớn lên không có mẹ.

nghe ấy găm vào cô, và cô rùng mình, không rõ bỏ được cảm giác ám ảnh rằng cô bỏ lỡ một điều gì sâu thẳm và cơ bản. Một điều mà cô không bao giờ cho phép bản thân nhớ – hay mong – trước đây.

“Mấy cái bánh này trông nhỏ xíu.” Sara nói, để ý đến mấy chiếc vỏ bánh ngồn ngang trên bàn.

Cả ngày hôm nay cô đã đẩy lùi cái tin đáng lo ngại là ai đó đang lần tìm tài khoản của cô bằng cách đắm mình trong thực tại và bây giờ cũng vậy. Cô tìm kiếm sự dễ chịu bằng cách tán gẫu và nướng bánh.

Angel ngược lên, tay phủ đầy bột vì đang nhào vỏ bánh. “Chị làm những cái bánh nhỏ cho lễ hội. Chị đang làm dở vỏ bánh đây. Em lấy một cái lăn bột đi. Bột nhào được đến nơi rồi đây.”

Sara liếc nhìn cái bàn đầy vật dụng trong khi ngồi xuống cái ghế bên mình. “Lâu lắm rồi em chẳng nướng bánh.”

Không kể khi cô trở thành người đầu bếp nhỏ cho cha. Bánh sinh nhật là món tủ của cô. Nhưng khi ra ở riêng, cô làm việc hàng giờ đằng đằng, và những khi có ngày nghỉ, cô lại bận rộn mua sắm và ngắm nghía hàng hóa khi đi dạo trong thành phố. Cô chẳng bao giờ nghĩ rằng có thể sử dụng kỹ năng nướng bánh để thư giãn hoặc giữ cho mình bận rộn.

Nửa tiếng sau, cô tái khám phá phép màu. Và người ở bên cô cũng thật thú vị. Chị dâu của Rafe có tính nét độc lập giống Sara và khiếu hài hước.

“Thế bữa tối hôm qua thế nào?” Angel hỏi.

Sara ngược lên. “Bữa tối của chị ngon lắm. Nhưng chị không có ý nói đến nó phải không?”

Angel lắc đầu, nụ cười biết lỗi trên khuôn mặt. “Xin lỗi là chị

không bảo trước với em, nhưng chị ngại là em không muốn làm khách không mời. Nhưng chị biết gia đình chồng chị. Họ mến khách lắm.”

Sara gật đầu. “Họ mở rộng vòng tay chào đón em, nhưng giá chị nói trước thì em thích hơn.”

“Lần sau vậy.” Angel nói với một cái nhún vai dễ dãi. Ồ ràng là chị ta chẳng cảm thấy tội tệ vì đã đẩy cô đến đó.

“Em đã gặp ông bà Mancuso khi họ đến thăm Rafe ở bệnh viện.” Sara nói. “Em thích họ.”

Angel chỉ vào chỗ bột mì, ý nhắc Sara rắc bột lên mặt bàn để bột nhào không bị dính.

Sara làm theo chị từng bước.

“Bố mẹ chồng chị là người tốt. Chị chỉ mong sao họ đừng cố đẩy chị và Nick quay lại với nhau. Mọi chuyện không dễ dàng như họ nghĩ đâu.”

Giữa những hướng dẫn về cách làm vỏ bánh, Angel thô lộ với Sara về chuyện chị sảy thai, và lý do đằng sau cuộc chia tay. Theo như Angel thì chị muốn quên đi và tập trung năng lượng vào việc gây dựng nhà nghỉ. Nick thì muốn nói mãi về chuyện đã xảy ra và điều đó có nghĩa gì với cả hai bọn họ. Nhưng Angel cảm thấy rằng nói về cái điều đau đớn nhất trong đời chị cũng chẳng thể thay đổi được chuyện chị không bao giờ có thể làm mẹ. Sự lựa chọn của chị là tiếp tục thử lại và chịu rủi ro sảy thai hoặc xin con nuôi. Không muốn đối mặt với sự thất vọng nữa, chị đã chọn cách cho ra đời chuyện làm ăn này.

Chị cần sự kích thích mà nhà nghỉ mang lại. Và đối với Angel, điều hay nhất là nó không để cho chị còn thời gian suy nghĩ về mất mát của họ cũng như việc mất khả năng làm mẹ của chị.

Nick muốn cuộc sống mà họ đã sống.

Angel không thể quay lại cuộc sống đó.

Tất cả những điều mà Sara bẩm sinh đã hiểu.

“Nhưng có vẻ như Rafe hiểu được tại sao chị cần cái này.” Angel

nói và khoát tay quanh căn bếp nhỏ, nhưng Sara biết rằng chị có ý nói tới cả căn nhà và vụ làm ăn. “Chị ước sao Nick cũng hiểu ra như vậy.”

Sara nhướn mày. “Rafe không đứng về phía anh trai anh ấy ư?”

Người phụ nữ kia lắc đầu, “Cậu ấy nói cậu ấy đứng *bọn mình*.” Angel ngừng ấn vỏ bánh vào khay. “Em có vẻ ngạc nhiên.”

“Chỉ là vì em luôn nghĩ rằng Rafe là một người đàn ông rất truyền thống. Anh ấy muốn những gì mà bố mẹ anh ấy có. Hôn nhân, gia đình. Một ngôi nhà với hàng rào sơn trắng.” Những điều giờ đây đang chặn giữa họ.

Angel mấp môi, rõ ràng cần thời gian để suy nghĩ. Một vài giây sau chị thở dài. “Thôi được, chị sẽ kể cho em nghe một chuyện rất riêng tư. Nhưng chị không muốn em nghĩ là chị thích đưa chuyện. Chị nói với em vì không có người phụ nữ nào lái xe năm tiếng đồng hồ chỉ để đến chào một người đàn ông. Em phải có tình cảm mạnh mẽ với Rafe, hoặc là em đã không ở đây.”

Sara cắn môi. “Sự thực là, em cần anh ấy. Em cần... chuyên môn của anh ấy.” Cô kim được để không nói đến việc bảo vệ. Chẳng có lý do gì khiến cho chị dâu của Rafe lo lắng vì nguy hiểm đang rình rập cô.

“Đáng lẽ thì chị cũng tin em rồi đấy, trừ một điều. Mẹ cậu ấy nói rằng em chẳng hề rời cậu ấy trong suốt thời gian cậu ấy nằm viện. Đó là sự quan tâm. Dù em có thú nhận hay không?”

Sara lắc đầu cười.

“Có gì buồn cười nhỉ?”

“Chị làm em nghĩ đến chính em.” Sara đã rất thẳng thắn với Lexie khi đối diện với người phụ nữ ấy về cảm xúc của chị ta với Coop. Sara ngưỡng mộ sự thành thực của Angel và quyết định cởi mở thêm một chút. “Thôi được, em quan tâm tới Rafe.” Cô thú nhận. Cảm giác lạ lùng khi nói điều ấy nên lời.

Angel mỉm cười rộng mở. “Linh tính của chị thật tốt.” Chị nói, cười lớn. “Vậy thì, chị sẽ nói cho em biết ngọn nguồn cảm giác của mấy ông con trai nhà Mancuso về chuyện hôn nhân và gia đình. Có thể nó sẽ giúp em

hiểu Rafe hơn.”

Sara đặt cái trục lăn bột lên bàn và ghé lại. “Bây giờ chị làm em nổi cơn tò mò rồi đây.”

“Thời trẻ, cha của Rafe đã một lần ngoại tình.” Angel lau tay vào một cái khăn lau ẩm. “Không phải chuyện tình một đêm, dù đó là khởi đầu.”

Sara huýt một tiếng sáo. “Chị nói đùa.” Cô kinh ngạc với lời thú nhận của Angel, không thể tưởng tượng ra cậu thiếu niên Rafe ứng phó với chuyện này ra sao.

Cô đưa tay lên mũi gãi một chỗ ngứa, không thôi tập trung vào Angel.

“Chuyện xảy ra đã lâu rồi. Ông bố bắt đầu ngủ với một phụ nữ làm việc ở văn phòng. Joanne khi ấy đã lớn hơn và ra ở riêng, nhưng mấy ông con trai và Carol còn ít tuổi nên Mariana còn ở nhà. Bà mẹ chưa vẫn chưa bắt đầu làm việc trong công ty và không có mặt ở đó hàng ngày. Theo như chị hiểu thì dần dà Frank bắt đầu yêu người phụ nữ kia.”

“Ôi, ôi.”

Angel gật đầu đồng tình. “Nhưng Frank là một người đàn ông tốt, và tội lỗi ấy gặm nhấm ông. Ông đã chia tay người phụ nữ nọ để bảo toàn gia đình mình. Ông thú nhận mọi chuyện với Mariana, và họ đồng ý cố gắng để hàn gắn. Nhưng người phụ nữ kia cảm thấy bị phản bội và đã công khai chuyện của họ. Thậm chí là bọn trẻ con cũng biết. Chuyện rất tồi tệ.”

“Nhưng họ đã ở lại bên nhau và tiếp tục cuộc hôn nhân của họ.” Sara nói, nhớ đến đôi vợ chồng quần quít đêm qua.

Angel gật đầu. “Họ mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Nhưng vụ ngoại tình cũng để lại những vết sẹo. Đôi khi chị nghĩ Nick không thể gạt bỏ được ý nghĩ rằng anh ấy luôn cần chị ở bên để anh ấy có thể nhìn thấy chị, kiểm soát chị. Trong đầu anh ấy, để chị làm việc ở bên ngoài, đặc biệt là nói chuyện với người lạ có nghĩa là tạo cơ hội cho vấn đề xảy đến.”

Sara ngừng lại, nghĩ về những gì Angel nói. “Có thể là nó không phải là chuyện dối lừa. Có thể chỉ là anh ấy sợ mất chị, trong những khoảng

thời gian nhất định. Một công việc như thế này đòi hỏi sự cam kết rất nhiều. Cũng gần giống với công việc của em. Hiếm người có thể hiểu được điều đó. Em biết thế mà. Mọi người trong gia đình em đã hoặc đang kết hôn với cảnh sát đều có vấn đề trong hôn nhân.”

“Nhưng lời suy nghĩ của anh ấy đã chia rẽ bọn chị, chứ không phải là nơi này!” Angel đập mạnh bột nhào trong thất vọng

“Chị bảo là anh ấy muốn nói chuyện. Sao chị không cho anh ấy cơ hội đó?” Sara hỏi nhẹ nhàng.

“Và đánh thức mọi chuyện một lần nữa ư?” Chị lắc đầu. “Không đâu. Cảm ơn em. Nghe này, chị đã nghĩ về chuyện này hàng triệu lần rồi. Chị không muốn nói về chuyện này nữa đâu, nếu em không phiền.”

Nỗi đau trong mắt người phụ nữ thật là rõ ràng. Vết thương còn mới quá.

“Không đâu mà. Em hiểu.” Sara quyết định thay đổi chủ đề sang chuyện quan trọng hơn trong trái tim cô. “Em đánh cuộc là việc Rafe cần có một cuộc hôn nhân ổn định bị ảnh hưởng bởi những gì anh ấy đã trải qua khi chỉ là một đứa trẻ. Máy ông con trai khi đó bao nhiêu tuổi hả chị?”

“Nick lúc ấy mười tám tuổi, bắt đầu học cao đẳng. Rafe mới mười lăm. Carol 12 tuổi, vẫn còn khá nhỏ, nhưng máy ông con trai thì hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.”

“Có nghĩa là Rafe hiểu rất rõ ràng mọi chuyện đã xảy ra?”

“Chính thế.” Angel nói. “Cậu ấy biết phải làm thế nào để giữ được quan hệ tình cảm.”

Nhưng kể cả anh ấy cũng chẳng thể tạo ra phép màu. Sara nghĩ.

Angel đứng lên và ngắm nghía những chiếc vỏ bánh nhỏ đang chò nướng và tra nhân. “Em làm tuyệt đấy.” Angel nói.

“Cảm ơn chị!” Sara nói, cảm thấy tự hào về bản thân và những nỗ lực làm việc với Betty Crocker ^[1] của mình.

“Có khi ngày mai em có thể giúp chị tra nhân bánh? Chị muốn làm chúng toi ngon trước khi lễ hội bắt đầu.”

Sara gật đầu. “Em sẽ rất vui lòng giúp chị.

Có tiếng gõ ở cửa ngách.

“Hy vọng đó không phải là cha chị hay Nick muốn tới để đóng vai một người đàn ông khéo tay.” Chị thì thầm. “Chờ chị một phút nhé.” Chị quay ra, đi về phía cửa, vén rèm để xem ai đang ở bên ngoài.

“Rafe, vào đây đi!” Chị nói, mở cửa, không báo trước với Sara hay để cô có cơ hội chuẩn bị.

Rafe bước vào trong nhà, trông quá gọi cảm với cái áo phong màu xanh tím than và quần bò bạc màu. Bụng cô lại cuộn lên một cách kỳ quặc giống như những lần khác khi cô ở gần anh.

“Chào anh!” Sara vẫy anh.

“Chào.” Anh vẫy tay đáp trả.

Angel nghiêng người, chào anh với một cái ôm của người chị. “Con gió nào đưa em đến vậy?”

“Em có chuyện phải nói với Sara.” Rafe nói, mắt anh không rời khuôn mặt cô.

“Chị sẽ vào trong và rửa ráy một chút. Để hai em tự nhiên.” Angel nói.

“Cám ơn chị.” Sara thì thầm.

Rafe chờ đến khi Angel đi khuất hẳn, bước chân chị cọt kẹt trên cầu thang. Anh kéo một cái ghế, quay nó lại và ngồi xuống, tựa lưng ra phía sau. “Bột dính trên mặt em kìa.” Anh cười và lấy tay quệt lên trán cô.

Da cô như bị thiêu đốt chỉ bởi sự đụng chạm ấy.

Mặc dầu đôi mắt anh ánh lên thăm sâu hơn, anh không công nhận sự khát khao hiển nhiên giữa họ. “Anh đến ngay khi nhận được tin nhắn. Có

chuyện gì xảy ra vậy?” thay vào đó, anh hỏi.

“Ngân hàng gửi cảnh báo cho em. Có ai đó cố gắng tiếp cận tài khoản của em để lần theo các khoản chi.”

Anh cau mày. “Chuyện không hay đây. Có biết là ai không?”

Cô lắc đầu. “Không. Nhưng em chỉ dùng tiền mặt kể từ khi em rời New York. Bọn chúng sẽ không thể lần ra em bằng cách ấy.”

“Nhưng nếu chúng quyết tâm, sẽ chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

Sara thở một hơi dài, buông xuôi trong khi bụng Rafe quặn lên. Cô trông chẳng còn rạng rỡ như tia nắng trong chiếc quần sóc trắng với áo không tay màu vàng hấp dẫn mà như một kẻ vừa mất đi người bạn thân thiết nhất.

Anh đặt một bàn tay lên vai cô. Làn da trần của cô như làm sém cả lòng bàn tay anh. “Cho đến giờ thì chúng ta vẫn thấy rằng bọn chúng chưa tìm ra được em. Nhưng anh nghĩ em nên đến ở với anh bây giờ. Để cho nó an toàn.”

Cô gật đầu. “Em cũng đang nghĩ như vậy. Chỗ của anh khuất nẻo và khó tìm. Angel thì đang là trung tâm của mọi sự chú ý. Chỉ có điều...” Cô nhăn mũi.

“Gì vậy em?”

“Em mong được giúp Angel làm bánh ngày mai.” Cô liếc nhìn những chiếc vỏ bánh chưa nướng trên bàn.

Anh cười phá lên. “Sara Rios, em định nói với anh là em thích bị thuần hóa đấy hả?”

Một màu hồng dễ thương ửng trên gò má cô, và một nụ cười vui thích mở trên môi cô. “Cứ cho là cũng có lúc này, lúc khác.”

“Được, em đừng lo. Em vẫn có thể giúp được mà. Chỉ có điều anh sẽ luôn ở bên em để theo dõi. Nếu có kẻ nào tìm ra em, chúng sẽ thấy em không chỉ có một mình.”

Cô gật đầu, đồng ý. “Nếu anh không ngại đóng vai trông trẻ?”

“Tất nhiên là không rồi. Đằng nào anh cũng sẽ có mặt ở lễ hội.” Giờ thì anh có lý do để ở bên cô, ngắm nhìn đôi chân dài, cặp mông gợi cảm và khuôn mặt tuyệt vời của cô...

“Tuyệt quá! Cảm ơn anh.” Khuôn mặt cô sáng lên nhẹ nhõm. “Em sẽ phải dọn dẹp ở đây, nhưng sau đó em sẽ gói ghém đồ đạc và mình có thể đi.”

“Trong lúc đó, anh sẽ gọi điện cho đội trưởng và hỏi xem anh ấy có tin gì của Chương lý quận không?”

“Tốt quá. Em ngại không muốn gọi điện hỏi. Em biết họ rà soát thiết bị nghe trộm thường xuyên nhưng dù sao...” Cô thở dài. “Rafe, cảm ơn anh. Em hiểu rõ là anh không có nghĩa vụ phải làm thế.”

Có thể là không, nhưng anh cũng không bao giờ để mặc cô.

Trong khi Sara ở trên gác tắm rửa và thu dọn đồ đạc. Rafe gọi cho đội trưởng bằng điện thoại của Angel và để lại tin nhắn để đội trưởng có thể gọi lại vào điện thoại di động của anh.

Anh đang định lấy một lon soda trong tủ lạnh thì nghe thấy tiếng động bên ngoài cửa sổ phía trên bồn rửa. Một tiếng động lớn lại lặp lại.

Thận trọng, Rafe đi ra ngoài bằng cửa ngách – và suýt nữa vấp phải anh trai mình đang cố gắng gắn cái vòi tưới vườn vào họng nước bên hông nhà.

“Anh đang làm cái gì thế?” Rafe hỏi. May sao anh chưa rút súng để chĩa vào anh ruột mình.

“Anh đang thay vòi mới cho cái vòi cũ bị rò. Còn cậu đang làm gì ở đây?”

“Em đến đón Sara. Thế chị Angel có biết anh ở đây không?”

Nick lắc đầu. “Và đừng nói gì với cô ấy. Pirro kể chuyện cái vòi bị rò và Angel gặp khó khăn khi tưới vườn.”

“Nếu chị ấy thấy anh ở đây, chị ấy sẽ giết anh đấy.”

“Thế cho nên cậu đừng có nói gì với cô ấy cả.”

Rafe nhướn mày. “Thế anh tưởng là chị ấy sẽ không để ý thấy cái vòi mới ư?”

Angel không muốn được giúp đỡ. Nhưng việc anh trai anh cố gắng giúp chứ không ca cẩm gì là một dấu hiệu tốt. Dầu gì đi chăng nữa, khi phát hiện ra việc anh Nick nhúng mũi vào cuộc sống của mình, cơn giận của Angel sẽ làm ầm cả thị trấn lên.

“Khi mà cô ấy phát hiện ra thì vòi cũng đã sửa và anh cũng đã biến rồi. Ít nhất thì cô ấy cũng không phải đánh vật với cái vòi cũ nữa.”

“Anh thật quá tử tế.” Rafe ngừng lại, suy nghĩ xem có nên khuyên nhủ gì không. Nhưng đây là anh trai anh, anh muốn thấy anh ấy hạnh phúc. “Cũng có thể là Angel sẽ hài lòng vì anh quan tâm đến... dự án của chị ấy. Thay vì len lén xung quanh nghĩ rằng chị ấy không thể tự xử lý được mọi chuyện, có khi anh nên nói với chị ấy là anh dần chấp nhận được công việc kinh doanh của chị ấy. Em đánh cuộc đó sẽ là một bước đi dài để hàn gắn hai người đấy.”

“Có thể là Angel tự phát biểu ý kiến của mình!”

Rafe rên lên và, không nhìn vào mắt anh trai, quay mặt lại, đối diện với bà chị dâu.

“Ồ chị.” Rafe chào Angel bằng một nụ cười.

Bà chị dâu cau mày, ánh mắt vượt qua Rafe hướng về phía chồng mình.

Rafe chẳng muốn ở vào chỗ của Nick lúc này. “Em để anh chị nói chuyện riêng nhé.” Rafe nói, lùi ra và đi vào nhà trước khi anh phải dính líu sâu thêm vào một bi kịch gia đình.

Một khi đã ở trong nhà, anh thấy Sara đang chờ anh trong bếp, bên cô là chiếc vali có bánh xe đã sẵn sàng, như muốn nói thành lời rằng anh sắp đưa cô về nhà.

Chương b>

Có thể Rafe chưa sẵn sàng với sự thân mật tất yếu xảy ra khi chuyển vào với Sara, nhưng anh đánh giá cao một người phụ nữ có thể hành động nhanh chóng.

Nhanh thật đấy.” Anh chỉ vào cái vali.

Cô nhún vai. “Em biết em phải rời khỏi đây sau vài ngày nên em không dỡ tất cả đồ đạc ra.”

“Em thấy thế nào nếu chúng ta...” Tiếng chuông cửa reo cắt ngang lời anh. “Chỗ này chẳng khác gì Nhà Ga Trung Tâm.” Anh lẩm bẩm.

Lần đầu tiên anh hiểu những vấn đề của anh trai với việc vợ anh ấy quản lý chỗ này một mình, luôn luôn phải phân tâm bởi điều này, điều khác. Nhưng, nếu vấn đề ở chỗ có một người vợ phân tâm mà anh hằng yêu quý hay chẳng có vợ nào....

Khỏi phải hỏi, Rafe nghĩ.

Chuông cửa lại reo.

“Angel đâu ấy nhỉ?” Sara hỏi khi không thấy chị mở cửa.

“Ồ ngoài kia với Nick. Để anh mở cửa cho.” Anh tiến ra cửa, Sara theo sau anh.

Hai người lạ mặt đứng trước cửa. Đám đông dự lễ hội bắt đầu lượn lờ trong thành phố. Những người lạ mà Rafe không nhận ra đi dạo trong các cửa hàng và tiệm ăn ở địa phương. Tin tốt lành cho nền kinh tế đang vật lộn. Tin xấu cho khả năng nhận diện kẻ lạ nguy hiểm của anh.

Rafe khoanh tay trước ngực và đánh giá những người đàn ông đứng ngoài cái cửa màn. Một người tóc sẫm, người kia tóc vàng, cả hai đều có mắt xanh lơ và tươm tất. Dạng người bóng bẩy nổi bật lên ở cái thị trấn không kỳ vọng này. Người tóc vàng thậm chí còn mặc một cái

áo kẻ ô hình quả trám nữa.

“Tôi có thể giúp gì được các anh không?” Sara hỏi, đi vòng qua Rafe.

“Chúng tôi có đặt chỗ ở đây.” Người tóc màu nhạt

“Thế thì mời các anh vào đi?” Cô mở rộng cửa và mấy người đàn ông bước vào.

“Bà Mancuso phải không?” Người tóc sẫm, rõ ràng tưởng rằng Sara là Angel, chủ nhà. “Trông bà cũng dễ thương như tên nhà nghỉ của bà vậy.” Anh ta tỏa ra sự quyến rũ thị thành.

Rafe nghiêng rặng. “Cô ấy không phải là Mancuso.” Anh nói giọng khó chịu. Bởi vì anh chẳng hề muốn mấy gã này tán tỉnh Sara hay chị dâu mình.

Sara nhìn anh tò mò trước khi tập trung lại sự chú ý vào mấy người đàn ông.

“Bà Mancuso đang bận chút việc trong vườn, nhưng các anh cứ vào đi và ngồi đợi một chút.” Sara chỉ vào khu vực sảnh chờ nhỏ có một chiếc ghế sofa và một chiếc bàn nơi Angel đăng ký khách.

“Bà Mancuso đang ở phía sau.” Rafe tuyên bố thẳng thừng.

“Cô cũng là khách ở đây ư?” người tóc vàng hỏi vẻ hy vọng. Lờ Rafe đi, anh ta đánh giá những tài sản mà Sara đương nhiên sở hữu, ngó nghiêng không hề xấu hổ phần ngực trong chiếc áo vải bông mỏng cổ chữ V mà cô đang mặc.

“Không, cô ấy không phải là khách.” Rafe nói qua hàm răng nghiêng chặt.

Ồn Chúa anh đã thuyết phục Sara giờ là lúc phải chuyển đi. Hai quý ông đây làm anh vô cùng ngứa ngáy khó chịu, và anh đánh giá lại suy nghĩ của mình về việc anh trai anh chấp nhận một người vợ phân tâm. Đặc biệt nếu chị ấy bị phân tâm vì phải lo ăn uống cho những

người đàn ông khác. Khách thanh toán hay không, giờ thì Rafe biết tại sao anh trai mình lại khó chịu với công việc mới của vợ anh ấy.

Bỗng Sara thức cùi chỏ vào anh. “Em vừa hỏi xem anh ra gọi chị Angel hay để em đi?”

Rafe không định kéo Angel ra khỏi Nick. Hy vọng là họ có thể dùng khoảng thời gian ở riêng bên ngoài để chuyện trò theo hướng tích cực.

“Giờ chị ấy đang bệ Rafe quay về phía hai người khách. “Sao hai người không làm theo lời của cô đây và chờ một chút cho tới khi chị ấy quay vào nhỉ?”

Họ nhìn nhau cảnh giác và đi về phía sảnh chờ. Tốt. Rafe muốn họ phải thận trọng khi ở bên *những người phụ nữ của anh*.

Cái ý nghĩ đột ngột ấy làm anh bất ổn. Anh có lý khi bảo vệ Angel. Anh chăm lo cho vợ của anh trai anh và cuộc hôn nhân mong manh của họ. Nhưng tỏ vẻ sở hữu Sara lại là chuyện khác. Cô không phải là một phần trong gia đình anh. Hay anh có quan hệ cá nhân gì với cô. Quỷ thật, anh đã tự động lùi xa ranh giới ấy. Bên cạnh đó, cô chẳng cần sự che chở của anh. Rafe và mọi người ở sở cảnh sát New York đều biết rằng Sara có thể tự lo cho mình được. Sự thực là, cô ấy đã không ở đây nếu không bị thương. Anh cũng như những người khác đều biết rõ rằng dù không được 100%, Sara vẫn là một sức mạnh cần ghi nhận. Đây là một trong những điều khiến anh thán phục cô. Một trong những điều anh không muốn bất kỳ người đàn ông nào khác cũng phải thán phục.

“Anh làm sao đấy?” Sara thì thầm câu hỏi để mấy người đàn ông không nghe được.

Trước khi anh kịp trả lời, cửa sau đóng sập bởi lực quá mạnh, làm rung rinh những bức tranh treo tường. Rõ ràng là chẳng có cuộc đối thoại thực sự giữa Nick với Angel rồi.

“Angel, chị có khách!” Sara gọi to trước khi quay lại với Rafe. “Nào, có chuyện gì vậy?” Tay chống lên hông, một bàn chân cô

đập đập một cách nôn nóng.

Sự ghen tuông, đó chính là vấn đề của anh. Anh ghen với mấy người hoàn toàn xa lạ bởi họ nhìn cô một cách quan tâm.

Đó là điều anh sẽ không thú nhận.

“Mình đi thôi.” Anh nói. Trước khi anh có thể làm gì hoặc nói gì khiến anh còn phải ngượng ngùng hơn.

Sara để xe mình lại nhà nghỉ Angel. Cô đi về nhà cùng với Rafe và sẽ đến lấy nó vào lúc khác. Anh giữ yên lặng trong khi lái xe về nhà mình. Anh có vẻ cáu kỉnh và tâm trạng kể từ lúc mấy người khách của Angel đến. Thô lỗ và khả ố thì đúng hơn. Có thể anh chỉ có ý che chở cho cuộc hôn nhân của anh trai mình? Nhưng chẳng lẽ điều khiến anh còn tâm trạng không vui đến tận giờ?

Khi anh rẽ vào con đường dẫn về nhà, anh rút tay vào túi và lấy điện thoại di động ra, liếc nhìn số điện thoại gọi đến trước khi trả lời.

“Chào cô Vi.” Anh nghe và lắc đầu. “Chờ đã cô. Chậm chậm nào. Và cô nói to hơn một tí ạ. Cháu gần như chẳng nghe thấy cô vì nhiều quá.” Anh liếc nhìn Sara. “Anh đã bảo em là sóng điện thoại ở đây kém mà.”

Cô gật đầu và chờ đợi.

Rafe dừng xe ở cuối con đường và rõ ràng là đánh vật với việc nghe thấy lời của bà cô và giữ cho bà ấy bình tĩnh cùng một lúc.

“Cháu sẽ lái xe qua chỗ cô, được không ạ? Cháu sẽ gặp cô sau hai phút. Chào cô.” Anh tắt máy và quay qua Sara. “Xin lỗi em nhưng cô Vi có một vấn đề gì đó. Anh chẳng hiểu cô ấy nói gì trong cơn hoảng loạn, nên anh phải rẽ qua chỗ cô ấy mấy phút.”

“Không hề gì.” Sara không lấy làm phiền.

Anh lùi xe lại, và chưa đến một phút sau, họ dừng lại ở một con phố nối thẳng với phố Main. Anh dừng xe trước một căn nhà

kiểu Cape^[2] và tắt máy.

“Em có thể đợi anh trong xe.” Sara đề nghị. Cô không muốn xâm phạm chuyện riêng tư nếu như bà cô của anh đang có chuyện buồn.

Rafe lắc đầu trước sự ngạc nhiên của cô. “Em cứ vào đi. Anh phải báo trước là cô Vi có vẻ hoảng loạn lắm. Có thể gặp người đi cùng anh sẽ khiến cô ấy bình tĩnh hơn.”

Sara nhún vai. Cô nhảy ra khỏi chiếc xe Jeep và đi theo anh vào lối đi dẫn tới ngôi nhà. Anh bấm chuông một lần và mở cửa đi vào.

Một điều thú vị nữa trong cuộc sống tĩnh lặng: cửa không khóa và mọi người ra vào nhà cửa và cuộc sống của nhau một cách dễ dàng. Khác hẳn với thành phố. Mọi quan hệ láng giềng và sự thoải mái dẫn đến những tình bạn thân thiết hơn. Cái tình bạn mà Sara thấy thiếu ở thành phố lớn. Một khi cô đã vào căn hộ của mình, cô có thể khóa cửa lại và không gặp ai hàng giờ, hàng ngày hay hàng tuần, tùy theo tâm trạng của cô.

“Cô Vi ơi?” Rafe gọi to.

“Cô ở trong phòng khách!”

Rafe dẫn Sara vào một căn phòng nhỏ nối liền với phòng gia đình ấm cúng. Một phụ nữ đứng tuổi với mái tóc muối tiêu ngồi trong ghế sofa phủ một tấm chăn afghan dệt thủ công, bên cạnh là một hộp khăn giấy.

“Ồ, Rafe, cháu thật là tốt bụng đã quá bộ tới đây.” Bà sụt sịt và cố gắng mỉm cười với Rafe trước khi quay sang nhìn vào Sara. “Ôi, cô không nghĩ là cháu lại dẫn cả bạn tới!”

Người phụ nữ đứng bật dậy và cuống quýt chỉnh sửa mái tóc hoàn hảo của mình. Kiểu tóc chỉ có thể được chải bới ở tiệm và hoàn thiện với hàng tấn keo xịt Aqua Net.

“Cô Vi ơi, cháu muốn cô làm quen với Sara Rios, bạn của

cháu từ New York tới. Sara, đây là cô Vi của anh.”

Sara bắt tay bà. “Cháu rất vui được gặp cô.”

“Có chuyện gì thể hả cô?” Rafe hỏi, đi lại phía bà và đặt một bàn tay mạnh mẽ, để chịu lên vai bà.

Cô Vi nắm chặt hơn chiếc khăn giấy trong tay. Rõ ràng là bà cô đã khóc.

“Cháu sẽ ra ngoài xe để đợi.” Cảm giác mình là người thừa, Sara định quay ra.

“Không, không. Cháu là cô gái đã ở bên Rafe trong lúc nó bị thương nặng, phải không? Anh trai cô đã nói rằng cháu đang ở đây. Thế cũng như thể cháu là người trong nhà. Cháu cứ ở lại đi.”

Sara nhướn mày trước cái cách bà cô của Rafe nhanh chóng đón nhận cô. Nếu là bố cô chắc hẳn ông còn hỏi Rafe khối câu trước khi khám phá ra liệu ông có thích anh hay không.

“Cám ơn cô.” Sara nói. Cô chọn một chiếc ghế và ngồi xuống, giữ vẻ im lặng kín đáo trong khi Rafe nói chuyện với bà cô.

“Cô ngồi xuống đi.” Rafe dẫn người phụ nữ trung niên trở lại ghế sofa. “Chuyện gì xảy ra thế ạ? Và tại sao cô không gọi cho Janice hay Judy?”

“Đó là mấy đứa con gái của cô.” Cô Vi giảng giải giúp Sara. Sau đó bà quay trở lại với Rafe. “Cô gọi cho cháu vì cháu là cảnh sát. Cháu biết phải điều tra chuyện về mọi người ra sao.”

Rafe nheo mắt. “Những chuyện gì? Ai cơ ạ?”

“Là Pirro.” Người phụ nữ sụt sịt. “Ông ấy... ông ấy... ngoài tình!” Bà nức lên, rút thêm khăn giấy ra khỏi hộp và xì mũi thật mạnh.

Rafe đã đứng khi nói rằng cô Vi đang hoảng loạn. Cung cách đầy bi kịch của bà ấy cũng đủ để Sara thận trọng trong việc tin vào lời buộc tội của bà.

Nhưng Rafe thì cứng người trước lời nói của bà. Ghé sát hơn, anh đặt tay lên bàn tay bà. “Chuyện gì đã xảy ra ạ?” anh hỏi nhẹ nhàng.

Bỗng nhiên Sara nhớ tới mô tả của Angel về chuyện ngoại tình của cha Rafe. Rõ ràng là lời buộc tội của cô Vi đánh vào thần kinh anh. Dù Rafe than phiền nhiều về gia đình mình, hiển nhiên là anh cũng rất yêu quý họ.

“Tôi nào Pirro cũng đi đâu đó.” Cô Vi sụt sịt.

“Chú ấy đi đâu ạ?” Rafe hỏi.

Bà cô nhún vai. “Mỗi lần một chuyện khác nhau. Tôi nay ông ấy bảo đi chơi poker, nhưng cô gọi điện cho vợ của mấy ông kia, và chồng họ đều đang ở nhà!”

Rafe vỗ vỗ vào tay bà để bà yên tâm. “Cháu chắc chắn là mọi chuyện có thể giải thích được. Có thể là chú ấy đi dạo. Có thể chú ấy muốn hút một điếu cigar và chú ấy biết là cô không thích chú ấy hút thuốc

Bà cô lắc đầu. “Ông ấy đi quá lâu để làm mấy việc như vậy. Đó là một người phụ nữ khác. Cô biết ngay mà!”

“Có khi là chú ấy xuống tàu. Hôm qua chú ấy còn đi qua nhà cháu, hy vọng cháu có ở đó để đánh một ván cờ.” Trong khi nói, Rafe ngược mắt lên nhìn vào mắt Sara.

Cả hai cùng nhớ họ đang làm gì vào đúng lúc đó đêm qua.

Điều mà cô muốn được lặp lại.

Tim cô đập mạnh hơn trong lồng ngực.

Từ cái nhìn sâu lắng và điềm tĩnh của anh, Sara có thể cảm nhận được anh cũng muốn điều ấy như cô. Dù rằng anh cố gắng làm ngược lại.

“Ông ấy không đi đánh cờ.” Cô Vi lấy lại sự chú ý của anh.

Hơi thở của người phụ nữ lại dồn dập trở lại và Sara e rằng bà cô sắp sửa lại nức lên lần nữa.

“Cô nghe này, cháu biết là chuyện của Nick và Angel ly thân đang căng thẳng, nhưng điều đó chẳng liên quan gì đến chuyện của cô với chú Pirro.”

Cô Vi lắc đầu. “Cô đã khiến ông ấy rời xa cô, và bây giờ ông ấy *ngủ* với một người phụ nữ khác!”

Bà lại khóc nức lên, làm cho Sara tin rằng có chuyện gì đó không thể tránh khỏi.

“Không thể nào. Pirro không bao giờ lừa dối cô với một người phụ nữ khác.”

Cô Vi ngồi thẳng lên. “Cô biết chứ! Ông ấy không lừa dối, lừa dối. Không phải theo cách cháu muốn nói.”

“Thế thì có cách nào khác được ạ?” Rafe hỏi

Sara cũng tự hỏi như v

“Cháu không nghe thấy hay sao? Cô nói là ông ấy *ngủ* với một người phụ nữ khác!”

Rafe nheo mắt. “Cháu xin lỗi, nhưng cháu vẫn không hiểu.”

Bà cô anh nhìn xuống, tránh gặ cái nhìn của anh. “Chuyện này thật chẳng dễ nói thành lời, nhưng nếu cháu sẽ giúp cô thì cháu cần được biết.” Bà hít một hơi sâu. “Cô là một người cuồng dâm.” Bà nói gần như thì thầm.

Rafe sặc và bắt đầu ho một cách không thể kiểm soát được.

Anh cười ư? Hay anh bị bất ngờ, Sara tự hỏi. Cô cắn môi và bằng cách nào đó giữ im lặng.

“Cháu có cần uống nước không?” Cô Vi hỏi, vỗ vỗ vào lưng

anh.

“Cháu không sao đâu.” Anh cố gắng.

“Thế thì bình tĩnh lại và hãy giúp cô. Cô đã nói cô là kẻ cuồng dâm!” Bà chấm khăn vào đuôi mắt, thấm nước mắt. “Cô đã đọc mọi chuyện liên quan đến vấn đề này trong máy tính, và cô nghĩ là mình là một người nghiện tình dục như David Duchovny. Cô cần phải được chữa trị ở một cơ sở cai nghiện nào đó. Ôi, tội nghiệp Pirro!”

Rafe day sòng mũi. Sao mà cô ấy không gọi con đẻ của mình vì một chuyện như thế này? Bởi vì anh là cảnh sát, anh tự nhủ, cũng cố thêm ý tưởng rằng cái gì cũng có giá của nó.

Anh nhìn lên đùi của mình, sợ rằng nếu anh nhìn Sara, anh sẽ cười phá lên. Bà cô anh chẳng thấy chuyện này đáng cười, bà ấy tin vào những gì mình nói. “Cháu nghĩ là cô xem chương trình truyền hình Dr. Phil quá nhiều đấy.” Rafe nói với bà.

Bà cô xoắn một chiếc khăn giấy trong tay, xé nó thành từng mảnh. “Chú Ralph của cháu, chồng đầu tiên của cô, chúa phù hộ linh hồn chú ấy, là một người không biết thế nào là thỏa mãn. Lúc đầu thì cũng khá khó khăn, nhưng rồi cô cũng quen với điều ấy. Pirro và cô có biết bao điểm chung, và cô biết là ông ấy cũng cố gắng để theo được cô, nhưng ông ấy không thể có được cái sức mạnh của Ralph. Thế cho nên cô nghĩ là ông ấy đi tìm vui ở chỗ khác.”

Cậu nhỏ của cháu ỏn không đấy? Bởi nếu cần thì có thể dùng thuốc viên. Pirro có thể chỉ dẫn cho cháu đấy! Những lời nói của Ernie khi sáng lại vang lên trong trí óc anh. Nếu Pirro không đủ khỏe để đáp ứng vợ mình, thì có thể hiểu được là chú ấy cần đến Viagra hoặc những thứ tương tự. Lại thế nữa, nhiều thông tin hơn là Rafe muốn hoặc cần biết về họ hàng của mình. Và nếu như Pirro cần thuốc để thỏa mãn một người phụ nữ, thì tại sao ông ấy còn phải tìm kiếm thêm một người khác?

Chúa phù hộ ông ấy, Rafe vẫn không theo được sự suy luận của bà cô mình. “Cô giải thích tiếp đi.” Anh nói với bà.

“Cô trông thấy Agnes Parker thềm muốn ông ấy trong nhà thờ Chủ nhật trước. Ở trong nhà thờ nữa chứ!”

Rafe đầu hàng trước sự lan man của bà cô cho tới khi anh có thể biết bà cần gì ở mình.

“Cháu thấy đấy, Ralph là bạn của ông chồng đầu của bà ta và cô biết bà ta là người lãnh cảm, cho nên ông ấy không phải lo là bà ta đòi hỏi chuyện tình dục! Ông ấy đến với bà ta thay vì ở nhà ngủ chung giường với cô!” Bà cô lại nức nở.

Sara hắng giọng và Rafe nhìn vào mắt cô. Buồn cười và thương hại thoáng trên gương mặt cô. “Có khi là Rafe có thể đi theo chú ấy, lần sau chú ấy ra khỏi nhà, để xem chú ấy đi đâu?” Sara lần đầu lên tiếng, gợi ý.

Rafe nuốt mạnh. Theo dõi Pirro. Đầu anh đầy áp những hình ảnh khó tưởng tượng nên anh cũng không tự nghĩ ra được điều này.

“Cháu không lấy làm phiền chứ?” Cô Vi hỏi.

Anh gửi cho cô một cái nhìn biết ơn. Cô đã mở cho anh giải pháp và lối thoát khỏi đây. “Lần sau chú ấy đi đâu, cô gọi ngay cho cháu. Bất kể ngày hay đêm. Cháu sẽ đi theo chú ấy và xem chuyện gì đang diễn ra.”

“Cháu là tuyệt vời nhất!” Cô Vi ôm chặt lấy anh, nhắc cho anh nhớ vì sao anh yêu quý b

Bà cô chỉ có con gái nên anh và anh trai là những đứa con trai mà bà không có. Bà luôn đi cùng bố mẹ anh để xem các trận bóng đá và bóng chày cũng như dự lễ tốt nghiệp của anh. Bà dành hàng giờ để nướng bánh với mẹ anh, và bà thường có mặt ở đó khi anh đi học về, dấm dúi cho anh mấy cái bánh cookies kể cả khi mẹ anh đã nói không.

Những ký ức ấm áp làm anh thả lỏng và anh ôm bà cô chặt hơn. “Cô đừng có lo.” Anh nói thực sự để bà yên tâm.

Dù anh chẳng muốn nghĩ đến đời sống tình dục của bà cô, anh cũng phải cố hết sức để làm bà cô đỡ bận tâm. Dù Rafe có kinh nghiệm với chuyện ngoại tình của bố, anh vẫn không thể tin là Pirro lại lừa dối cô Vi. Có hay không có chuyện tình dục, thì ông ấy vẫn là người chung thủy. Bà cô anh là cả thế giới của ông.

Dù sao thì Rafe cũng ngờ rằng Pirro đang mưu tính chuyện gì đó. Chuyện viết gì đó vào sổ, cái cách mấy ông bạn hầu của ông già quây lấy ông khi Rafe đi ra khỏi tiệm bánh donut...

Cô Vi là người hay quan trọng hóa vấn đề, nhưng Rafe cũng chắc chắn rằng ông chú đang có suy tính riêng. Anh phải làm cho ra nhẽ.

Rafe đậu xe ở lối vào nhà, Sara gặp anh ở đằng sau chiếc xe Jeep, sẵn sàng tự lôi vali ra khỏi xe. Đúng lúc đó, anh cũng nắm lấy quai va li.

“Để anh xách nó.” Rafe nói.

“Cảm ơn anh, nhưng em tự làm được mà.” Cả hai bọn họ đều nắm lấy quai vali nhưng anh vừa mới qua phẫu thuật. Cô sẽ không để cho anh nâng đồ nặng vì cô.

Cô hắng giọng và nhìn anh bằng cái nhìn khô khan *chỉ có công việc thôi*. “Liệu em có phải gọi cho mẹ anh để mách bà là anh không chịu làm theo lời khuyên của bác sĩ không? Có khi là mẹ sẽ đến để giám sát anh.”

Ngay lập tức anh bỏ tay ra. “Được rồi. Em tự kéo lê nó đi vậy.”

“Em sẽ làm thế.” Với nụ cười tươi, cô xốc cái vali, lờ đi cái nhói đau nơi đầu gối. Cả một dài, và dĩ nhiên cái đầu gối làm phiền cô.

Anh sải bước đi trước cô, ngắt hệ thống báo động và mở chốt cửa. Cùng với lối đi vào rậm rạp, kín khuất, hệ thống an ninh làm cô cảm thấy an toàn hơn.

“Chào mừng em đến nhà.” Anh nói, tay giữ cửa cho cô.

“Cảm ơn anh.” Cô đi qua anh, nhấc vali qua bậc cửa và bước vào nhà. Cô nhìn quanh, ngắm nghía chôn ầm cúng mà anh gọi là nhà mình ấy. “Em thích chỗ này lắm. Nó giống hết với anh.”

Rất đàn ông và giản dị, theo một cách rất ân cần.

“Cảm ơn em.” Anh mỉm cười, vẻ tự hào hiện lên. “Gia đình anh sở hữu chỗ này đã mấy thế hệ. Cụ của anh đã mua chỗ đất này. Cụ đã chia đất ra và cho các con, họ lại để lại cho con cháu mình, và cứ thế.”

“Và cứ thế. Em hiểu rồi. Nhưng chẳng lẽ bố anh không muốn sống ở đây ư?”

“Dù bố có muốn thì mẹ cũng chẳng bao giờ chịu đi ở một nơi hẻo lánh. Mẹ thích ở trong thị trấn, trung tâm của mọi thứ. Vì thế bố dùng cái cabin cũ này để câu cá cho tới khi Joanne lấy chồng. Bố chia điền sản và bọn anh nhận được phần của mình sớm. Joanne ở cách thị trấn vài dặm. Anh chọn phần xa xôi nhất.” Rafe nhún vai. “Vì thế, chúng mình đang ở chỗ này đây.”

Cô khoanh tay. “Thật tuyệt vời là anh có một tình cảm và truyền thống gia đình sâu đậm. Anh có thể cảm thấy nó quanh anh.” Đó chắc chắn là một điều mà cô thiếu.

Cảm giác có cội rễ ở một nơi cụ thể nào.

“Cái duy nhất truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác ở trong gia đình em là trở thành cảnh sát.” Vì một lý do nào đó, cái ý nghĩ ấy chẳng đem lại cho cô sự thoải mái như cảm nhận của cô khi chứng kiến gia đình Rafe sống ở mảnh đất này.

Rafe không trả lời.

Gần như là anh không muốn mang gia đình trong căn nhà bé nhỏ này cùng với họ. “Thế nhà có mấy phòng ngủ hả anh?” Cô hỏi, tôn trọng cái ranh giới anh dựng nên.

“Hai.”

“Hoàn hảo!” Cô liếc nhìn sảnh nhỏ dẫn tới các phòng khác, nằm ngay bên cạnh nhau.

“Phòng thứ hai là phòng làm việc với một cái giường nhỏ.”

Cô gật đầu. “Tốt lắm, em có thể ngủ ở đó.”

Anh lắc đầu. “Anh sẽ ngủ ở giường nhỏ. Em hãy lấy giường của anh. Nó dễ chịu hơn.”

“Không đâu. Anh mới là người cần hồi phục sau cuộc phẫu thuật. Em là người đường đột. Em sẽ ngủ ở cái giường nhỏ.”

“Đừng tranh luận với anh nữa.” Anh đặt tay lên quai vali của cô và kéo nó vào sảnh.

“Nhưng...”

“Không nhưng gì cả. Em cứ thế là anh sẽ gọi điện cho mẹ để mách rằng anh ngủ ở trong giường của anh và để cho em, khách của anh ngủ ở trong cái giường nhỏ.” Anh quẳng lại cho cô lời đe dọa của chính cô. “Mẹ sẽ đến đây ngay lập tức và giảng cho anh hiểu phải đối xử thế nào với phụ nữ. Và em chẳng muốn chúng mình phải chịu trận như thế, phải không?”

Sara nuốt lời tranh cãi xuống. Cũng chẳng hề gì nếu cô tỏ ra thanh lịch. “Thôi được. Em sẽ dùng cái giường của anh. Cảm ơn anh nhé.” Mặc dầu cô không biết mình có thể ngủ được tí nào không, tưởng tượng ra anh ở đó.

Cô tự hỏi không biết anh có khóa thân khi ngủ hay không.

Sara thở dài. Cô cũng ngờ rằng mình sẽ chẳng thể ngủ được chút nào trong khi anh ở ngay phòng bên cạnh

Chương tám

Rafe không thể nào ngủ được. Làm sao mà có thể trong khi người phụ nữ mà anh khát khao hơn cả hơi thở của chính mình đang ở ngay phòng bên cạnh. Chỉ riêng sự có mặt của cô cũng đủ làm anh phát điên. Anh trần trọc, trần trở, tưởng như anh có thể nghe thấy hơi thở của cô ở phòng bên. Tự hỏi không biết cô mặc gì đi ngủ.

Trong giường của anh.

Bỗng dưng anh ngồi phắt dậy và nhìn đồng hồ. Một giờ đêm. Cuối cùng chắc anh cũng đã ngủ thiếp đi. Âm thanh từ phòng bên khiến anh nghĩ có người trong bếp. Anh đoán chừng đó là Sara, nhưng anh vẫn ra khỏi giường, khoác lên người một cái quần thể thao cũ và đi sang phòng khác để xem cho chắc.

Chính thế, Sara đang đứng trước bồn rửa. Nhưng anh không chuẩn bị để trông thấy cô trong bộ đồ ngủ hai mảnh, toàn bằng lụa với đăng ten, thay vì vẻ dễ thương lại gợi tình đến chết người.

Tóc cô, rối bời vì giấc ngủ, xòa trên vai. Khuôn ngực căng tròn lấp ló trong cổ áo chữ V xẻ sâu và đôi nhũ hoa đội lên dưới làn lụa gòn như trong suốt.

Một gã đàn ông bằng xương bằng thịt có thể chịu đựng được bao nhiêu?

Nhận thức được mình đang nhìn chăm chăm vào cô, anh háng giọng.

Cô giật mình, ngỡ ngàng bắt gặp ánh nhìn của anh. “Em không nghe thấy anh đi vào!”

“Xin lỗi em. Anh muốn biết chắc rằng đó là em chứ không phải ai đó đang cố gắng tóm được em.”

Cô gật đầu hiểu ý. “Em xin lỗi làm cho anh thức giấc chỉ muốn uống tí nước thôi.” Cô giơ cốc nước trên tay.

Anh cúi đầu. “Không, em không đánh thức anh đâu. Anh không ngủ được.”

“Em cũng thế.”

Mọi thứ chìm trong yên lặng, không có tiếng động gì ngoại trừ tiếng rì rì của tủ lạnh và tiếng tích tắc của đồng hồ treo tường.

“Mình có thể ngồi đây chuyện trò một lát.” Cô gợi ý. Cứ như thể cô không ở tình trạng bán khóa thân. Và như thể anh thì không hứng, máu dồn lên tai anh, qua đầu và tràn tới mọi góc ngách trên cơ thể.

Chẳng thể nào cô lại có thể bỏ qua điều đó cũng như anh có thể cố gắng lờ đi điều đó đi. “Hoặc là chúng mình có thể tiếp tục phần còn đang dang dở ở trên bờ cát.”

Mắt cô mở to vì ngạc nhiên. “Em tưởng anh đã nói rằng đây chẳng phải là một ý hay còn gì?”

Anh cúi đầu. “Có thể là như thế.”

Họ nhìn cuộc sống bằng những cái nhìn đôi lập. Anh muốn tin rằng mọi thứ đều có thể. Cô là người hoài nghi, luôn luôn tìm kiếm những gì tồi tệ nhất. Anh biết rõ là đừng nên nghĩ rằng anh có thể thuyết phục được cô thay đổi ý kiến về chuyện quan hệ tình cảm.

Nhưng anh có thể thay đổi suy nghĩ của chính mình về một mối quan hệ tình ái ngắn ngủi.

Cô đưa tay ra đặt lên trán anh như thể anh đã làm với cô hôm trước. “Anh có chắc là anh không bị ốm đấy chứ?”

“Anh chắc mà.” Anh đang nóng bừng lên, nhưng chẳng phải vì sốt. Anh bước lại gần hơn. “Em vẫn còn quan tâm đấy chứ?”

Cô không lùi lại. “Em có thể bị thuyết phục... nếu em biết được điều gì khiến trái tim anh đổi ý.”

Anh hoàn toàn mê đắm. Gặp ánh mắt cô, aâng một lọn tóc của cô, cuộn quanh một ngón tay. “Anh chẳng thích tí nào khi mấy gã đàn ông kia cố gắng tán tỉnh em ở nhà nghỉ Angel.”

Đôi mắt cô như tối sẫm thêm. Nỗi khát khao sôi sục trong sâu thẳm màu nâu sôcôla ấy, và nụ cười hài lòng nở trên môi cô. “VẬY là điều đó giải thích cho cách cư xử giật cục của anh.”

“Nghe chừng em có vẻ bằng lòng lắm.”

Cô nhún vai. “Có thể thế đấy. Chẳng ai muốn bị từ chối, dù cho lí do có hay ho đến thế nào.” Cô ngừng lại, cắn cắn môi dưới.

“Lần này anh không làm em phải thất vọng đâu.” Anh bảo đảm với cô.

Cô gật đầu thấu hiểu. “Nhưng...”

“Sao cơ?” Anh không thể chịu được nếu như cô từ chối anh, và cố tránh để mình không phải nghe thấy những gì cô sắp nói ra.

“Anh có chắc là anh sẵn sàng không?” Cô đưa tay ra và nhẹ nhàng lướt tay trên vết sẹo còn tươi mới trên ngực anh, đầu ngón tay cô tinh tế và rụt rè khi chạm vào da anh.

Ký ức khi thức dậy và nhìn thấy cô trong phòng bệnh vụt hiện về. Sara ngủ gật trong ghế, trông chừng anh, chăm sóc cho anh. Quả vậy, cảm xúc của họ đã rất gắn bó, và biết rằng cô quan tâm sâu sắc đến mình là đủ khiến anh thấy chắc chắn rằng bước tiếp theo là hoàn toàn đúng đắn.

Cần thiết.

Cũng cần thiết cho anh như hít thở không khí vậy. Rafe nghĩ. Bởi vì chẳng có cách nào anh có thể bỏ cô một mình được.

“Thế thì, chúng mình làm gì bây giờ?” cô hỏi.

“Làm thế này.” Rafe nhẹ nhàng lùa tay vào tóc cô và kéo cô về phía anh.

Cô tiến tới sẵn sàng

Môi cô gặp môi anh, và tất cả ôxy như bị hút khỏi phòng. Đây chính là điều mà anh đã chờ đợi. Đói khát. Anh xoáy lưỡi mình trong miệng cô và thấy mình được bao bọc bởi hương và vị của cô, sự hào hứng thật khẩn thiết và bức bách được đánh thức bởi cảm giác ngọt ngào của đôi môi cô.

Cô xích lại gần hơn, ép sát thân thể cô vào anh cho tới khi bộ ngực trần của anh như nghiền nát bầu ngực cô. Da thịt chạm vào da thịt, mọi đường cong mềm mại áp chặt lên anh. Không còn khoảng trống nào giữa họ. Kể cả không khí cũng không.

Cô trượt nụ hôn từ miệng xuống quai hàm anh, hơi thở nóng hôi của cô trên gò má anh, lưỡi cô thâm thỉ trên làn da anh.

Anh rùng mình vì cảm giác hứng khởi anh không bao giờ muốn kết thúc.

“Đưa em về giường đi.” Cô nói khẽ vào tai anh.

Cô đòi điều cô muốn và anh thích cô như thế.

Rafe nắm tay cô và đưa cô vào phòng ngủ. Anh dừng lại bên chiếc bàn đêm và mở ngăn kéo, lấy ra một hộp bao cao su.

“Em thích một người đàn ông chuẩn bị chu đáo.” Cô ngồi trên giường và ngả người ra sau tựa lên mấy cái gối, dáng ngồi khiêu khích và tạo hứng: mọi thứ mà anh đã không cho mình muốn, đang ở đó để anh đoạt lấy.

Trái tim anh đập mạnh trong lồng ngực. Anh để gói giấy bạc trên góc đệm và ngồi bên cạnh cô, cố ý để đèn mờ ảo để anh có thể ngắm

nhìn. Tóc cô xõa ra gối, mắt cô mở to và đồng tử giãn rộng. Anh kinh ngạc thấy đôi nhũ hoa của cô cứng lại và dựng đứng lên bên dưới làn vải mềm, thậm chí mời gọi anh.

Anh trượt tay bên dưới quai áo mỏng manh, ngón tay anh có ý lướt trên da cô. “Anh không hề biết rằng em lại thích lụa với đấng ten,” anh thì thào. Nhưng anh quá mừng là cô thích hai thứ ấy.

Sara nhún nhẹ một bên vai. “Bởi vì em với anh không ở bên nhau nhiều ngoài giờ làm việc.” Cô nói, giọng cô khàn và cảm.

“Đó là vì anh biết anh không thể nào không chạm vào người em.”

“Giờ thì anh không cần phải thế nữa.”

Cô nhìn anh, mong muốn của cô thật rõ ràng, nên anh tuột dây áo xuống cánh tay cô cho tới khi cái áo tuột hẳn ra, quấn quanh eo cô, để lộ hoàn toàn khuôn ngực cô tròn đầy.

Anh không biết rằng cô lại đầy đặn, chín mọng đến thế, và anh tự hỏi còn những sự ngạc nhiên nào đang đón chờ anh. Anh chảy nước miếng, nhu cầu muốn được nếm nấp cô càng mạnh mẽ hơn. “Đẹp quá.”

Cô chẳng có cử động gì để che đậy, chỉ vòng tay ra sau, uốn đôi hông đảo ngon lành ấy về phía trước, trêu chọc anh, dụ dỗ anh, như chờ đợi anh tiếp tục hành động.

Anh khum tay quanh hai bầu ngực cô, để chúng trĩu nặng trong tay mình, núm vú của cô se lại và ấn vào lòng bàn tay anh. Chỉ cảm nhận thôi chẳng thể nào là đủ: anh tập trung sự chú ý vào hai điểm căng cứng ấy, vân vê và kéo nhẹ chúng giữa ngón cái và ngón trỏ, ngắm nhìn một cách hài lòng khi cô ngật đầu ra phía sau, quần quai bởi sự vuốt ve của anh.

Anh đã tìm thấy điểm nhạy cảm của cô, anh nghĩ, vui mừng, và tiếp tục sự tấn công gợi cảm của mình.

Hơi thở của cô mỗi lúc một dứt quãng hơn và bỗng nhiên Rafe thấy mình có trách nhiệm phải xem anh có thể tiến xa tới mức nào để chiếm được cô bằng cách này. Thấp đầu xuống, anh khép môi mình trên một bên ngực cô, ngậm cái nụ hoa đang cương cứng kia vào trong miệng. Tay anh không rời bầu ngực kia, và anh tiếp tục dành cho cả hai bên ngực sự quan tâm tương đồng.

Hơi thở của cô thêm dồn dập, trong khi thân thể anh căng thêm với mỗi cơn co giật của cơ thể cô và cô rên lên một tiếng dài thỏa mãn.

Anh ngẩng đầu lên đúng lúc để thấy bàn tay cô trượt vào trong cặp chiếc quần sóc lụa.

Giật mình, anh nhìn vào đôi mắt cô đang lim dim. “Xúc phạm anh đấy nhẹ nhõm.

Bởi vì anh không thấy bị xúc phạm. Anh càng cảm thấy hứng khởi hơn.

Cô lắc đầu, cái nhìn tinh nghịch trong mắt. “Chỉ trong trường hợp anh không đủ tự tin thôi.”

Anh phá lên cười. “Anh thán phục những người phụ nữ không biết sợ gì.”

Cô cười tươi. “Em tin là bây giờ tới lượt anh.”

“Anh thích lời cổ điển.”

“Chuyện đó có thể thu xếp được mà.” Một nụ cười chậm rãi và quyến rũ nở trên môi cô. “Em không muốn anh phải gắng sức quá. Nói cho cùng thì anh vẫn đang trong thời kỳ dưỡng thương mà.” Cô ngồi dậy và đỡ vai anh nằm xuống cho tới khi anh nằm ngửa hẳn ra.

Thích thú màn trình diễn quyền lực này, anh vòng tay ra sau đầu và nhoẻn cười. “Thế thì chăm sóc cho anh đi nào, bé yêu.”

“Em nghĩ anh sẽ không bao giờ hỏi.” Sara kéo dải rút chiếc quần thể thao, nói lỏng lưng quần rồi kéo lớp vải bông mềm mại xuống và nhận thấy rằng anh không mặc quần đùi. Hay quần lót. Hay bất cứ thứ gì khác ngoài cái vật biểu trưng của giới tính đang cương cứng chỉ dành riêng cho cô.

Cô liếc nhìn cậu nhỏ đang cương lên của anh và nuốt mạnh. “Đồ thật.”

Anh khẽ nhún vai.

“Có nghĩa là anh ngủ...”

“Mà không mặc gì.”

Đúng như cô nghĩ.

“Có thành vấn đề đối với em không?” Anh hỏi.

“Chắc chắn là không rồi.”

“Tốt.” Anh đá cho cái quần thể thao rơi hẳn xuống, để anh khóa thân một cách kiêu hãnh. “Đến lượt em.” Anh nhìn cô đầy ngụ ý.

Thường thì cô không hay tự ý thức về mình, nhưng ánh mắt ngưỡng mộ của anh làm cô mất bình tĩnh, một phần cũng vì cô muốn điều này từ rất lâu rồi. Nhớ lại, cô xua đuổi ý nghĩ của mình và quyết định hưởng thụ. Nói cho cùng thì đây có thể là lần duy nhất cô có với Rafe, và cô muốn nếm trải và ghi nhớ mọi điều.

Cái áo ngủ đã tuột ngang eo cô, và chẳng mất bao lâu để cả hai mảnh của bộ đồ ngủ trôi xuống chân cô.

“Giờ thì hai đứa mình ngang ngửa rồi.” Mắt anh sẫm lại vì ham muốn, nét mặt anh biểu lộ sự ngưỡng mộ toàn phần.

Cô vát cái chân lành qua đùi anh và đè thân thể cô bên trên anh. Làn da ấm chạm vào làn da ấm, anh cảm thấy thật tuyệt khi cô cúi thấp xuống và áp môi mình lên môi anh.

Anh đỡ đầu của cô bằng lòng bàn tay, giữ cô ở đúng vị trí khi anh lùa lưỡi vào miệng cô. Giống như mọi thứ họ làm cùng nhau, họ hoàn toàn ăn khớp, nhịp điệu của anh và của cô quyện vào nhau hoàn hảo. Mỗi cái hôn, mọi cử động hông, sự cọ sát giữa bầu ngực nhạy cảm của cô và vầng ngực lông lá của anh, đều hòa hợp.

Sự cương cứng của anh như trêu chọc cô, cọ xát vào thịt da cô, làm cô phát đau và thèm muốn với một sự tuyệt vọng cô chưa từng trải qua. Và cảm giác thật là ngoạn mục, xuyên suốt cơ thể cô, cơ thể ấy giờ đây đang khẩn cầu sự kết thúc.

Cô bỏ dỡ sự kết nối giữa họ chỉ để với lấy gói bao cao su trên mép giường và xé mở nó ra. Cô ngồi dậy, thận trọng với cái đầu gối, và đeo bao cao su cho thẳng nhỏ của anh.

Hai tay cô run lên khi cô chạm vào cái chiều dài căng cứng ấy, được bao phủ bởi một lớp da mềm. Những ngón tay cô nắn nát, cảm nhận và khám phá anh cho tới khi hông anh oằn lên trước, khiến cô ngạc nhiên.

“Theo anh thì em nên vào việc nếu không thì mọi sự sẽ kết thúc trước khi kịp bắt đầu đây.” Rafe nói, giọng đục khàn. Anh túm lấy tấm trải giường bên mình, khớp tay trắng b

Rõ ràng là cô đã hành hạ cả đôi bên đủ lâu. Cô gập hai chân để nâng mình lên trên anh. Cái đau xuyên qua gối cô và cô oằn người. “Quá nhiều để em chăm lo cho anh.” Cô nói qua cái đau, biết rằng rồi thì nó cũng sẽ lắng xuống.

“Có lẽ là hai chúng mình phải chăm sóc cho nhau.” Anh vén mớ tóc xoa trên mắt cô và nhìn vào mắt cô.

“Anh có ý tưởng gì nào?”

Anh trèo ra khỏi giường. Anh thật tuyệt, thân hình rám nắng và rắn chắc. Anh kéo cái ghế ra khỏi cái bàn ở trong góc, quay nó ra và ngồi xuống.

Rồi anh ngoắc ngón tay về phía cô. “Lại đây nào.” anh nói, giọng anh gợi cảm và đầy ắp ham muốn.

Cô đứng dậy và đi lại phía anh. “Em thích suy nghĩ đó của anh.”

Khi cô đưa cái chân đau qua đùi anh, anh tóm lấy hông cô và giúp cô di chuyển thẳng tới phía trên cậu nhỏ đang kiêu hãnh chìa về phía cô, hướng lối vào.

Anh đặt một tay lên cô bé của cô, dùng ngón tay mình để dàn đều sự ẩm ướt trong cô, trêu chọc thịt da cô. Cô cắn môi, để cho cảm giác dịu dàng mà dai dẳng chiếm hữu, tận hưởng sự vuốt ve dịu dàng của anh cho tới khi cái chân lạnh của cô trĩu xuống vì nặng.

“Sẵn sàng chưa?” anh hỏi thô bạo.

Cô gật đầu.

Nhấc hông cô lên, anh nâng cô lên và đặt cậu nhỏ ở giữa hai đùi cô. Anh đẩy người lên đúng lúc cô mở ra và đón anh vào bên trong mình.

Cú sốc của sự gắn kết khiến cô khựng lại. Anh dày dạn, vùi sâu trong cô. Cô nhìn vào mắt anh và nhìn thấy cũng cái cảm giác đúng đắn và ngưỡng mộ trên khuôn mặt đẹp trai của anh. Nó làm cô sợ hãi đến mức cô nhắm nghiền mắt lại và đánh hông trong một nỗ lực tập trung vào cảm nhận của thân thể mình, nhưng ngay từ đầu cô đã chẳng thể tách rời cảm xúc và ham muốn. Ham muốn khát kh

Anh níu lấy tóc cô và cô mở mắt ra. Anh muốn cô theo dõi mọi sự. Cô nhìn thấy điều ấy trên mặt anh và bất khả từ chối nó.

Và rồi họ bắt đầu cùng nhau chuyển động, trong hòa điệu, hông cô đong đưa, anh nhấn tới, họ cùng nhau đưa cô lên cao nữa, cao mãi. Anh vùi thật sâu trong cô, cô cảm thấy anh trọn vẹn trong mình, từng milimét dày dạn, cứng cáp, mịn như nhung khi họ cọ xát nhau ở những nơi thân thể họ gặp nhau.

Mạnh nữa, nhanh nữa, anh đưa cô lên cao hơn.

Anh thở sâu, hơi thở của anh nghe như những tiếng rên đầy nhục cảm trong tai cô.

Hông anh đánh vào hông cô nữa và mãi, và cô hỗn hển với mỗi cuộc tấn công nhạy cảm, những làm sóng đến với cô từ mọi phía, trong và ngoài. Má anh hồng lên, mắt anh mở lớn, và mỗi tiếng rên mạnh bạo lại đưa cô tới gần thêm với cực khoái bùng nổ đang trong tầm tay.

Cô vòng hai tay quanh cổ anh để đập xuống anh mạnh mẽ hơn, để anh vào trong cô cao hơn và sâu hơn. Anh thả tóc cô ra, lại trượt tay xuống giữa họ và vuốt ve cô ở nơi cô cần nhất. Ngón tay anh luồn vào cô, và áp lực khiến cô tuột khỏi sự kiểm soát khi nổ tung, cực khoái đến như những làn sóng tiếp nối nhau không bao giờ dứt và đưa anh đi cùng. Tiếng rên cuối cùng của anh vang dội trong tai cô và gửi những làn sóng qua cơ thể cô.

Kể cả khi những cơn co giật đã giảm xuống, Sara vẫn níu chặt anh không rời, hai tay cô quấn lấy cổ anh. Nhưng rồi thực tế trở lại, cô nói lỏng tay, buông anh ra, và bước xuống, thận trọng để không đặt quá nhiều áp lực lên cái đầu gối bị thương.

Cô nghe sột soạt phía sau mình, và ngay sau đó, bất ngờ anh vòng tay qua eo cô từ phía sau, kéo cô trở lại giường.

Không nói một lời, trần truồng, anh cuộn người quanh cô, ôm cô thật chặt và thiếp đi.

Cô không thư giãn được nhanh và dễ dàng như anh. Dư âm của việc cuối cùng đã làm tình với Rafe đến mạnh mẽ trong

Cô đã mơ đến điều này, nhưng thực tế mạnh mẽ và thú vị hơn nhiều sự tưởng tượng của cô. Ngay cả khi hai bọn họ không ở đỉnh cao trăm phần trăm, anh đã làm cô thỏa mãn hơn bất cứ người đàn ông nào. Bởi vì anh đã chọc thủng được những tường thành cảm xúc mà cô

luôn dựng lên rất cao. Những tường thành mà giờ đây cô sẽ còn phải dựng cao hơn nữa bởi đã biết cùng nhau họ có thể đạt được những gì.

Bởi dù rằng mọi chuyện thật khó tin, Sara biết một điều chắc chắn là: trong quan hệ tình cảm, mọi sự tốt đẹp rồi sẽ kết thúc.

Rafe thức dậy thấy giường trống không và có tiếng nước chảy trong phòng tắm. Ngay lập tức anh xử lý hai thông tin. Tin lành – Sara vẫn đang ở đây. Tin dở – cô không còn ở trong giường anh nữa.

Anh vươn vai, cảm giác sức kéo của cơ bắp cho anh biết rằng anh vẫn sống và cảm thấy ổn. Hơn cả ổn. Tuyệt.

Nước ngừng chảy, và mắt anh hướng về cửa phòng tắm đóng chặt.

Anh ngồi dựa lưng vào đầu giường, vòng tay ra sau đầu và chờ đợi.

Vài phút sau, cửa bật mở và hơi nóng ủa ra, theo sau là Sara quấn trong chiếc khăn tắm màu be mà mẹ, tin chắc rằng anh cần mẹ giúp, đã mua cho anh khi anh chuyển vào đây.

“Chào một buổi sáng tốt lành.” Anh nói.

Cô giật mình, rõ ràng là ngạc nhiên. “Em không biết là anh đã dậy.”

“Anh dậy rồi đây.” Và hơn thế nhiều, sau khi được chiêm ngưỡng làn da lấp lánh, mớ tóc ướt và làn da trần màu kem của cô.

“Em hy vọng là em không đánh thức anh.”

Anh lắc đầu. “Ánh mặt trời thức anh dậy đấy.” Anh chỉ về phía những cái rèm cửa anh đã quên kéo lại đêm trước. “Em định đi đâu?”

“Đi lấy quần áo của em. Em phải đến chỗ Angel để giúp chị ấy bày gian hàng bánh ở hội chợ.”

“Để anh chở em đi. Anh nghĩ là mình có thể lấy luôn xe của em để đưa về đây, ở đây không ai sẽ để ý nó. Sau đó mình sẽ quay lại chỗ Angel.” Anh đã hy vọng có thể dỗ dành cô trở lại giường, nhưng cô đã báo trước với anh là cô muốn tới chỗ Angel sớm sáng nay. “Chờ anh tắm nhanh một cái, anh sẽ gặp em trong bếp.”

Cô gạt đầu và hướng về phía cửa.

Không đến nỗi ngỡ ngàng ngập lắm đối với buổi sáng đầu tiên của họ sau chuyện ấy.

Họ chưa trò chuyện gì về đêm qua, nhưng trong đầu anh thì đó là điều tốt. Anh không muốn cô sợ hãi, và nếu như cô biết rằng anh đã thích thú ở bên cô nhường nào, anh muốn lại được ở bên cô lần nữa, thì cô sẽ hoảng sợ. Vì vậy sự im lặng về vấn đề này hợp với anh.

Nhưng sự im lặng nói chung, thì không. “Sara.”

Cô quay lại phía anh. “Sao ạ?”

“Tại sao em không chuyển đồ đạc của em vào phòng này?”

Cô nheo mắt, đánh giá anh.

“Em thực sự nghĩ là anh sẽ để em ngủ một mình trong giường em trong suốt thời gian em ở đây hay sao?”

Một nụ cười tinh nghịch nở trên môi cô. “Umm...”

“Dĩ nhiên, nếu em thích ở một mình...”

Cô lắc đầu. “Em quay lại với đồ đạc của em ngay đây.” Cô quay đi và chạy ra cửa, để anh cười lớn.

Và hài lòng.

Không tệ. Anh có cô nơi anh muốn

Mọi thứ còn lại sẽ đâu vào đấy.

Họ ăn vội bữa sáng với ngũ cốc và sữa trước khi đi ra nhà nghỉ, mang xe hơi của Sara về chỗ của Rafe, và quay lại chỗ của Angel, chuẩn bị giúp chị dâu của anh và Sara chắt bánh vào xe tải nhẹ của chị – nhưng nhận ra là hai vị khách tới nghỉ từ hôm qua đã làm xong việc đó rồi. Những chiếc bánh đã yên vị trong xe cùng với nhãn giá và tờ giới thiệu.

Không thấy Frick và Frank cùng với những chiếc áo vét kẻ ô trám của họ đâu cả. Rafe gọi điện cho anh trai để cho chắc rằng anh ấy sẽ ở chỗ lễ hội để trông chừng cho Angel. Nhớ ra.

Sara trườn ra khỏi chiếc xe Jeep, Rafe đồ rằng chuyện đêm qua đã khiến bước chân cô thêm khập khiễng. Anh thấy lâng lâng.

“Xin lỗi chị, bọn em đến muộn,” Sara nói, tiến lại gặp Angel ở chỗ chiếc xe.

Rafe không thể rời mắt khỏi chiếc váy ngắn viền đăng ten, khoe đôi chân dài, chiếc áo hai dây bó sát và đôi dép xỏ ngón đính cườm của cô. Cô bỏ qua cái nẹp đầu gối, và nhân lúc cô không để ý, anh đã nhét nó vào ghế sau của xe. Sau một ngày dài làm việc ở quầy hàng, cô sẽ lấy làm hạnh phúc vì có cái đỡ chân.

“Không sao đâu.” Angel xua tay.

“Biff và Todd đã làm hết phần việc nặng thay mình rồi.” Chị liếc cái nhìn biết ơn về phía hai người đàn ông đang tiến ra trước hiên nhà, ăn mặc bánh không kém hôm qua. Bọn họ cứ là lạ thế nào, và radar của anh ở trong tình trạng báo động.

“Bọn họ có vẻ dễ chịu thực sự.” Sara nói.

Rafe nhú mày. “Tên gì lại tên là Biff với Todd nhỉ?”

“Shh!” Sara thúc cùi trỏ vào anh. “Họ đã giúp Angel một tay, nên anh hãy để họ yên nhé!”

Rafe lắc đầu, không thoải mái khi hai người đàn ông được họ

bên vực. Anh không thể nói được vì sao này lại khiến anh bận lòng, nhưng quả là vậy. Và bản năng của anh hiếm khi lầm.

Angel nhìn đồng hồ. “Chị phải lên đường đây. Tại sao em không ra gặp chị ở chỗ quầy hàng, và em có thể giúp chị một tay để bán hàng?” Chị hỏi Sara.

Cô gật đầu hăm hở.

Anh cũng chẳng chắc tại sao cô lại phẩn khích được đứng bán hàng ở quầy bánh đến thế nhưng anh cũng không định lấy đi nụ cười trên khuôn mặt cô. Anh sẽ dành cả ngày ở chỗ quầy bán đồ gia vị của gia đình, quanh quẩn với mấy người họ hàng và trông chừng cho cô từ xa vậy.

Biff với Todd không phải là hai người lạ duy nhất khiến anh phải bận tâm. Bất cứ kẻ nào định tìm kiếm Sara cũng có thể trà trộn vào dòng khách vãng lai. Nhưng nếu có ai đó định bám theo cô, chúng cũng phải qua được anh trước đã.

Chương chín

Phố Main ở Hidden Falls nhộn nhịp như khu Tiểu Ý ở thành phố New York trong dịp lễ hội San Gennaro. Được rồi, cũng có thể là hơi ngoa một chút đấy, Sara nghĩ. Nhưng đối với một thành phố nhỏ giáp với biên giới Canada, đường phố thế là đông đúc lắm. Suốt buổi sáng, cô gặp nhiều dân thị trấn, kể cả ông chú Pirro của Rafe, một quý ông phúc hậu và hạnh phúc, rõ ràng là rất yêu quý gia đình của anh. Cô không thể thấy ông tìm kiếm sự thư giãn hay bất cứ điều gì từ những người phụ nữ khác ngoài vợ ông. Nhưng Sara cũng biết quá rõ rằng, mọi vẻ bề ngoài thường dối trá. Ai mà biết được Pirro làm gì trong thời gian rảnh rỗi của mình?

Hôm nay, dù sao, mọi người đều hòa đồng với nhau, hưởng thụ ánh mặt trời và lễ hội, kể cả Rafe và anh trai mình, hai người không bỏ sót nhất cử nhất động của cô và Angel. Nhưng họ không phải là hai người duy nhất. Biff và Todd cũng chẳng đi đâu xa, liên tục đề nghị được tiếp tế thêm bánh táo, mua thức ăn hoặc đồ uống cho họ từ các quầy khác. Sự quan tâm của họ khiến Sara không hoài mái. Nếu như cô không biết rằng mấy người đàn ông này đã đặt chỗ trước từ lâu rồi, thì cô hẳn đã lo rằng bọn họ do John Morley cử đến, nhưng họ đã đặt chỗ trước cả khi cô đến đây. Họ có thể bám dai như đĩa và quá chải chuốt đối với sở thích của cô, nhưng họ không phải là sát thủ.

Joy, người phụ nữ mà Sara gặp ở nhà nghỉ của Angel hôm qua, đi qua và mua một chiếc bánh nhân táo. Sara còn thoáng thấy cô ta vài lần nữa trong ngày. Cô giữ điều ấy cho riêng mình và còn thoáng có ý định giới thiệu cô ta cho Biff và Todd, nhưng rồi lại nhớ ra là cô ta đã đính hôn. Tốt hơn cả là để cô ta yên một mình.

“Hai cô nương,” một giọng đàn ông quen thuộc cất lên.

Thiên thể, Sara nghĩ. Biff đứng ở trước quầy, và Todd bên cạnh anh ta.

“Xin chào.” Cô nói bằng một giọng lạnh nhạt cố tình.

Cô muốn giữ khoảng cách với hai người này, chủ yếu vì cô biết họ làm Rafe khó chịu, và cô không muốn làm trầm trọng thêm vấn đề. Anh chăm sóc phần xác cho cô. Cô cũng không thể làm ít hơn với cảm xúc của anh được.

“Hai người có thích lễ hội không?” Angel, luôn luôn là bà chủ nhà nông hậu, hỏi hai người đàn ông.

“Tôi thích đấy. Thị trấn của chị đẹp lắm.” Biff nói.

“Cơn gió nào đã đưa hai người tới bang miền bắc này thế?” Khi Sara quan tâm, bản tính tò mò của cô lại trỗi dậy.

Hai người đàn ông nhìn nhau trước khi Todd quay lại đối diện với cô. “Chúng tôi làm việc cho một nhà sản xuất rượu vang ở New York, và chúng tôi tìm kiếm môi cộng tác mới.”

“Có lý đấy.” Angel tán đồng. “Ở vùng này chúng tôi cũng có khá nhiều vườn nho và có rất nhiều người quan tâm đến chuyện làm ăn trong thời gian lễ hội.”

“Tới giờ này, hai người có thành công không vậy?” Sara hỏi.

“Chúng tôi gặp một vài người rất dễ chịu, nhưng chúng tôi chưa gặp được nhân vật chính yếu mà chúng tôi muốn làm ăn chung.” Todd nói.

“Rồi cũng sẽ tới lúc thôi.” Biff nói với vẻ tự tin. “Nhưng đó không phải là lý do khiến bọn tôi quay lại quầy của hai cô.”

“Thế thì vì sao nào?” Angel hỏi.

“Chỉ muốn mời hai cô ít nước chanh. Trời càng lúc càng nóng hơn, và chúng tôi nghĩ là có thể hai cô khát nước.”

Sara đã nói “không, cảm ơn hai anh” gần như suốt buổi sáng, nhưng Rafe cứ nhìn trừng trừng từ phía bên kia đường. “Tôi rất muốn

uống một chút đấy.” Cô nói, hy vọng họ sẽ đi mua đồ uống và quên không quay lại.

“Tôi cũng vậy.” Angel nói. “Cám ơn nhiều.”

Hai người đàn ông mỉm cười, rõ ràng là hài lòng vì được cần đến, và đi về phía quầy nước giải khát.

Dòng người xếp hàng sau họ tiến lên, nóng lòng mua bánh của Angel. Đặc biệt là những chiếc bánh nhỏ mà người ta có thể vừa ăn vừa đi thưởng thức hội chợ, một điều mà Sara hiểu rõ. Cô đã ném nấp nhiều hơn một chiếc và không lấy làm ngạc nhiên nếu cô lạm vào lợi nhuận của Angel. Cô chắc chắn lấy làm mừng là đã mặc một chiếc váy có đai co giãn.

Có vẻ như là, dục tình đêm qua làm cho cô đói ngấu hôm nay.

Dục tình tuyệt diệu.

Dục tình nóng bỏng.

Dục tình với một người vô cùng đặc biệt với cô.

Phía bên kia con đường nhộn nhịp, cô gặp ánh mắt của Rafe.

Đối với người ngoài thì anh đang trông coi quầy hàng gia vị của gia đình cùng với anh trai, chuyện với những người đến ném thử những đồ gia vị Ý nổi tiếng trong những món ăn do Mariana chế biến. Nhưng Sara nhận ra trên mặt anh một vẻ quyết tâm kiêu hãnh cho biết anh đang thực thi nhiệm vụ của người cảnh sát, tìm kiếm bất kỳ ai bất thường, trong đám đông những người quen, kẻ lạ này. Bản tính bảo bọc của anh khiến cho thần kinh của cô thư thái hơn và cho phép cô hưởng thụ lễ hội. Nhưng chính cái nhìn trù mến và gợi cảm anh dành riêng cho cô mà thôi khiến cô nhột nhạt và luôn trong trạng thái đợi chờ.

Sara không thể thôi nghĩ về lúc ở bên anh đêm qua. Họ đã làm tình với nhau ngoại hạng và ngoạn mục. Anh là tất cả những gì cô mơ ước và hơn thế nữa. *Hơn* ở đây là nói đến sự gắn bó mà họ chia sẻ với nhau. Một mối liên hệ tình cảm còn sâu sắc hơn sự liên kết thể xác

của họ.

Họ đã từng là cộng sự, và cô đã từng nghĩ là họ không thể nào ăn ý hơn được nữa.

Cô đã làm.

Làm tình với Rafe như là một điệu nhảy hoàn hảo. Hoàn hảo như cái cách cô biết là anh sẽ hét lên *nằm xuống* trên mái nhà trước cả khi từ ấy thoát ra khỏi cái miệng tuyệt vời của anh.

“Em cười cái gì thế?” Angel hỏi, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. “Trông em thực là rạng rỡ!”

“Em đang nghĩ sao mà bánh táo của ngon đến thế. Và đang tự hỏi xem em có nên ăn vụng thêm một cái nữa mà chị không để ý.” Cô xoa cái bụng đang thèm thuồng được ăn thêm cái bánh nữa.

Angel lắc đầu. “Không, em không rạng rỡ vì đồ ăn, mặc dù độ này đó là thứ duy nhất khiến chị có được đôi má hồng đến thế kia. Đó là Rafe. Cậu ấy đã mang lại vẻ rạng rỡ ấy trên má em.”

“Cái gì đã khiến chị nói thế?”

Angel nhìn cô bằng cái nhìn thấu hiểu. “Cái cách mà em nhìn cậu ấy. Cái cách mà cậu ấy không thể thôi nhìn em.”

“Ồ, thôi được.” Bị bắt quả tang, Sara đưa tay lên khuôn mặt nóng bừng của cô.

“Đúng, thôi được.” Angel nhoẻn cười. “Chị vẫn nhớ những ngày xưa, khi Nick đã khiến chị cũng mỉm cười như vậy.” Chị thở dài buồn bã.

“Chị nhớ anh ấy.”

“Dĩ nhiên là chị nhớ anh ấy rồi.” Chị chậm chạp ngồi xuống chiếc ghế sau quầy. Người ta không thể mất đi một nửa của mình mà không nhớ được.”

“Chị có nói thế với anh ấy không?” Sara hỏi. Bởi vì từ chỗ Sara ngồi, Nick cũng đang nhìn Angel như vậy. Anh ấy rõ ràng là muốn trở lại với vợ của mình.

Angel nghiêng đầu qua một bên. “Em có nói với Rafe là anh ấy đã làm em dễ chịu nhường nào không?” Chị hỏi lại, nụ cười nở trên khuôn mặt.

“Thẳng thắn và trực chỉ vào trọng tâm. Chị thấy đấy, đó là lý do vì sao bọn em hợp nhau đến vậy.” Sara cười. “Thế nào, chị có nói với anh ấy chưa?”

Angel lắc đầu. “Không. Chẳng nghĩa lý gì. Chẳng nào anh ấy còn chưa chịu chấp nhận con người mới của chị, sự nghiệp và những điều tương tự. Chỉ nhớ thương thôi thì chưa đủ.”

“Em hiểu.” Nói cho cùng, chẳng phải cũng vì lý do đó mà ban đầu Rafe và cô đã quyết định không qua lại với nhau?

Bởi vì họ chẳng thể chấp nhận một số điều nhất định về nhau và vào những gì họ tin tưởng? Cũng bởi vậy mà Sara đã không muốn có cuộc đối thoại sáng hôm sau với anh.

“Nào... tới lượt em. Em có nói với Rafe về cảm giác của em không?”

“Chúng em có sự thỏa hiệp.” Sara nói mơ hồ.

Một hiệp định thầm lặng – tình dục cho tới khi nào phải trở về nhà.

Cô có thể sống với điều

“Chị vẫn nhớ những ngày xưa với dục tình dễ dãi.” Angel nói mơ màng.

“Nếu chị tìm kiếm cái đó, thì Biff và Todd xem ra sẵn lòng lấp chỗ trống đó.”

“Eo, không đâu!” Angel nói, cười thành tiếng. “Chị ly thân, nhưng không tuyệt vọng đến thế! Bên cạnh đó, chị cũng không hẳn là một mình. Và thậm chí nếu như chị có ý hẹn hò với đàn ông khác, thì mấy gã bánh bao đó cũng không phải tuýp của chị.”

Sara gật đầu. “Em cũng thích tuýp người đàn ông hơn một chút.”

Một lần nữa, cái nhìn của cô lại rơi xuống Rafe.

Cái nhìn của cô xoắn lấy cái nhìn của anh, và anh nghiêng đầu với một vẻ gọi tình không thể tin được. Cô có thể nhìn vào đôi mắt ấy mãi mãi, Sara nghĩ.

“Nước chanh theo yêu cầu đây!” Biff nói, phá vỡ sự liên hệ giữa cô và Rafe. Vẻ mặt của Rafe trở nên chua chát khi thấy mấy người hâm mộ hai cô trở lại.

Anh trai anh bước một bước giận dữ ra khỏi quầy hàng, nhưng Rafe đã tóm lấy vai người đàn ông, khiến anh ấy phải dừng bước.

Một cuộc khủng hoảng chồng vợ được ngăn chặn, Sara nghĩ.

Ít nhất là trong lúc này.

Rafe đã từng phải dùng vũ lực để ngăn chặn nhiều người đàn ông trong nghề cảnh sát, nhưng ngăn chặn anh trai mình thì đây là lần đầu tiên. Anh hiểu sự rung động nào đã khiến Nick muốn tung một quả đấm vào mặt mấy gã bánh bao kia, nhưng như thế thì chẳng hay ho gì.

“Yên nào.” Anh nói với Nick. “Anh không định làm âm ỹ lên trước mặt cả thị trấn và khiến Angel bực mình đấy chứ?”

Đôi vai anh trai anh chùng xuống, nhưng Rafe vẫn không rời tay. Cho đến chùng nào anh chắc chắn là Nick không lao vào mấy gã đàn ông nữa.

“Anh ổn chứ?” Rafe hỏi.

Nick, vẫn còn thờ mạnh, gật đầu.

“Và anh sẽ không trở chúng nữa chừng nữa chứ?”

Nick lắc đầu.

Rafe nói lỏng tay nhưng vẫn trong tư thế sẵn sàng để ngăn chặn anh trai mình lần nữa.

“Cô ấy chẳng việc gì mà phải lịch sự với bọn họ đến thế.” Nick làm bầm. Anh chống tay lên mặt quầy trong gian hàng tạm.

“Chị ấy phải thế khi họ trả tiền phòng và dịch vụ cho chị ấy.” Rafe điềm đúng huyệt.

“Không phải nhắc.”

“Phải có ai đó nhắc anh. Nhà nghỉ là một phần của vấn đề. Vấn đề của anh.”

Nick rên lên một tiếng. “Cô ấy nhìn thấy cái gì ở hai cái gã ấy cơ chứ?” anh hỏi, mắt lướt qua Biff và Todd.

Rõ ràng là đã tới lúc phải làm cho cái đầu u tối của anh trai anh nhận thức ra vấn đề. “Xem nào – bọn họ trẻ trung và đẹp trai.” Rafe nói, cố gắng không ghen vì từ ngữ của chính mình. “Rồi bọn họ quanh quẩn bên Angel và làm cho chị ấy thấy dễ chịu. Sao mà chị ấy lại không thích được quan tâm cơ chứ?”

Sao mà Sara không thích?

Cái ý nghĩ ấy vọt ra khỏi óc anh, và bên trong Rafe cuộn lên vì ghen tuông. Sự khác biệt giữa anh và anh trai của anh là ở chỗ anh sẽ không để hai gã lạ mặt ấy nắn mát người phụ nữ của anh.

Người phụ nữ của anh.

À, ừ.

Tình dục không tạo nên một quan hệ tình cảm, anh tự nhắc mình. Đặc biệt là trong tâm trí của Sara.

Nhưng trong tâm trí của anh thì có.

“Bọn họ thậm chí chẳng có quyền được nhìn cô ấy. Cô ấy đã có gia đình.” Nick nói, nổi tức giận phập phồng.

“Chị ấy đang ly thân.” Rafe chỉnh. “Và nếu anh không giải quyết mọi chuyện sớm, rút cục chị ấy sẽ ly dị và tự do

làm bất cứ điều gì chị ấy muốn với bất cứ ai mà chị ấy chọn.”

“Và điều đó sẽ giết chết ta.” Pirro nói, nhập bọn với mấy người đàn ông.

“Chú ở đâu ra đấy ạ?” Rafe hỏi.

“Chú về nhà để lấy thêm calzone^[3] cho Vivian của chú.” Ông dậm bước về phía đầu kia của quầy hàng nơi Vivian và mẹ Rafe đang bán những món ăn Ý cùng với các hộp riêng đựng đồ gia vị. “Món calzone của Vivian thật là *molto bene!*” Ông hôn mấy đầu ngón tay mình mà giơ chúng lên. “Không, không chỉ là rất ngon – là ngon nhất!”

Pirro rõ ràng là rất toàn tâm toàn ý với vợ mình, và vẫn còn đang rất say tình.

Rafe nghĩ về những lời tuyên bố của bà cô mình và không thể tưởng tượng là chồng của bà cô lại đi tìm thú vui ở đâu đó. Nhưng anh cũng không thể nói chuyện với Pirro vào lúc này được. Có quá nhiều người chung quanh, và Nick trông vẫn có vẻ sẵn sàng bùng nổ.

“Nào, cái chuyện li dị vớ vẩn là thế nào?” Pirro hỏi, quàng một tay qua vai Nick. “Angel của ta là một người phụ nữ độc lập, nhưng chẳng có lý do gì mà hai đứa lại không giải quyết mọi chuyện được.”

“Lúc này đây, anh ấy đang bực mình vì hai người khách của chị ấy quan tâm đến chị ấy quá mức.” Rafe

“Và cô ấy thì có vẻ thích thú quá thể.” Nick nói.

Pirro nói với vẻ thấu hiểu. “À, giờ thì ta hiểu rồi. Nick, con phải hiểu đầu óc một người phụ nữ làm việc ra sao. Khi một người phụ nữ không được quan tâm ở trong gia đình, cô ta sẽ khao khát tình cảm. Dĩ nhiên là cô ta cảm thấy được tăng bốc khi những người đàn ông khác nhìn về phía cô ta. Dù rằng chính sự quan tâm của người chồng mới là thứ mà cô ta tìm kiếm.”

Trời ạ, chẳng lẽ Nick không thể thấy mọi người đang cố gắng nói gì với anh ấy hay sao? “Tiến lên trước khi quá muộn.” Rafe nói với anh trai mình.

Và chẳng có lúc nào bằng lúc này. “Nick, hãy đi sang chỗ quầy của Angel đi. Không biết anh thế nào chứ em thèm ăn bánh táo lắm rồi.”

Nick ghét nhất là em mình có lý. Mọi chuyện cần phải thay đổi. Nick biết thế. Anh ta chỉ không biết phải làm thế nào thôi. Anh ta đi sang quầy của Angel, quyết tâm không tranh cãi với vợ và bước một bước đúng hướng để thay đổi. Anh ta chắc như đinh đóng cột rằng sẽ chẳng đi đến đâu nếu cứ đối đầu với cô ấy mỗi khi họ ở gần nhau.

Dòng người trước quầy hàng của Angel đã vãn. Hai người phụ nữ ngồi trên hai cái ghế đầu, uống nước giải khát và cười lớn. Bọn họ đối lập nhau hoàn toàn, Angel với mái tóc đẹp, dài và đen nhánh còn Sara thì có những lọn tóc vàng óng chảy trên vai. Hai người phụ nữ rõ ràng đã trở thành bạn bè trong thời gian ngắn ngủi mà Sara lưu lại thị trấn. Nick chẳng biết gì về cô cả. Anh quá bận bịu với những vấn đề của bản thân, anh chẳng có thời gian để làm quen với cộng sự cũ của em trai hay tìm hiểu xem vì sao cô lại ở đây. Dẫu sao, nếu cứ suy ra từ cái cách mà Rafe nhìn cô ấy thì những lý do khiến cô ấy đến đây thậm là hoàn toàn cá nhân.

“Liệu có thể có ít bánh táo cho hai người đàn ông đang đói bụng không đây?” Rafe hỏi, thu hút sự chú ý của những người phụ nữ.

Sara bắt gặp cái nhìn của anh và chào đón anh bằng nụ cười rộng mở.

Phản ứng của Angel khi chị nhìn thấy Nick thì thận trọng hơn nhiều. “Bánh nhân táo hay bánh táo với ngũ c?” Angel hỏi một cách lịch sự.

Chết tiệt, cô ấy biết thừa mình thích loại nào hơn rồi. Cô ấy chẳng cần phải hỏi như thể mình là một khách hàng bình thường.

Nhưng anh đã tự hứa với mình là không gây gổ. “Bánh nhân táo.” Rafe và Nick cùng đồng thanh trả lời.

Sara nhảy từ trên ghế xuống. “Hai bánh nhân táo, có ngay đây.” Cô đi ra phía sau quầy, nơi dự trữ bánh táo.

Rafe ngay lập tức theo sau cô, để Nick lại một mình với Angel.

Nick đổi chân nọ qua chân kia, không chắc phải bắt đầu từ đâu. “Quầy hàng hôm nay đông khách không?” Cuối cùng anh ta hỏi.

Chị gật đầu. “Bán được nhiều bánh nhân táo lắm và có khách đặt nhà nghỉ cho tới mùa thu.”

Chị đề cập đến chuyện kinh doanh. Thử mình đây mà, anh ta nghĩ.

Khi anh ta không trả lời ngay lập tức, chị găm chặt cái nhìn vào anh, và không chớp mắt, chờ đợi câu trả lời.

Anh quyết không thất bại. Anh phải đương đầu với các vấn đề như chị sở hữu một nhà nghỉ và việc họ không thể có con nữa. Làm cho *chị* trở nên cởi mở hơn và trò chuyện với anh còn là một thử thách lớn hơn.

“Tuyệt quá nhỉ!” Cuối cùng anh cũng thốt ra.

Đôi mắt xanh của chị mở lớn hơn và tràn hy vọng. “Thật thế ạ?”

Không. “Thật mà.” Anh ta hy vọng chị không để ý thấy anh nghiêng chặt hàm răng. “Tôi nay em có đi khiêu vũ không?” Anh đổi sang chủ đề dễ thở hơn.

Đôi vai và dáng đứng của Angel trở nên thư thái. “Thực ra thì em có đi.”

Tâm trạng của anh ta sáng sủa hơn. “Thế thì hẹn gặp em ở đó nhé,” anh nói, lần đầu tiên cảm thấy hưng phấn sau một thời gian dài. “Và buổi nếm rượu vang tối mai thì sao?” anh ta hỏi.

“Cũng thế”.

Một liêu, ba bảy cũng liêu, anh nghĩ. “Dành cho anh một điệu nhảy tối nay chứ?”

“Chắc chắn rồi.” Chị nói, nhưng nghe giọng chị có vẻ không chắc lắm.

“Này, đã hai phút liền mình không tranh cãi đấy. Anh nghĩ sao lại không thử vận may của chúng mình một lần nữa?”

Chị cười, âm thanh tự do và thoải mái mà anh thương nhớ. “Em thích thế đấy.”

“Anh cũng vậy.” Một khoảnh khắc yên lặng thoáng qua chỉ nghe thấy hơi thở của chính họ. Không tranh cãi, không châm chọc. Giờ là lúc anh nên dời đi trước khi anh lại sẩy miệng. “Vậy, hẹn em tối nay nhé?”

Chị chớp mắt trong sự kinh ngạc hiển nhiên. “Ồ thế còn bánh nhân táo của anh?”

Anh ngó ra phía sau quầy hàng, nơi Rafe và Sara đang đứng chụm đầu vào nhau, thì thầm và rõ ràng là đã lạc vào thế giới riêng của họ, quên bẵng cả bánh nhân táo.

“Á à.” Angel nhoẻn cười.

“Ra thế.” Nick cũng nhõn cười theo. “Thế nhé, mình nói chuyện sau nhé?”

Chị gật đầu. “Hẳn rồi.”

Nick thọc tay vào trong túi quần và bước lui lại. “Và chúng mình sẽ khiêu vũ nhé? “

Chị gật đầu. “Chúng mình sẽ khiêu vũ.” Lần này nghe giọng chị đã chắc chắn hơn nhiều.

“Tốt quá.” Anh ta quay ra và hướng về phía gian hàng của mình, ước sao họ có thể giữ được hòa khí lâu hơn chỉ đêm.

Pirro yêu cuộc đời, nhưng hạnh phúc của ông gắn với hạnh phúc của gia đình ông, và tất cả bọn họ đang ở trong rối bời bất hạnh. Con gái ông li thân, con rể ông, người mà ông yêu quý như con đẻ, thì không thể nhìn xa hơn nỗi đau đớn, buồn thương của bản thân để tìm đường quay trở lại với người vợ mà anh ta yêu dấu, và vợ của chính Pirro thì không vui nhưng cũng chẳng chịu nói cho ông biết có chuyện gì. Chỉ có chuyện làm ăn ngoài lề của ông là ổn thỏa những ngày này.

Pirro, mặt khác, biết đánh giá cái gì là quan trọng, và ông đã quyết định sẽ làm Vivian của ông ngạc nhiên với hoa. Có thể cái đó sẽ làm bà ấy vui vẻ lên một chút. Ông mua bó hoa đẹp nhất ở chỗ quây hoa của Manny, quây hàng dựng ở cuối phố, bên ngoài cửa hiệu của ông ta.

Pirro trả tiền, đút chỗ tiền lẻ được trả lại vào túi quần và quay trở lại quây hàng gia vị, nhưng bị chặn lại bởi hai gã đàn ông trẻ tuổi mà ông đã nhìn thấy lúc trước. Ông không biết tên bọn họ, nhưng đây là hai gã duy nhất mặc áo len kẻ ô trám giữa nóng nực mùa hè, nên chúng khác biệt hẳn với những người lạ khác trong thị trấn.

“Pirro DeVittorio?” Gã tóc vàng hơn trong bọn hỏi.

“Chính ta đây! Ta có thể giúp gì cho các anh nào? Hay là các

anh quan tâm tới loại rau húng trồng tại gia của công ty ta?” Ông đã phải điền các đơn hàng suốt cả ngày sau khi mọi người ném thử bánh calzone và hỏi xem nguyên liệu bí mật là nguyên liệu gì.

Gã tóc vàng liếc nhìn gã tóc sẫm và cười phá lên. “Chính thế, là rau húng đấy.”

“Con rể ta, Nick, có thể cung cấp cho các anh thông tin về sản phẩm. Ta chỉ chịu trách nhiệm phân phối hàng thôi.” Pirro giải thích. “Và trong khi các anh thảo luận về rau húng, hãy xem xét luôn cả các sản phẩm khác nữa. Ta chắc chắn rằng các anh sẽ thấy gia vị của chúng ta hơn hẳn các loại khác trên thị trường.”

“Bố già ơi, khỏi cần diễn văn của bố. Bọn này đã bị chinh phục rồi.”

Pirro cười ngoác miệng. mọi chuyện đơn giản hơn nhiều đấy, nhưng lệ vẫn như vậy. Con rể ta nhận đặt hàng ở quầy. Rồi ta sẽ liên lạc với các anh về ngày giờ giao hàng.”

Gã tóc sẫm tiến một bước lại gần hơn. “Không, bọn này sẽ nói cho bố già biết phải làm sao. Bọn này muốn tham gia vào khâu cung cấp và phân phối.”

Pirro nhướn mày. “Các anh nhầm lẫn rồi. Công ty của ta, Spicy Secret, là nhà cung cấp. Các gia vị của chúng ta được trồng tại gia.” Ông nói đầy tự hào. Ông đã thăng tiến dần trong công ty, khởi đầu chỉ là một cậu bé giao hàng khi còn học ở trung học. Ông là một phần của sự tăng trưởng và thành công của công ty.

“Bố già, bố không phải chơi trò đố chữ với bọn này đâu. Bọn này biết là bố buôn bán thuốc cấm. Bọn này cũng vậy.”

“Buôn bán thuốc cấm?” Pirro nheo mắt. Bọn họ không định nói tới vụ làm ăn ngoài lề của ông đấy chứ. Chẳng có ai ngoài mấy người bạn thân của ông biết về chuyện này.

“Mấy ông chủ của bọn này ở New York chỉ muốn tiếp cận nguồn cấp hàng của ông ở Canada. Nói với họ rằng ông đã sẵn sàng để

đánh các mặt hàng nặng đô hơn, và bọn này sẽ chịu trách nhiệm các phần còn lại.”

Bọn họ biết rồi.

Miệng Pirro khô lại. Việc làm ăn ngoài lề của ông khởi sự một cách tình cờ sau khi ông cưới Vivian. Ông từng là bạn thân của chồng quá cố của bà ấy, và sau khi ông ấy qua đời, ông thường qua lại để bà đỡ đơn độc. Tình bạn của họ chuyển dần thành tình yêu, họ yêu nhau và Pirro nhanh chóng khám phá ra rằng những câu chuyện của ông bạn cũ về bà vợ không bao giờ thỏa mãn là có thật. Pirro khó khăn lắm mới theo được Vi, nhưng ông cũng không muốn làm bà thất vọng trên giường. Ông thú thật với bác sĩ, người đã cho ông thử dùng Viagra và Pirro phát hiện ra rằng viên thuốc nhỏ quả là thần diệu. Nhưng ông không thể có được đơn thuốc và lo sợ rằng Vivian sẽ phát hiện ra rằng sức mạnh mà ông có không phải là của chính ông.

Một người bạn kể cho ông về một người bạn có quen một người bạn khác ở bên kia biên giới Canada có thể mua được Viagra giá rẻ. Pirro liên hệ với người này, và ngay sau đó gặp gỡ ông ta hàng tháng để nhận thêm thuốc. Nhóm ở hiệu cắt tóc nhận thấy tâm trạng tươi tỉnh của ông. Ông thú thực với họ nguyên nhân sự thay đổi và ngay sau đó đã trở thành ông vua Viagra ở thị trấn Hidden Falls, cung cấp Viagra cho bạn bè, một tay hỗ trợ đời sống tình dục của họ và duy trì sự riêng tư của đám đàn ông cao tuổi trong thị trấn. Đó quả là chuyện làm ăn ngoài lề vô hại. Nhưng những gì mà mấy người đàn ông này muốn nghe ra *nguy hiểm*.

“Ai đã nói với các anh về Viagra thế nhỉ?” ông hỏi.

“Đó không phải là vấn đề. Cái chính là, bọn này biết và bọn này muốn tham gia vào việc cấp hàng của ông cũng như dùng các xe tải của ông để chuyển hàng về New York.”

“Các anh nghĩ các anh là ai thế hả, đến quê ta và đòi hỏi này nọ?” Pirro ưỡn vai, và mặc dù ông thấp người hơn mấy gã đàn ông, ông đủ to ngang để không dễ bị hù dọa.

**“Bọn này là loại người bố già không dám nói không đâu đấy.”
Gã tóc vàng nói, không chút bối rối.**

“Ta vừa nói đấy thôi.”

“Rất tiếc. Bố già trả lời sai rồi.” gã tóc sẫm nói.

**“Nhưng để bọn này nói cho bố biết. Vì bọn này sẽ ở lại đây vài ngày, bố già hãy dành thêm thời gian và suy nghĩ về điều này đi. Bọn này chắc là bố già sẽ làm việc cần phải làm.” Gã quay sang bạn mình.
“Đi kiếm cái gì ăn đi.”**

Pirro run rẩy và nhìn chúng bỏ đi, tự nhủ rằng chúng sẽ quay lại thành phố sau lễ hội và mọi sự rồi sẽ ổn thỏa. Ông chưa thực sự thuyết phục được bản thân mình, nhưng ông cũng không thể nào tham gia vào việc buôn lậu ma túy được.

Ông đi bộ qua thị trấn, dừng lại ở một vài quầy hàng, vẫy tay chào bạn bè, phần lớn trong số họ ông đã quen biết từ nhiều năm rồi. Nhiều người giờ đây là khách hàng của ông. Pirro thường tự hào là đã chăm lo cho đám đàn ông trong thị trấn, những người đàn ông giống ông, có trực trặc trong khả năng cương cứng và một viên thuốc nhỏ bé có tên gọi Viagra có thể giải quyết được vấn đề.

Mặc dù Viagra là thuốc được theo đơn tại Mỹ, phần lớn bạn bè ông, cũng như Pirro, không muốn vợ mình biết về vấn đề con con của họ cũng như sự kém cỏi bản lĩnh đàn ông. Bằng cách mua thuốc qua biên giới ở Canada, không cần liên quan gì đến bảo hiểm, thủ tục giấy tờ, và quan trọng nhất là Gertude tò mò ở hiệu thuốc không thể gọi điện và tiết lộ với mấy bà vợ về đơn hàng của họ. Pirro thường coi việc ông cung cấp Viagra cho bạn bè là một việc làm tốt. Ông không sản xuất ra thuốc viên cũng như không lấy lãi gì hết. Ông chỉ muốn đảm bảo cho đám đàn ông và đàn bà ở cái thị trấn này có kết cục hạnh phúc mà thôi.

Nhưng, những gì mà mấy gã đàn ông kia muốn liên quan đến ma túy nặng đô và, tồi tệ nhất là, họ muốn ông gửi những thứ ma túy đó đến New York để phân phối bằng xe tải của công ty.

Ông lắc đầu và toát hết mồ hôi. Phải có đến năm trọng tội liên quan đến những gì mà mấy gã kia đòi hỏi ở ông. Không thể có chuyện ông chấp thuận, Pirro nghĩ.

Không thể có chuyện đó.

Chương mười

Sara bước vào trong buồng tắm, khi những tia nước chạm vào thân thể cô, những mệt mỏi trong ngày tan biến và cô thấy mình mong chờ buổi khiêu vũ đêm nay. Thêm vào hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác của cô, cô thấy yêu thị trấn nhỏ này, những cư dân ở đây, cũng như cách mà gia đình Rafe đã đón chào cô như thể cô là một người bạn cũ. Hơn tất cả, cô thích cái cách mà Rafe nhìn cô khi anh nghĩ rằng cô không để ý. Đôi mắt sẫm của anh điên đảo trên thân thể cô, và cô thì say sưa trong sự quan tâm ấy.

Cô ngửa mặt lên và để những tia nước chảy tràn trên khuôn mặt, rửa sạch đi những bụi bặm của một ngày. Cô gần như không để ý thấy cửa phòng tắm mở ra, nhưng cô chắc chắn biết khi Rafe đẩy rèm buồng tắm về một bên và bước vào trong cùng với cô.

“Ồ, xin chào.” Cô nói, vuốt nước trên mắt.

Anh nhướn cười. “Chào em.” Lấy cái khăn ướt trên tay cô, anh quỳ xuống. Với sự chính xác cố ý, anh bắt đầu với những ngón chân cô, lướt cái khăn ướt xà phòng qua mắt cá chân cô, rồi lên bắp chân cô, từ từ. Anh để xà phòng đầy lên rồi ngừng lại khi nước cuốn chúng đi. Chậm rãi mà chắc chắn, anh tiến dần cao lên, trêu chọc cô khi anh tiến gần sát đến chỗ giữa hai đùi cô.

Cô run rẩy vì sự tấn công nhạy cảm và nhắm mắt lại khi anh tiếp tục. Cái khăn, một sự pha trộn giữa nguyên liệu mềm mại và thô ráp, trượt lên trên đùi cô cao hết mức có thể cho tới khi khớp đốt ngón tay anh cọ lên phần ướt át của cô. Cô run lên và chống một tay vào tường lát gạch men của nhà tắm để đứng vững.

Thốt nhiên ngón tay cái của anh lùa vào khe mở ẩm ướt, và cô gần như chết đi vì cảm giác ngọt ngào ấy. Khi cô dựa hẳn vào tường cũng là lúc anh quăng cái khăn đi và áp môi mình vào nơi cô cần

anh nhất. Anh làm nên điều kỳ diệu với cái lưỡi nóng hổi và hàm răng dịu dàng của mình.

Cô rên rỉ và khụy xuống. Sàn gạch men mát rượi áp vào cô trong khi lưỡi anh đưa qua đưa lại, nửa rồi lại nữa, đưa cô lên cao hơn và gần hơn với một xung động của khoái cảm dường như không thể với tới được. Cô nắm chặt tay, uốn hông về phía anh, tìm kiếm sự đụng chạm mạnh hơn và sâu hơn.

Anh hiểu ý và đưa một ngón tay vào trong cô.

“Ồ vâng.” Lời nói buột ra trong một âm thanh sắc nhọn.

“Tóm được em rồi.” Anh hứa, giọng trầm của anh làm cô càng hứng khởi hơn.

Ngón tay dài của anh nhẹ nhàng rút ra, sau đó nhẹ nhàng tiến vào cho đến khi Sara mất đi toàn bộ cảm giác. Cô không còn có thể nói được cảm thấy cái gì thích thú hơn, ngón tay lớn của anh trong cô hay là áp lực mà anh sử dụng ở bên ngoài. Và rồi anh vuốt ve cô với ngón tay cái khiến những ngôi sao nổ bùng trong mắt cô, mọi đầu mút dây thần kinh chụm vào nhau, đưa cô đến chốn hoan lạc hoàn hảo lãng quên.

Khi nhận thức của cô trở lại, Rafe đang đứng, một tay chống vào tường phía sau cô, một nụ cười hài lòng nở trên khuôn mặt

Nước, không hiểu sao còn nóng, chảy tràn lên hai người.

“Trông anh cũng hài lòng như cảm giác của em vậy.” Cô nói.

“Không hẳn thế.” Anh nói qua cái cười căng cứng. Anh cúi lại gần hơn và hôn cô mạnh mẽ, môi anh gắn chặt lên môi cô.

Cô nếm hương vị của chính mình trên môi anh, và ngay lập tức cô lại muốn anh nữa, lần này, bên trong cô.

Anh kéo cô lại phía anh, da thịt căng cứng của anh ấn một cách dễ chịu vào bụng cô, rung lên vì ham muốn. “Anh cần được ở trong em.” Như mọi lúc, Rafe dường như đọc được ý nghĩ của cô.

Cô đan tay mình vào mớ tóc ướt của anh. “Thế thì anh còn chờ gì nữa?”

“Đầu gối của em, lồng ngực của anh.” Anh nhắc cô.

Cô chớp mắt trước sự nhắc nhở về thương tật của mình, điều mà cô đã cố gắng đẩy lùi vào góc xa nhất trong tâm trí khi cô ở đây.

Anh khóa nước, và mở hẳn rèm. Kéo cái khăn tắm khỏi móc, anh choàng nó quanh người cô, và bằng cách nào đó họ đến bên giường.

Cái khăn tắm tuột xuống sàn. Họ ngã người lên giường. Rafe nằm phía trên cô, thân thể anh phủ lấy thân thể cô, nóng hổi, gợi cảm tội lỗi.

Và rồi anh dừng lại và nhìn vào trong mắt cô. Thế giới tan biến đi, và chỉ còn lại họ. Anh vuốt tóc khỏi khuôn mặt cô, hôn lên môi cô, nhẹ nhàng và triu mến, với một nguồn cảm xúc mà cô chưa sẵn sàng để đối diện. Có lẽ cô sẽ chẳng bao giờ sẵn sàng để đối diện với nó.

Nhưng cô muốn anh biết cô muốn anh đến nhường nào. Cô đưa tay ra và vuốt ve gò má anh. “Làm tình với em đi anh.”

Một tia sẵn sàng ánh lên trong mắt anh. “Anh nghĩ em sẽ không bao giờ

Anh lùi lại, trượt vào trong cô, da thịt anh cứng cáp mà mềm mại như nhung lụa, dịu dàng mà đòi hỏi. Toàn bộ cơ thể cô căng lên hơn, và cô cảm thấy anh rung động mạnh mẽ trong cô. Cô nhắm mắt lại, ghi nhớ trọng lượng của anh, sự dày dặn của cậu bé của anh, và sự hoàn hảo trong sự hòa hợp của họ.

Rafe trượt ra khỏi cô, rồi lại nhấn vào, chậm rãi lùi ra, mạnh mẽ nhấn tới, nhanh hơn và nhanh hơn với mỗi cú nhún và cơ thể họ đưa đẩy cùng nhau trong sự thống nhất. Cọ sát tăng lên, căng thẳng hơn nữa và cô treo gằn hơn và gằn hơn tới đỉnh. Thế rồi bằng cách nào đó, cực khoái bất thần xâm chiếm cô như ngàn sao lấp lánh và sự thỏa mãn to lớn trùm lên cô hết làn sóng này tới làn sóng khác cho tới khi anh vắt

kiệt mọi cảm giác khỏi cơ thể cô và cô mềm nhũn ra bên dưới anh.

Rafe lăn qua một bên, hít lấy không khí. “Ui chao,” anh nói qua hơi thở gấp.

“Là em phải nói thế mới đúng.” Cô quay đầu qua để nhìn anh. Má cô hồng rực.

Anh cười tươi. “Anh coi đó là một lời khen đấy nhé.”

Cô cười vang “Coi như thế đi.”

Anh nuốt mạnh. Cô thật là nóng bỏng và gợi tình. Họ hòa hợp trên giường cũng như hòa hợp ở mọi nơi khác vậy.

Nhưng có một điều mà họ cùng quên vào thời điểm nóng hổi nhất. “Chúng mình quên không dùng biện pháp tránh thai gì rồi.”

“Em có dùng thuốc tránh thai. Và cả hai chúng mình đều được kiểm tra sức khỏe ở chỗ làm. Mọi chuyện ổn cả.” Cô thì thầm.

Anh chẳng ngại gì, một điều khiến anh càng cần lo lắng. Điện thoại di động của anh reo vang, cắt ngang dòng suy nghĩ của anh và anh lăn về phía điện thoại để xem số của người gọi. “Là đội trưởng đấy.”

Anh ngồi hẳn dậy trên giường. “Chào sếp

Người đàn ông kia quát lên trong điện thoại khiến cho cả Sara cũng có thể nghe được. “Tôi đã nói với cô ấy đi ở ẩn kia mà. Quái quỷ thế nào mà cái Blog Chàng độc thân lại tìm ra cô ấy ở tận Hidden Hell thế hả?”

“Hidden Falls ạ.” Rafe sửa đội trưởng.

Sara bắt đầu tằm tằm trước khi thực tế và tính nghiêm trọng của tình hình đập vào óc cô.

“Cả thế giới biết là em ở đây sao?” cô hỏi, hoảng sợ.

“Cái Blog đó nói rằng cô ấy đến đó và nghỉ tại một nhà nghỉ

tên là Angel.” Đội trưởng nói.

Khôn kiếp. “Cô ấy không còn ở đó nữa. Cô ấy đang ở chỗ tôi. An toàn hơn nhiều.”

“Được, bảo cô ấy cẩn trọng đấy!” đội trưởng dụ lại.

“Tôi sẽ chăm sóc cô ấy chu đáo, sếp.” Rafe hứa, mắt chẳng rời mắt cô.

Mà, cũng có thể là mắt anh rời mắt cô để anh có thể thu vào đó hình ảnh thân thể cô trần truồng, bộ ngực tuyệt hảo, nhũ hoa lớn...

“Và nếu tôi có thêm tin tức gì về Morley, tôi sẽ báo cho anh.” Đội trưởng nói, chen ngang vào ảo ảnh của Rafe. “Nhưng tôi yêu cầu thật là thật trọng. Trong trường hợp người của hắn lần ra cô ấy ở đó.” Đội trưởng buông một câu nguyên rủa và ngắt máy.

Rafe để chiếc điện thoại lên tủ. Anh quay sang ôm lấy Sara và thấy cô đã ở đó, trèo lên đùi anh.

“Ai đó đã thông báo cho Blog Chàng độc thân là em đang ở đây à?” cô hỏi. Anh vòng hai tay quanh cô, ôm xiết lấy cô. “Có vẻ như thế đấy. Nhưng nói cho đúng ra thì ở đây chẳng ai biết là em đang đi trốn.”

Cô trề môi. “Em cũng chưa thấy kẻ lạ mặt nguy hiểm nào trong thị trấn cả.

Anh lắc đầu. “Em không thể phân biệt được người lạ với dân thị trấn.” Anh nhắc cô, cười lớn, nhưng rồi nhanh chóng trở lại nghiêm nghị.

“Tối nay mình nên ở nhà.”

“Không, mình không nên thế! Em không thể ngừng sống cuộc sống của em.”

“Anh biết. Nhưng đằng nào anh cũng phải gợi ý như vậy.”

Cô thở một hơi dài. “Nếu có ai đó, theo em, họ sẽ tìm ra em ở đây hoặc ở trong thị trấn, nhưng em không định ngồi nhà mà sợ. Bên cạnh đó, sẽ có nhiều nhân viên bảo vệ mà.”

“Và anh cũng sẽ dính chặt lấy em như keo. Không ai có thể đến gần em đêm nay.”

Và Rafe là một người đàn ông biết giữ lời.

Lễ hội khiêu vũ diễn ra cùng lúc với lễ hội thường niên được tổ chức trên thảm cỏ ở phố Main, bên kia phố đối diện với dãy cửa hàng. Qua năm tháng, những ban nhạc từng chơi giải trí đã trải qua những nấc thang từ ban nhạc địa phương không tên tuổi thành ứng viên chung kết của chương trình American Idol và quay trở lại thị trấn quê hương để biểu diễn. Năm nay là một ban nhạc pop có danh tiếng tốt và thảm cỏ đông chật người. Không như Sara, Rafe biết chính xác ai là dân địa phương và ai không. Nhưng anh không thể biết ai, nếu như có người lạ nào, lại có ý định làm tổn thương cô.

Anh liếc nhìn, đánh giá quang cảnh chung quanh. Thế hệ cao niên hơn đã mang tới thảm cỏ ghế để có thể ngồi nghe, đám thiếu niên tụ tập thành từng nhóm gần sân khấu dựng tạm và số còn lại thì tụ tập để trò chuyện hoặc khiêu vũ.

Rafe và Sara đứng cùng nhau, nghe nhạc pop. Anh luồn tay mình trong tay cô, lờ đi cái cảm giác nói rằng cô không thuộc về chốn này, và kéo cô gần hơn bên cạnh mình.

“Chúng mình khiêu vũ đi.” Cô nói, quay về phía anh và choàng tay qua cổ anh.

“Đây ch để anh luôn ở gần em đây.” Anh trượt tay xuống eo cô, và họ bắt đầu chuyển động theo nhạc.

Với một hơi thở dài nhẹ, cô áp lại gần hơn, ngả đầu lên vai anh. Cảm xúc trong anh trào dâng hơn nữa.

“Như thế này thật thích.” Cô thì thầm.

“Anh cũng nói thế đấy.” Anh hít một hơi sâu mùi nước hoa dịu nhẹ mà gợi cảm của cô.

Thân thể mềm mại của cô trượt một cách gợi cảm trên anh. Dù rằng cô rắn chắc và gọn gàng, cô vẫn mềm mại và nữ tính ở những nơi cần thiết, và anh nhấn sâu những ngón tay mình vào chỗ lõm ở eo cô. Anh hoàn toàn hưng phấn khi họ cũng đang đưa theo điệu nhạc.

“Anh luôn có mặt ở thị trấn trong dịp lễ hội à?” Cô hỏi, không để ý tới phản ứng thể xác của anh.

“Khi anh có thể. Anh thường về đây khoảng một hai tuần mỗi mùa hè, nên nếu anh tính kỹ, thì anh thường có mặt ở lễ hội.” Thời gian mùa hè là khi anh thường cố gắng ở đây nhất để có thể tận hưởng ngôi nhà của mình bên hồ.

“Và ai sẽ là bạn nhảy của anh nếu em không có ở đây?” Sara hỏi đầy hàm ý.

Anh cười vang. “Thường thì anh đi cùng với gia đình mình hoặc bạn bè cũ.”

“Anh không bao giờ đưa Kim lên đây dự lễ hội sao?” cô hỏi về hôn thê cũ của anh.

Có phải anh đã nghe thấy thoáng hờn ghen trong giọng nói của cô hay đó chỉ là do anh tự nghĩ ra? Anh không ngạc nhiên là rất cuộc thì chủ đề này cũng xuất hiện. Trước đây họ không bao giờ thực sự trò chuyện về điều này. Lại nữa, trước đây họ cũng chưa bao giờ làm tình với nhau. Anh cho là những chuyện riêng tư hơn sẽ là một phần trong quan hệ của họ. Dù rằng anh đã để phần đời đó của mình lại phía sau.

Anh tập trung sự chú ý của mình vào câu hỏi của Sara. “Anh chưa một lần đưa Kim về đây.”

phiền nếu em hỏi vì sao chứ?”

“Không đâu.” Anh chỉ không biết nên giải thích mọi chuyện theo trình tự nào thôi.

Sara vỗ tay cô vào phía sau đầu anh và uốn éo hông cô cọ sát vào hông anh.

Anh thấy thật khó mà tập trung vào một người phụ nữ khác khi có Sara trong vòng tay, nhưng vì cô đã hỏi, nên anh cũng bắt mình phải nhớ. Anh đã đổ Kim nhanh chóng và mạnh mẽ. Cô ấy gọi cảm và tập trung mọi sự chú ý vào anh. Anh chẳng muốn chia sẻ cô cho gia đình anh và những câu hỏi tò mò của họ – hoàn toàn đối lập với cảm giác của anh cho Sara, anh nhận thức ra điều đó một cách khá kinh ngạc. Anh thích thú có cô ở đây trong không gian và môi trường riêng tư của mình.

Nhưng anh chẳng có nhiều thời gian mà dùng dằng với suy nghĩ ấy. Sara đang chờ đợi một câu trả lời. “Khi cuộc tình bắt đầu, anh quá bận bịu với công việc ở SWAT nên không thể về thăm nhà.” Cuối cùng anh nói. “Và anh chẳng muốn chia sẻ cô ấy với mọi người và những chuyện đồn rêu gắn với mỗi lần về thăm. Hay ít nhất đó là những gì anh đã nghĩ ở thời điểm ấy.”

Nhưng giờ thì anh nhận ra rằng trong khi anh đã cho là mình đã đầu vào đó với Kim, nó thực ra chỉ là chuyện thể xác, không phải là tình cảm. Giờ thì anh hiểu sự khác biệt ấy nhờ có Sara.

“Sau đó chuyện gì đã xảy ra?” Sara hỏi.

Cả hai đều hiểu họ không định nói đến chuyện vì sao anh không bao giờ đưa Kim về đây, mà là sự kết thúc chuyện tình cảm của anh và Kim.

Anh thở mạnh. “Anh cũng chẳng rõ nữa. Anh biết là anh thích có cô ấy ở bên và có một quan hệ tình cảm nghiêm túc. Và lúc đầu thì cô ấy cũng thấy vậy.” Họ có cùng sở thích về phim ảnh, về những chương trình giải trí trên truyền hình, và nghĩ họ cùng làm việc cật lực, cùng muốn xây dựng gia đình.

Dần dà.

Rồi thì dần dà mọi sự cứ tiến xa hơn, xa hơn nữa, ít nhất là đối với Kim. Một điều mà anh chẳng muốn nhắc tới với Sara và để có nguy cơ khơi lại sự bất đồng của họ. Đối với Kim, họ cũng bao giờ chọn ngày cưới, và dù rằng ban đầu anh cố ép, cô ấy phản đối. Bởi vì cô ấy trẻ hơn anh và muốn tập trung cho sự nghiệp. Anh hiểu điều đó, và anh chẳng thấy khó khăn gì khi từ bỏ cô ấy. Quá dễ dàng. Bởi vì khi sự hưng phấn ban đầu tan biến dần đi, anh thấy chẳng quan tâm lắm và rõ ràng là cô ấy cũng vậy.

“Cả hai bọn anh có cuộc sống bận rộn, song song nhau và ít khi có thời gian cho nhau.” Anh tóm tắt với Sara.

Nếu như anh quá bận rộn không có thời gian để đầu tư cho quan hệ với Kim thì cô ấy cũng quá tập trung vào sự nghiệp của mình ở một công ty quảng cáo ở New York và không có thời gian dành cho anh. Và dường như chẳng ai trong họ quan tâm đến điều ấy.

Sara vẫn im lặng vẻ tôn trọng, để mặc anh góp nhặt những suy nghĩ của mình, nhưng anh không thể rời mắt khỏi đôi mắt nâu và to của cô và đôi môi mà anh vô cùng muốn hôn lên đó.

Và anh sẽ làm vậy, ngay khi kết thúc câu chuyện này. “Anh nghĩ anh và Kim ở bên nhau trong thời gian dài như vậy bởi vì chẳng ai trong hai người hỏi han nhiều về người kia. Cuối cùng thì bọn anh thấy ở bên nhau thật dễ chịu, nhưng mà bọn anh không yêu nhau.”

Sara đan những ngón tay cô vào sau tóc anh, và anh nhận thấy ngay rằng vấn đề chính nằm ở đâu – nhắc anh nhớ rằng nếu như anh thực sự yêu Kim, môi quan tâm của anh dành cho cộng sự của mình sẽ chết dần chết mòn đi. Anh đã chẳng bị Sara hấp dẫn đến mức anh phải tạo khoảng cách giữa họ hay xin đôi ca.

Anh hít một hơi thật sâu. “Anh nghĩ là Kim cũng nghĩ giống anh, sự dễ chịu không phải là tình yêu. Và kết cục đến một cách dễ dàng và văn minh thôi.”

Sara gật đầu chậm rãi. “Em rất tiếc.”

Anh bắt gặp cái nhìn của cô, nhìn sâu hơn vào mắt cô. “Anh thì không.”

Có một sự im lặng đầy hiểu ý giữa họ, chất đầy dự tính và nóng bỏng không thể chối cãi, rõ ràng là khuấy động bởi sự liên hệ cảm xúc mà cô không thể chối b

Điều làm anh hài lòng lại làm cô lo sợ.

Trong khi mỗi lúc anh một đắm chìm hơn, cô lại xây dựng thành trì.

Có nghĩa là anh đang ở trong một thời khắc vô cùng trọng yếu. Là một người đàm phán con tin, anh biết khi nào phải dẫn tới và khi nào phải thoái lui bất kể anh muốn gì. Và bây giờ thì Rafe hiểu rằng chỉ dự tình với Sara thôi không thể đủ cho anh.

Nếu như anh muốn chọc thủng lớp bảo vệ của cô, anh cần phải tăng tốc trong cuộc chơi một cách chậm rãi và chắc chắn. Không làm cô bị ngợp khi cô cảnh giác và lưỡng lự. Và anh cũng phải đối mặt với sự thật. Dù cho anh có làm đúng mọi thứ, anh cũng có thể không thắng cuộc. Vậy nên anh phải tự hỏi mình nếu, biết rõ điều ấy, anh có tự nguyện mất cảnh giác và đánh liều với trái tim mình hay không?

“Nhìn kia!” Sara kêu lên, cắt ngang luồng suy nghĩ của anh.

Anh nhìn theo hướng mắt cô về phía anh trai mình đang khiêu vũ với vợ anh ấy. Không ai nói gì cả; họ chỉ khiêu vũ thật gần gũi và tận hưởng sự có mặt của người kia. “Họ không cãi nhau.”

Rafe toét miệng. “Giờ đó mới là một phép lạ.”

“Angel vẫn còn yêu anh ấy.” Sara nói với một hơi thở dài hạnh phúc.

Rafe gật đầu. “Và Nick yêu chị ấy. Anh chỉ mong sao họ có thể vượt qua được những bất đồng.”

Sara nghiêng đầu qua một bên, mái tóc dài của cô xoa lên vai nhắc anh nhớ cảm giác thế nào khi luồn những ngón tay anh trong những lọn tóc cô và chìm sâu bên trong cô.

“Nick cần phải chấp nhận Angel của hiện tại.” Sara nói, không hay biết gì về những suy nghĩ của Rafe. “Anh ấy cứ mong rằng chị ấy vẫn là cô gái mà anh ấy cưới ngày xưa, nhưng chị ấy không thể nữa. Chị ấy mất đi một đứa bé, và điều đó làm chị ấy thay đổi.”

Rafe ngạc nhiên trước nguồn thông tin dồi dào mà Sara đã thâm lượm được. “Angel kể cho em tất cả những chuyện ấy chỉ trong có một ngày rưỡi qua đây ư?”

Sara nhún vai. “Em biết nói sao bây giờ? Angel và em hợp nhau, và chị ấy thổ lộ với em.”

“Anh hiểu rồi.” Rafe nói, một cảm giác đúng đắn dâng lên trong anh.

Sara rất hòa hợp với gia đình anh. Một điều nữa làm anh thích ở cô.

Rafe liếc nhìn cặp đôi kia. “Anh nghĩ là Nick cần Angel cởi mở hơn với anh ấy.”

Sara gật đầu. “Em không nghĩ là điều ấy sẽ xảy ra ngay đâu.” Cô nói, lại thở dài lần nữa – và lần này thì không lấy gì làm hạnh phúc cho lắm.

“Trong trường hợp ấy, anh hy vọng là Nick có thể thay đổi. Anh trai anh bướng bỉnh lắm.”

“Nếu Angel có ý nghĩa đến thế nào với anh ấy, anh ấy sẽ trở lại thôi.” Sara nói vẻ chắc chắn. “Và Angel cũng thế.”

Một cú sốc nữa đối với Rafe. Rõ ràng là Sara níu giữ hy vọng đối với tương lai của Nick và Angel. “Thận trọng nào, không thì anh có thể sẽ nghĩ em là người lạc quan quá đấy.” Rafe trêu cô.

Sara níu chặt mấy ngón tay trong áo sơ mi của anh mà tiếp tục nhảy, nhưng không trả lời.

Anh để cho cô tránh phải trả lời, hài lòng với chi tiết là sâu thẳm trong Sara, có lẽ có một người phụ nữ tin vào những cam kết gắn bó mà cô tuyên bố rằng cô không muốn có.

“Chú Rafe!”

Vừa nghe thấy giọng của Toni, Rafe rời khỏi Sara. “Này nhóc, có chuyện gì thế?”

“Lời khuyên của chú! Không chuẩn lắm.”

“Chuyện gì đã xảy ra thế?” Sara hỏi

“Chú Rafe nói rằng cháu cần phải giả vờ không biết đập bóng để cho Pete Goodfriend chú ý đến cháu.”

“Pete Goodfriend?” Rafe nhại lại cái tên sau lưng Toni.

Sara lắc mạnh đầu.

Rafe hắng giọng.

“Cháu có làm thế không?”

Toni gật đầu. “Cậu ấy hướng dẫn cháu cách quật bóng. Cháu làm thế. Và sau đó đến lượt cháu.”

“Và?”

“Cháu quật bóng với tất cả sức lực của mình, và cháu đánh nó ra ngoài công viên!”

“Thế thì sao?”

Cô bé cúi gằm. “Pete là người ném bóng.”

Cả Rafe và Sara cùng nháy mắt.

“Con bé đã chẳng nhắc đến chuyện ấy trước.” Anh nói về biết lỗi.

Sara cười vang. “Toni, nghe này, cô biết cảm giác thế nào khi thích một người mà người ấy không để ý đến mình.”

Cô bé ngược nhìn Sara với đôi mắt đầy hy vọng, trù mến. “Thế cháu phải làm thế nào bây giờ?”

“Hmm.” Sara đã làm gì khi Rafe chưa chú ý đến cô.

Chẳng làm gì cả, bởi vì anh ấy đã có người khác rồi. Nhưng cô sẽ làm gì nếu như anh chẳng có ai? “Toni, cung à, cô nghĩ cháu nên là chính bản thân cháu thôi. Nếu cháu thích thể thao, nói chuyện thể thao với Pete. Nếu cháu yêu âm nhạc, hãy nói với cậu ấy về điều đó. Hãy thực chất. Quan tâm đến cậu ấy. Nếu có duyên với nhau, cậu ấy sẽ thích lại

Toni nhăn mũi một cách đáng yêu. Rafe bước lại gần hơn và choàng tay qua vai cô bé. “Hãy nhớ những gì chú đã nói với cháu. Cháu là một cô bé rất tuyệt, và chú cược là cậu ấy đã để ý đến cháu rồi đấy.”

“Chú Rafe của cháu nói đúng đấy. Có thể là cậu ấy ngượng, hoặc là cậu ấy nghĩ rằng bạn cậu ấy sẽ cười vào mũi cậu ấy nếu cậu ấy thích một cô bé. Nhưng cháu cần phải mạnh mẽ hơn. Quan tâm đến cậu ấy trước và cháu sẽ thấy điều đó mang lại kết quả thế nào?”

“Hay thật! Cô thật là thông minh trong mọi chuyện, cô Sara ạ.”

Cô nhõn cười, hạnh phúc vì được một cô nhóc nhỏ bé khen ngợi.

“Cháu sẽ thử làm thế ngay bây giờ. Hẹn gặp lại cô chú.” Toni chạy trở lại chỗ đám đông.

Sara thở một hơi dài. “Ôi chà. Cô bé rắc rối.”

“Em xử lý với con bé điệu nghệ lắm.” Ánh mắt trầm tĩnh của

Rafe đầy vẻ thán phục.

Cô đã nhìn thấy vẻ thán phục ấy trước đây, trong luyện tập hoặc khi cô hạ gục mục tiêu. Nhưng cô chưa bao giờ thấy anh thán phục cô vì những lý do riêng tư hơn. Vẻ ấm áp trong mắt anh khiến cô nổi da gà.

Cũng như khi cô quan sát anh *giao* lưu với đứa cháu gái. Anh ấy rất tự nhiên với bọn trẻ, dù rằng lời khuyên của anh ấy là đúng... hay, trong trường hợp này, là sai. Anh là người đàn ông hoàn hảo để có con.

Nếu cô tìm kiếm những cái đó. Nhưng mà cô thì không. Bởi vì họ sẽ chẳng bao giờ đi đến đâu, và rồi cô sẽ bị tổn thương như cha cô đã từng bị sau khi mẹ rời bỏ cha con cô.

Cô thở một hơi run rẩy. “Cảm ơn anh, nhưng điều ấy cũng dễ dàng thôi vì con bé tuyệt lắm.”

“Sara.” Rafe chìa tay về phía cô. Anh rõ ràng có điều gì muốn

Một điều gì mà cô không muốn nghe, bởi điều đó có nghĩa là cô phải rời bỏ anh trước khi cô rời khỏi chốn này.

“Cháy!” ai đó hét lên trong đám đông.

Một từ ấy thôi thu hút sự chú ý của họ. Cô quay về phía hướng phố Main và dãy nhà cùng với quầy hàng trước mặt họ. Khói cuộn lên trong không trung.

“Ôi, Chúa tôi!”

Rafe chửi thề, túm lấy tay cô và họ chạy ra xem điều gì đã xảy ra.

Chương mười một

Quầy bánh của Angel cháy rụi, và phòng chữa cháy ngay lập tức kết luận rằng đó là một vụ phá hoại. Pirro đứng bên Angel trong khi nhân viên chữa cháy lấy lời khai của cô, nhưng cô đã chẳng nhận thấy có điều gì bất thường trong ngày hôm đó, và cô cũng không ở gần quầy bánh khi xảy ra vụ cháy. Pirro thầm cảm ơn Chúa không vì không có ai bị thương.

Các nhân viên chữa cháy yêu cầu tất cả mọi người rời khỏi hiện trường, và Rafe mời Nick, Angel, chú Pirro cùng với Vivian về nhà của mình cho đến khi tất cả mọi người bình tĩnh lại. Pirro để Vi đi trước với Angel, và hứa rằng ông sẽ đến đó một lúc sau. Ông không thể thôi nghĩ tới hai gã đàn ông đã tiếp cận ông về việc mua bán thuốc gây nghiện. Phải chăng là có sự trùng hợp khi những việc tồi tệ xảy đến cùng lúc với việc ông nói “không” với họ?

Ông chẳng cần phải đi tìm mấy gã đàn ông để hỏi cho rõ. Gia đình ông vừa mới đi khỏi thì hai gã đã tìm thấy ông.

“Thật tiếc là quầy bánh của con gái bố già bị cháy rụi.” Gã tóc vàng nói, tiến lại phía Pirro. “Cô ta rất tự hào là đã bán đá và mọi người đều thích bánh nhân táo của cô ta.”

“Cũng may là cô ta không ở trong quầy khi vụ cháy xảy ra.” Gã kia đế thêm. “Tôi có nghe nhân viên chữa cháy nói là với số lượng chất gây cháy được sử dụng, quầy hàng bốc cháy trong chốc lát.” Gã búng ngón tay bên tai Pirro.

“Nếu một vụ cháy như vậy xảy ra ở nhà của cô ta, cô ta sẽ chẳng có cơ hội thoát.” Gã tóc vàng, Pirro quyết không thể coi gã là một quý ông, nói.

Pirro rùng mình trước ẩn ý đe dọa. “Các anh muốn ta làm gì

nào?” Ông hỏi, sẵn sàng làm bất cứ điều gì vì sự an toàn của gia đình.

“Nói chuyện với người cấp hàng của ông và mở đường cho bọn này gặp hắn ta.”

“Thôi được.” Pirro nói, cảm thấy sắp ớn đến nơi vì đã khuất phục. Nhưng ông sẽ còn ớn hơn nếu ông không làm thế. “Nhưng tôi không liên lạc với người ta. Tôi chỉ gặp người ta một vài tuần một lần vào thời gian và địa điểm đã định. Tôi cần có thời gian.”

Một lời nói dối để mua thêm chút thời gian cho ông suy nghĩ, ông tự nhủ, và hai bàn tay ông run rẩy khi ông rút chúng vào túi quần trước.

“Thời gian này trong năm thật là đẹp, nên bọn này cũng chẳng vội trở lại thành phố làm gì. Nếu bố già nói thật và sắp đặt mọi việc cần thiết, con gái bố già sẽ được an toàn. Chúng ta nhất trí thế chứ nhỉ?”

“Được. Nhưng hãy nhớ một điều. Nếu có điều gì xảy ra với con gái ta, hai anh sẽ là những kẻ đầu tiên cảnh sát nhắm tới bởi hai anh là những kẻ lạ sống dưới mái nhà của cô ấy.” Pirro nói với gã tóc vàng, kẻ mà Pirro cho là cầm đầu.

“Không phải lo lắng về bọn này đâu. Bọn này có thể tự lo được. Nhưng tôi nghĩ là bố già hiểu bố cần phải làm gì bây giờ.”

Gã đàn ông kia vỗ vào lưng Pirro. “Yên tâm đi, bố già. Mọi chuyện ổn cả. Bọn này sẽ quay lại nhà nghỉ của Angel. Không biết bố già thế nào, nhưng sau những hưng phấn của đêm nay, tôi mong sẽ có một đêm ngon giấc

Hai gã đàn ông chào tạm biệt Pirro và bỏ đi.

Pirro thấy trong người không khỏe, nhưng ông vẫn phải qua nhà Rafe. Cháu vợ ông là cảnh sát và có thể đánh hơi thấy lời nói dối từ xa hàng dặm. Pirro chẳng muốn gì hơn là thú thật với cháu, nhưng ông cần thời gian để suy nghĩ đã. Giờ thì ông đã chấp thuận làm theo kế hoạch của hai gã đàn ông, gia đình ông sẽ được an toàn, ít nhất là trong

**lúc này. Ông đã mua được thêm chút thời gian cho mình để tìm cách cứu
vãn cái tình thế tồi tệ mà ông tự đẩy mình vào.**

**Gia đình của Rafe đang hoảng loạn, anh hiểu điều đó và phải
làm chủ tình thế. Anh bảo bố mẹ và các chị em đi về nhà, bảo đảm với họ
rằng họ chẳng thể làm gì hơn để giúp. Sau đó anh tụ họp những người có
liên quan trực tiếp hơn tới quầy bánh của Angel ở nhà mình. Vì anh là
người cảnh sát trong gia đình, họ trông vào anh để có câu trả lời, nhưng
anh không hề có.**

**Anh nhìn quanh căn nhà nhỏ bé của mình, nơi cả nhóm đã tụ
họp và vỗ hai tay vào nhau để mọi người giữ yên lặng.**

Họ quay đầu cả về phía anh.

**“Trước hết, mọi người cần phải giữ bình tĩnh. Phòng chữa
cháy và sở cảnh sát đã lấy lời khai của Angel vì chị ấy là chủ nhân quầy
bánh. Họ sẽ tiếp tục điều tra, nhưng em cũng có một số câu hỏi
của mình.” Rafe nhìn quanh phòng, và cái nhìn của anh gặp cái nhìn
của Sara.**

“Hãy bắt đầu với những gì mà chúng ta biết được.” Cô gợi ý.

**Anh gật đầu. “Phòng chữa cháy nói rằng đó là một vụ phá
hoại. Một chất gây cháy đã được sử dụng.”**

**Trong khi anh nói, Sara ghi chép trong một tập vở mà cô tìm
thấy trong bếp.**

**“Xăng.” Nick nói thêm. “Đội trưởng chữa cháy nói rằng toàn
bộ khu vực nồng nặc mùi xăng.”**

**Sara gật đầu và lại ghi chép thêm điều đó làm sáng tỏ những gì
ta biết về vụ cháy.”**

**“Giờ thì chúng ta phải chuyển sang những mục tiêu bị nhắm
đến.” Nick nói.**

Angel bước lên phía trước. “À, cái này thì quá hiển nhiên. Đó là quầy hàng của chị, cho nên chắc chị chính là cái đích mà chúng nhắm tới.”

Nick bước lên phía trước và quàng một cánh tay che chở qua vai chị. Chị tựa vào anh cho dễ chịu hơn. Ít nhất thì cũng có một chút tốt lành trong cơn ác mộng này, Rafe nghĩ.

Rafe liếc nhìn cô Vi và chú Pirro, người đã đến muộn. Bà cô anh có vẻ lo lắng và mất tinh thần, trong khi chú Pirro thì toát mồ hôi và đi đi lại lại bên bà.

“Ai lại muốn phá quầy bánh của chị cơ chứ?” Angel hỏi. “Tất cả những gì chị làm chỉ là bán bánh nhân táo thôi mà.”

Rafe cũng chưa biết đủ để có thể làm cho chị bình tĩnh hơn trong lúc này, nhưng anh có một vài câu hỏi tế nhị hơn có thể làm hẹp bớt diện tình nghi. “Chị cũng nhận đặt phòng nhà nghỉ ở đó. Liệu có ai đó muốn phá hoại việc kinh doanh của chị không?” Ngoài anh trai anh ra, Rafe nghĩ hài hước.

Angel lắc đầu. “Tất cả mọi người đều nói muốn thấy chị thành công. Ít nhất đó là những gì mọi người nói trước mặt chị.” Chị phát ra một tiếng cười run rẩy.

“Trừ anh ra.” Nick làm bọn họ bất ngờ vì đã nói ra sự thật.

“Nick!” Angel nói, hoảng hốt.

Nick giơ tay chống chế. “Này, anh chỉ nói ra sự thật hiển nhiên trước khi người khác nói thế mà thôi.” Nick gặp cái nhìn thông hiểu của Rafe. “Anh là người đã nói rằng anh không nhất trí với việc kinh doanh nhà nghỉ.”

Nghe ra thì Nick có vẻ hồ thẹn.

“Nhưng anh không đốt quầy bánh!” Angel bước tới, bảo vệ chồng mình. “Và anh ở bên em trong suốt thời gian khiêu vũ.”

“Em đồng với chị Angel. Nick không nằm trong diện tình nghi.” Rafe nói. “Ai khác trong gia đình có thể có xích mích với ai không?”

Angel tiến thêm một bước nữa. “Chẳng phải là chị muốn là nạn nhân, nhưng nếu đám cháy nhắm đến gia đình ta hay công việc kinh doanh, thì kẻ phá hoại phải nhắm vào quây gia vị, chứ không phải là quây bánh?”

“Tùy thuộc vào việc kẻ đó muốn mọi sự hiển nhiên đến đâu. Đôi khi, kẻ âm mưu sẽ bắt đầu với một vụ việc nhỏ, để cảnh báo, trước khi đánh vào mục tiêu chính.” Sara giải thích.

Pirro bắt đầu ho mạnh.

“Bố, để con lấy cho bố một cốc nước.” Angel chạy vào bếp và quay trở lại với đồ uống cho cha mình.

Rafe gật đầu. “Sara nói đúng đấy.” Anh nói khi Angel quay trở lại. Anh liếc nhìn quanh phòng. “Pirro, chú không sao chứ ạ?”

Ông già gật đầu. “Chú không sao.” Ông ho thêm nhưng tiếng ho bớt mạnh hơn lúc trước.

Dẫu sao, ông già có vẻ im lặng bất thường đêm nay, có lẽ bởi ông lo lắng cho sự an toàn của Angel.

“Có vấn đề gì với việc giao hàng không ạ? Ai đó không hài lòng?” anh hỏi Pirro.

Ông già xoa cái đầu hói. “Không, không, không có gì cả. Mọi sự ổn cả mà. Sao lại không ổn thỏa cơ chứ?” ông hỏi, vẻ buồn bực và không tập trung.

“Có thể đó chỉ là một hành động ngẫu nhiên? Bọn thiếu niên muốn gây sự?” Angel hỏi.

“Mọi thứ đều có thể.” Sara nói.

Nhưng Rafe không tin vào chuyện trùng hợp ở đây, và bản năng của anh gào thét rằng đây chẳng phải là sự ngẫu nhiên.

“Tôi phát ốm vì lo là có ai đó muốn làm tổn thương Angel của tôi. Chẳng phải chút nào.” Pirro nói.

Cô Vivian gật đầu đồng tình. “Angel, con ơi, cô không muốn con ở một mình trong ngôi nhà đó với những người lạ. Con hãy ngủ lại chỗ chúng ta tối nay đi.” Bà cô tuyên bố như thể đó là một việc đã rồi.

Angel liếc nhìn Nick và khẽ lắc đầu.

“Không sao cả. Cháu sẽ ở lại nhà nghỉ đêm nay.” Nick nói. “Angel sẽ không đơn độc.”

Pirro thở hắt ra, rõ ràng là nhẹ nhõm. “Con như là con trai ta vậy, Nick. Con thật tốt. Cảm ơn con.”

“Ngày hôm nay quả là dài. Cô kiệt sức và buồn bực, và cô sẵn sàng để về nhà đây.” Cô Vi nói.

Rafe gật đầu. “Chú Pirro, chú đưa cô về nhé. Chẳng có gì chú có thể làm được ở đây và Nick sẽ lo cho Angel.”

“Ý kiến hay đấy, bố. Trông bố cũng mệt mỏi đấy. Bố về nhà nghỉ ngơi đi thôi.” Angel nói. “Con sẽ không sao đâu mà.”

“Được thôi.” Cặp vợ chồng già bắt đầu chào tạm biệt.

Như thường lệ, phải đến nửa tiếng sau họ mới rời khỏi đó. Rafe đã hy vọng là tính nghiêm trọng của vụ cháy sẽ khiến cô Vi lãng quên khả năng ông chồng cô lừa dối hay làm gì đó sau lưng cô. Nhưng khi Rafe tiễn họ ra cửa, cô Vivian ôm hôn anh lần cuối và thì thầm với anh lời nhắc là lần sau khi Pirro đi ra ngoài một mình, bà sẽ gọi cho Rafe để theo dõi ông.

Anh quay trở lại phòng gia đình, nơi Sara đang rót cho mỗi người một cốc trà đá lạnh. Ba người chuyện trò, trông thoải mái bên

nhau. Dường như cô có một kiểu nào đó với gia đình anh và hoàn toàn thu phục họ. Cô thoải mái ở nhà anh như thể nhà của cô vậy, mời nước anh trai anh và Angel như thể cô là bà chủ nhà. Và Rafe thích cái điều đang diễn ra trước mắt anh.

Nhưng anh chẳng có thì giờ mà hưởng thụ khoảnh khắc ấy. “Giờ thì chú Pirro và cô Vi đã đi khỏi, em cần phải nói chuyện với hai người.” Rafe nói với anh trai mình và Angel.

“Có chuyện gì vậy?” Nick hỏi.

Rafe bắt gặp ánh mắt hiểu biết của Sara. “Trước khi em nói bất cứ điều gì, anh có biết bất cứ lời phàn nàn gì với công ty mình không? Hay ai đó xích mích với anh và dùng Angel để ghi điểm?”

Anh trai anh lắc đầu. “Anh đã nói chuyện với cha trên đường tới đây và cha cũng không biết gì hết. Không ai có thể tưởng tượng được có kẻ nào lại muốn nhắm vào chúng ta.”

Rafe cũng nghĩ như thế. “Một khả năng hiện thực là Angel không phải là mục tiêu mà chính là Sara.” Và vì cô ấy làm việc ở quầy bánh cùng với Angel.

“Cái gì? Tại sao?” Angel hỏi.

Sara hắng giọng. “Nói một cách đơn giản thì, em phải ra làm chứng chống lại một người ở New York, và kẻ đó muốn làm cho em quá sợ hãi để quay về nhà và ra làm chứng.”

“Hoặc là hẳn muốn cô ấy phải im lặng mãi mãi.” Rafe đi về phía ghế của cô và đặt một tay lên vai cô. “Cô ấy đến đây để trú ẩn.”

“Ồ.” Đôi mắt của Angel mở to.

“Anh vẫn không hiểu.” Nick nói. “Nếu cô ấy đến đây để ẩn náu, anh thiết tưởng cô ấy sẽ chẳng nói với ai là cô ấy đi đâu, vậy thì làm sao em lại nghĩ là dám chấy nhảm vào cô ấy được?”

“Bởi vì Blog Chàng độc thân ở New York đã đưa tin là em

chuồn khỏi thành phố để hẹn hò với Rafe ở quê hương của anh ấy.” Sara nói trong khi vô tình xoa xoa đầu gối mình.

“Không thể tin được.” Nick lầu bầu. “Rafe có nói với anh về cái blog chết tiệt đó khi cậu ấy còn ở trong viện. Nhưng nếu không có ai ở New York biết là em đi đâu, thế thì ai đó ở đây đã báo tin về em.”

“Chính xác, em cũng nghĩ vậy.” Ngoài ra, Rafe chẳng hiểu tí gì, Anh không thể lường được ai lại có thể đưa tin về nơi cô đang có mặt

“Ai lại hót lẻo về nơi ở của Sara nhỉ?” Nick hỏi thành tiếng cùng một câu hỏi đó.

“Chị.” Angel giơ tay.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Angel.

“Chị xin lỗi! Chị tưởng rằng em về đây để được ở bên Rafe thôi. Chị sẽ chẳng đời nào làm thế nếu chị biết em sẽ gặp nguy hiểm!”

Bất ngờ, Sara nhìn vào mắt Angel. “Tại sao chứ? Em cứ nghĩ mình là bạn mà.”

“Thì mình đúng là bạn! Và không có chuyện cá nhân gì ở đây đâu. Khi em vừa mới tới và hỏi đặt phòng, chị nhận ra em từ những bài đăng trên báo về vụ khủng hoảng con tin. Chị cũng nhận ra em trên Blog Chàng độc thân. Chị đặt quảng cáo trên các báo ở New York để phát triển việc làm ăn, nên chị đặt báo của họ.”

“Điều đó vẫn chẳng giải thích được tại sao em lại tố giác cô ấy.” Nick nói giận dữ.

Rõ ràng là bất cứ cảm giác tốt đẹp nào họ nhắm tới đang biến mất, Rafe nghĩ. “Sao chị lại làm vậy?” Rafe hỏi Angel một cách ngoại giao hơn ông anh mình.

“Cũng cùng một lý do. Để đưa tên của nhà nghỉ lên báo và phát triển việc làm ăn.” Chị liếc nhìn Sara, rồi Nick, cái nhìn đầy ân hận. “Nhưng chị chẳng đời nào lại đặt việc làm ăn lên trước sự an toàn của

Sara. Chị không biết chuyện mà thôi!”

Sara thở một hơi dài. “Đó không phải là lỗi của chị đâu.” Sara nói, tha thứ cho Angel. “Thực ra mà nói thì đó là một nước làm ăn khá là khôn khéo, nếu chị hỏi ý kiến em.”

“Em quá rộng lượng.” Angel đứng lên và chạy vào phòng tắm ở gần sảnh, sập cửa lại sau lưng.

Nick vò tay trên tóc. “Chẳng khôn khéo gì sất. Chỉ là ích kỷ và ngốc ngếch, y như cái việc làm ăn này thôi.” Nick lầm b

“Còn anh thì quá là nóng tính và ngu ngốc.” Rafe nói, quyết không để cho Nick hủy hoại bước tiến mà anh ấy đã gây dựng được với vợ bằng cách tranh cãi với chị ấy. “Nếu Sara đã không giận Angel, thì anh càng chẳng nên. Đừng có đưa mình ra làm trò cười chỉ vì chị ấy nhắc đến nhà nghỉ. Anh cần phải chấp nhận nó, anh có nhớ không?”

Trước khi Nick kịp trả lời, vợ anh quay trở lại, mắt đỏ, mặt chỗ đỏ chỗ trắng. “Chị xin lỗi nhé.” Angel nhắc lại.

“Không sao đâu. Chị không thể nào biết rằng em muốn đi ở ần.” Sara an ủi chị lần nữa.

“Xem nào.” Rafe nói. “Tất cả chúng ta đều bực mình vì vụ cháy, nhưng cái quan trọng nhất là không ai hề hấn gì. Từ nay trở đi, chúng ta cần thận trọng hơn, Bởi vì sự thực là, chúng ta không có cách nào để biết được ai thực sự là mục tiêu.”

Anh nhìn Sara và cô gật đầu đồng tình.

Cũng có thể là Morley đã cử người lén theo Sara và chất gây cháy đã phát lửa quá sớm hoặc quá muộn, và ơn Chúa, Sara không ở trong quầy hàng. Nhưng cũng có khả năng là ai đó bất hòa với Angel hay gia đình chị và đám cháy quầy hàng là một lời cảnh báo.

Cho tới khi họ biết ai là mục tiêu và lý do tại sao, Rafe muốn tất cả mọi người trong gia đình mình cảnh giác và thận trọng tới đa.

Trong lúc đưa Angel trở lại xe ô tô, Nick nghĩ về những chuyện đã xảy ra đêm nay. Một phút giây họ cùng khiêu vũ, tiến gần đến nhau hơn, và rồi chị rõ ràng là hoảng sợ. Chị nói chị cần không khí, và anh để chị đi, tôn trọng không gian riêng của chị. Tiếp sau đó là có người kêu cháy. Anh suýt nữa thì đau tim khi nhìn thấy khói bốc lên từ quầy bánh của chị, không biết nếu chị có ở trong đó một mình hay không.

Nếu như anh còn chưa thức tỉnh bởi mối quan tâm của Biff và Todd với vợ mình, thì đám cháy là một cú báo thức nữa. Anh cần phải thu xếp mọi thứ trước khi nó trở thành quá muộn.

“Em xin lỗi về chuyện blog. Em không bao giờ có ý định làm tổn thương Sara Angel nói.

Nick gật đầu. “Anh biết mà.”

“Đêm nay thật là tồi tệ và em chỉ mong được bò vào giường ngay. Chúc anh ngủ ngon.” Chị nói dịu dàng.

“Anh ở lại đây mà, em nhớ không?”

“Em nghĩ anh chỉ nói thế để bố em với cô Vi yên tâm. Em không thể tưởng tượng là anh lại muốn ngủ ở đây.” Chị nói về nhà nghỉ, trọng tâm mới bắt đầu trong hôn nhân của họ.

Anh tiến lại gần hơn. “Em nghĩ thế à?” Tim anh thình thịch trong lồng ngực.

Chị gật đầu.

“Này, em nhầm đấy nhé. Nếu như đám cháy xảy ra sớm hơn ngày hôm nay, em đã có thể bị thiệt mạng.” Và anh có thể đã mất đi cơ hội để giải quyết đúng đắn chuyện của họ.

Chị dựa vào cửa và nhìn thẳng vào mắt anh. “Anh lo sợ thôi mà. Em hiểu. Nhưng điều đó chẳng thay đổi được sự thực giữa chúng mình.”

“Sự thật gì?”

“Khiêu vũ cùng nhau và hòa hợp trong khoảng hai mươi phút mà không tranh cãi là một chuyện. Chuyện khác là cần thống nhất được về điều đã chia rẽ chúng mình sâu sắc.” Angel nói nhẹ nhàng.

Anh nắm lấy cánh tay chị và kéo chị lại gần, hôn mạnh lên môi chị. Chị cứng người vì kinh ngạc, rồi chậm rãi và chắc chắn thư dần trở lại bên anh, hôn đáp lại anh. Cởi mở với anh. Chấp nhận anh và những gì anh muốn trao cho chị nhưng thể nói thành lời.

Anh dừng hôn trước, tựa trán anh vào trán của chị. “Hãy để anh về nhà với em đêm nay. Hãy để anh biết chắc chắn là em được an toàn.” Anh không nhận ra chính giọng nói khàn khàn của chính mình.

Chị liếm môi, rồi chậm rãi gật đầu. “Thôi được, anh có thể về nhà với em.”

Tim anh lại đập thình thịch trong ngực một lần nữa.

“Nhưng không thể có chuyện gì giữa chúng mình đâu đấy.” Chị nói, đặt ra khoảng cách.

Anh lẳng lặng đếm đến năm, không muốn tranh cãi để rồi thua cuộc. Và đó là lần đầu tiên anh làm vậy. “Anh hiểu.”

Nhưng anh ngủ lại đêm nay là chưa đủ. Anh cần trở lại hẳn trong đời của chị. Chị vẫn tập trung vào việc anh khước từ cái nhà nghỉ như là nguồn gốc vấn đề của họ, nhưng anh tin rằng họ cần trò chuyện và đau khổ cùng nhau. Một điều mà chị không làm nếu không bị bắt buộc.

“Thế nếu chúng mình gặp chuyên gia tư vấn hôn nhân thì sao?” anh hỏi, ngạc nhiên với chính mình. “Như thế mình có thể thỏa thuận về việc mình cần giải quyết vấn đề gì trước khi mình cố gắng.”

“Và trước khi em lại đặt cược trái tim mình lần nữa.” Chị chớp mắt và những giọt nước mắt rơi trên má chị.

Anh lấy ngón tay mình lau má cho chị. “Tim em vẫn đang đánh cược mà.” Anh nói khàn khàn. “Tim anh cũng thế.”

Khi anh đi theo Angel về nhà, lần đầu tiên, anh cảm thấy một tia hy vọng. Chị đã chấp thuận gặp chuyên gia tư vấn hôn nhân. Một chuyên gia được đào tạo bài bản có thể giúp chị học cách nói về chuyện sảy thai và hướng dẫn họ cách định hướng tương lai.

Anh không thể biết ai trong họ có thể giải quyết được vấn đề. Nhưng anh đủ yêu chị để cố gắng.

Rafe đóng cửa, khóa nó lại sau lưng ông anh và bà chị dâu của mình. Sau đó anh khởi động hệ thống chống trộm. “Việc đầu tiên anh cần làm ngày mai là gọi điện cho công ty cung cấp dịch vụ và đặt hàng một hệ thống báo động từ xa.” Rafenói.

“Không phải là hệ thống anh đang có rồi đấy ư?” Sara hỏi.

“Không. Anh chỉ có một hệ thống báo động gắn ổ cứng chính và cửa ra vào thôi. Sự thực là, anh cho lắp hệ thống báo động vì hiếm khi anh về đây. Tỷ lệ phạm tội ở đây vô cùng thấp, nên chẳng cần gì hơn.”

Sara thầm cắn môi. Cảm giác tội lỗi gặm nhấm cô. Nếu như cô là mục tiêu của vụ cháy, thì cô đã khiến cho gia đình anh sợ hãi và âu lo, chưa kể đến chi phí do hư hại quày hàng.

“Em không muốn anh phải tiêu pha thêm tiền bạc vào hệ thống báo động chỉ vì em. Nếu trước đây anh không cần đến nó thì bây giờ anh cũng chẳng cần đâu.”

“Đừng cãi anh. Đó là việc cần làm. Em đến đây để cảm thấy được an toàn, và anh có ý định bảo đảm cho em cảm thấy như vậy.” Anh tắt đèn trong bếp và đi về phía nơi cô ngồi trong ghế sofa, ngồi xuống bên cô. “Có chuyện gì thế em?”

“Em chỉ không muốn gây rắc rối cho cả gia đình anh. Có thể là em nên quay trở lại thành phố.”

Anh nhướn mày. “Nếu em làm thế, anh sẽ đi cùng với em. Rồi

thì mình sẽ lắp đặt một hệ thống báo động tối tân nhất ở căn hộ của em và ở cửa chính, chỉ tổ làm chủ nhà của em khó chịu mà thôi. Thế nào? Em định sao đây?”

“Thôi được, anh có thể nâng cấp hệ thống bảo vệ ở đây vậy.” Nhưng cô sẽ hoàn lại tiền cho anh, bất kể anh có định tranh luận thế nào.

Một nụ cười hài lòng hiện trên mặt anh.

Anh thật gọi cảm khi anh lo lắng, gọi cảm khi anh hạnh phúc, gọi cảm khi anh có nụ cười hài lòng trên khuôn mặt điển trai. Trời đất, cô mê muội quá rồi, Sara nghĩ.

“Xuống đất chưa Sara?” Rafe vẫy vẫy tay trước mặt cô.

“Xin lỗi, em mất tập trung.” Cô nói, lắc đầu. “Anh đã nói gì?”

“Anh hỏi em có nghĩ là Biff và Todd có thể nằm trong diện tình nghi hay không?”

Cô không ngạc nhiên là anh lại hỏi vậy. Anh đã không thích từ đầu. Bên cạnh đó, họ bắt đầu làm cô thấy không thoải mái với cái cách cứ quẩn quanh bên cạnh suốt. “Họ cũng lạ thật, nhưng em loại họ khỏi diện tình nghi vì khi họ đăng ký, họ nói đã đặt phòng trước từ lâu rồi. Chúng mình có thể hỏi Angel, nhưng em cảm giác là họ nói thật.”

“Đúng vậy. Họ không có nghĩa họ là tội phạm. Nhưng anh vẫn sẽ để ý đến họ.”

Sara gật đầu. “Em nghĩ đó là ý kiến hay đấy.”

“Cảm ơn em đã bỏ quá cho Angel. Anh nghĩ là Nick học hỏi được từ em đấy.” Rafe nói.

“Chị ấy không định làm hại gì em mà.”

“Giờ thì em đã hiểu tại sao anh nói ở đây khó sống, mọi người đều tham dự vào việc của người khác chưa? Đối với Angel, nói với blogger Chàng độc thân về em cũng giống như nói chuyện với hàng xóm vậy.”

Cô thu hai chân xuống dưới người, lấy tư thế thoải mái hơn. “Thực lòng mà nói, em lại thấy thế cũng hay. Anh có nhận thấy rằng ở thành phố hiếm khi mình thấy hàng xóm? Hiếm khi mình gặp gỡ bạn bè trừ phi mình phải nỗ lực ghé thăm! Ở nơi đây, mọi người quan tâm đến nhau.”

“Em không lấy làm phiền là Angel làm em bị lộ chỉ vì những lý do kinh doanh ích kỷ của chị ấy thôi sao?” anh hỏi.

“Em sẽ quan tâm nếu như chị ấy làm chuyện đó để làm em tổn thương, nhưng chị ấy không biết là em đến đây để ẩn náu.” Cô bắt gặp cái nhìn của Rafe. “Em đoán là em thích cái ý nghĩ mình có một nơi chốn nào mà mình cảm thấy là một phần của mọi thứ, anh hiểu không?”

“Tương tự như việc anh nhận ra rằng anh bắt đầu thích em cặp kè với gia đình anh đấy.” Anh thú nhận, giọng khản đi.

Cô nghĩ lại câu chuyện của họ lúc trước về người bạn gái cũ của anh và về việc anh không muốn chia sẻ cô ta với mọi người và bộc lộ cho cô ta về những lộn xộn đi liền với gia đình. Anh đã vẽ nên một sự khác biệt không lời giữa cô ta với Sara. Cô cảm giác mình bị kéo xuống sâu hơn nữa trong cái cộng đồng nhỏ bé này và gia đình yêu thương này, và cô không biết phải làm gì với họ.

“Em mệt rồi.” Cuối cùng cô nói.

“Hôm nay là một ngày dài mà. Chúng mình nên đi ngủ thôi.”

“Em vào ngay đây.” Cô nói, cần thêm thời gian một mình để suy nghĩ.

Và để tự nhắc mình rằng cô không có quan hệ tình cảm lâu dài và cam kết. Rằng dù cho cô rất thích gia đình của anh, cô cũng chỉ là khách ghé qua và sẽ sớm quay về với cuộc đời lẻ loi của mình.

Cái ý nghĩ ấy không mang đến cho cô nhiều cảm giác dễ chịu như nó cần phải có.

Chương mười hai

Buổi bình minh hôm sau sáng sủa và nắng đẹp, nhưng không khí lễ hội thì trầm lắng. Tin lan truyền nhanh chóng rằng vụ cháy quầy hàng bánh là do cố ý đốt, nhưng thủ phạm thì vẫn chưa bị bắt giữ. Kết quả là mọi người đều cảnh giác, lo rằng sẽ đến lượt quầy của mình. Một vài bậc cha mẹ giữ con cái ở nhà, và khu vực lễ hội trống vắng. Mùi gỗ cháy còn lơ lửng trong không khí và dải băng đỏ chằng xung quanh khu vực để ngăn mọi người đi vào càng chẳng giúp cải thiện bầu không khí.

Với Rafe bên cạnh, Sara dành cả buổi chiều để giúp đỡ gia đình anh ở quầy gia vị. Phần lớn thời gian cô ngồi trên cái ghế sau quầy hàng vì cái đầu gối đau của cô, nhắc cô nhớ rằng cô có nhiều nỗi lo hơn là việc Morley cử người của hắn bám theo cô.

“Em đang nghĩ gì thế?” Rafe hỏi, đến bên cô.

Cô thở dài. “Đầu gối em đau. Cho đến giờ, em luôn cố bận rộn nên không có thời gian để than thở về nó.” Cô tỉ cầm lên bàn tay và thở dài

Anh ngồi xuống cái ghế trống bên cạnh cô. Như thường lệ, anh biết khi nào cần nói và khi nào thì không, và giờ đây anh giữ yên lặng, hỗ trợ cô bằng sự có mặt của mình. Nhưng nỗi lo lắng cô bắt đầu cảm nhận vẫn còn cào trong ngực cô.

“Nếu như em không có sự nghiệp, thì em sẽ là ai?” Cái ý nghĩ ấy nảy ra trong đầu cô khi cô làm đầu gối mình tái chấn thương, đã đọng lại và vẫn luôn lơ lửng ở đó.

“Em là một phụ nữ thông minh hơn nhiều sự nghiệp của em. Em đã học ngành gì nhỉ?”

Cô nghĩ lại những ngày ở trường cao đẳng. “Em học về pháp

lý tội phạm và xã hội học.”

“Toàn là nền tảng tốt cả. Và em có kỹ năng giao tiếp tuyệt vời với mọi người. Em có thể trở thành nhân viên tư vấn hay trợ giúp xã hội... Em có thể vẫn làm việc trong sở và không phải nhào ra đường.”

“Công việc bàn giấy ư?” Cô hỏi, hoảng hốt.

“Khi nào thì em lại có hẹn gặp bác sĩ?” Anh hỏi, lơ đi câu hỏi hoảng hốt của cô. Chắc chắn bởi vì anh cũng không thể tưởng tượng việc bị gạt ra lề sẽ như thế nào.

Cô nhún vai. “Em sẽ phải lên lịch với bác sĩ khi em quay trở lại thành phố. Nhưng em biết cơ thể của em, và vết thương không lành đúng cách. Em có thể cảm thấy thế.” Cô xoa cái đầu gối sưng, một sự nhắc nhở thường trực rằng tương lai của cô có thể sẽ khác xa những viễn cảnh và kế hoạch của cô.

Rafe choàng một tay qua vai cô và kéo cô lại gần. “Đừng có hoảng sợ một cách không cần thiết.” Anh nói. “Anh biết là em sợ hãi, nhưng anh đảm bảo với em là em sẽ tìm thấy một công việc khác cũng xứng đáng không kém nếu như em không thể quay lại làm cảnh sát.”

“Rafe!” Cái giọng không lẫn vào đâu của cô Vi gọi to. Cô Vi chạy về phía họ, tay vẫy vẫy.

“Xin lỗi nhé.”

Sara lắc đầu. “Em cũng đang định kết thúc chủ đề này ở đây.” Và cô biết ơn sự gián đoạn này.

Rafe đứng lên, rồi đưa tay ra, giúp Sara đứng dậy. “Có chuyện gì hả cô?” anh hỏi bà cô mình.

“Pirro hành xử thật là lạ. Ông ấy quá trầm lặng, chẳng giống bản tính ông ấy chút nào.” Cô Vi nói.

Rafe nghiêng đầu. “Đêm qua cháu cũng để ý thấy thế. Nhưng có thể đám cháy cũng đủ để làm chú ấy buồn phiền, cô có nghĩ

thế không?”

“Có, nhưng ông ấy cư xử kỳ quặc như vậy lâu nay rồi. Chỉ có là bây giờ còn tồi tệ hơn nữa thôi. Và khi cả gia đình cần phải đoàn kết lại thì ông ấy lại giữ khoảng cách.” Bà cô lôi từ trong túi xách ra một cái khăn giấy và hỉ mũi thật mạnh.

“Cũng có thể là cô đã lo lắng một cách không cần thiết.” Sara nói. “Cháu biết đây không phải là việc của cháu, nhưng cô đã bao giờ có ý định nói về chuyện này với chú chưa? Cháu chẳng biết gì về chuyện hôn nhân, nhưng cháu biết rất nhiều vụ li dị, và bí mật là điều làm tổn hại đến bất cứ mối quan hệ nào.”

“Chính vì thế mà cô đề nghị Rafe tìm hiểu xem có chuyện gì với ông ấy!”

“Hoặc là chính cô có thể hỏi thẳng chú ấy.” Sara cố gắng lý luận với bà cô của Rafe.

“Cô không thể. Nếu ông ấy lừa dối cô thì sao? Cháu nghĩ ông ấy sẽ nói với cô à? Và nếu ông ấy không lừa dối cô, thì chính cô lại là người gây ra những tổn thất không thể sửa chữa được trong quan hệ của cô với ông ấy vì đã nghi ngờ sự chung thủy của ông! Trước tiên cô cần phải biết cô đối mặt với chuyện gì đã.” Người phụ nữ kia đáp lại chắc nịch.

Rafe nắm lấy tay bà cô trong đôi bàn tay mạnh mẽ của anh. “Cháu đã hứa với cô là cháu sẽ tìm hiểu việc này cho cô, nhưng cô phải hứa với cháu là cô bình tĩnh lại. Làm rối lên như thế này chẳng tốt cho cô tí nào hết.”

Cô Vi nuốt nước mắt sẽ cố.”

“Không, cô sẽ làm như vậy, bằng không cháu sẽ chẳng giúp cô đâu. Cô biết là cô phải coi chừng huyết áp của mình mà.” Anh khiển trách bà cô nhẹ nhàng.

Sara không thể nào nín cười. Rafe thích than phiền về gia đình rắc rối và ồn ào của mình, nhưng thăm sâu, anh yêu quý họ, và họ

tin tưởng vào anh rất nhiều. Chính vì thế mà anh thích sống xa nhà, giờ thì cô đã nhận ra. Khi anh ở đây, anh làm tất cả những gì họ muốn, nhưng anh cũng phải đi xa để hồi phục lại.

“Được rồi, cô hứa.” Cô Vi ưỡn thẳng vai. “Cô sẽ bình tĩnh lại, nhưng chỉ vì cô biết là cháu sẽ chịu trách nhiệm trong chuyện này.” Bà cô thở một hơi sâu. “Được rồi. Bình tĩnh. Cháu thấy chưa? Bây giờ cô sẽ về nhà và ngâm mình trong bồn tắm ấm áp. Và có thể là khi Pirro cuối cùng sẽ trở về nhà, cô có thể lừa ông ấy lên giường.” Bà cô nói với một hơi thở dài mơ mộng.

“Cô Vi ơi!” Rafe vờ làm ra vẻ rùng mình.

Lờ phất anh đi, người phụ nữ bước đi, khẽ hát.

Rafe rên rỉ. “Anh xin thề là đôi khi anh nghĩ là cô ấy sẽ làm anh phải uống say sưa mất.” Anh lầu bầu.

Sara cười to. “Cô ấy quả là rất cá tính. Em hy vọng là cô ấy nhầm về chuyện chú Pirro.”

“Anh cũng mong thế. Không có gì làm anh tin tưởng hơn sự chung thủy.”

Sara đưa tay ra và chạm vào má anh. “Angel có kể cho em nghe về bố anh.” Cô nói nhẹ nhàng. “Mọi chuyện chắc là không dễ dàng gì đối với anh và gia đình.”

“Không dễ dàng gì đâu.” Cơ hàm anh giật giật khi anh cố gắng giải thích, căm ghét những ký ức đang ùa về trong anh. “Mẹ anh có tỏ ra vững vàng ban ngày, nhưng ban đêm mẹ khóc tới khi ngủ thiếp đi. Anh đã muốn ghét bố anh.” Anh nói cha mình. “Nhưng khi bố quay về và cố gắng giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, anh đành tự hứa với mình là anh sẽ không bao giờ giống bố.”

Cô nắm lấy tay anh, biết rằng phải khó khăn thế nào để anh có thể thú nhận chuyện này.

“Mình đi dạo đi.” Cô dẫn anh đi khỏi quầy hàng của gia đình

và khỏi mọi tai mắt. Cô cũng không hỏi han gì. Cô chờ đến khi anh nói ra khi anh sẵn sàng.

Họ đi dọc theo phố Main, về phía anh đã đậu xe lúc trước. “Em có muốn biết điều mĩa mai nhất là gì không?” cuối cùng anh hỏi.

“Điều gì vậy?”

“Ngay trước khi anh xin đổi ca trực và thôi không làm công sự với em nữa, anh đã suýt đi theo vết xe đổ của bố.”

“Bằng cách nào?”

“Bằng cách lừa dối hôn thê của anh với em.”

Sara mở miệng, rồi ngậm lại, kinh ngạc vì những lời của anh. Cô vẫn nhớ cái cách anh nhìn cô khi anh đang ở sâu bên trong cô. Cô đã rung động mạnh bởi nguồn cảm xúc mà anh làm cô cảm nhận được, và bây giờ là lời thú nhận này. Anh đã từ bỏ việc làm công sự với cô để tránh hành động theo cảm xúc của mình. Cái ý nghĩ ấy đồng thời là cô sung sướng và hoảng sợ.

Cô liếm đôi môi khô. “Nhưng chúng mình thậm chí chưa bao giờ hôn nhau. Hay thú nhận là mình có rung động với nhau.”

“Nhưng chúng mình đã muốn thế.” Anh nhìn thẳng vào cô, cái nhìn thấu suốt trong mắt anh. “Và nếu anh tiếp tục ở lại, thì chỉ là vấn đề thời gian trước khi chúng mình làm điều đó.”

Sara lắc đầu, mọi thứ trong cô muốn phản kháng những lời nói của anh. “Em rất tiếc, nhưng em không thể có kết luận giống anh được. Chúng mình sẽ không làm vậy đâu.”

Anh dừng bước và quay ra đối diện với cô. “Làm sao em dám chắc chắn thế?”

“Bởi vì em quá biết anh. Anh trọng danh dự và sự nhất quán hơn bất kỳ ai mà em biết. Anh cũng biết kiềm chế hơn người. Anh cũng sẽ mở xẻ mọi sự như một người đàm phán con tin chuyên nghiệp.”

“Cảm ơn phiếu tín nhiệm của em.” Một nụ cười nhăn nhó nở trên môi anh.

“Không dám đâu. Bây giờ thì, đừng quá cứng nhắc với bản thân nữa.” Cô nói, cố gắng thay đổi chủ đề và làm cho không khí nhẹ nhõm hơn.

“Nếu em nói vậy.”

Sara run rẩy mặc dù mặt trời mùa hạ đang chiếu thẳng trên đầu cô.

Họ vào trong xe để quay về nhà tắm rửa và chuẩn bị cho buổi nếm rượu vang tối nay. Sara vẫn giữ yên lặng, chìm trong suy nghĩ. Cô đã có những hiểu biết mới về người đàn ông này và những tình cảm mà anh dành cho cô. Còn việc cô xử lý thế nào với chúng lại là chuyện hoàn toàn khác.

Buổi nếm rượu vang được tổ chức trong công viên, mảnh đất do một chủ vườn nho giàu có và có chân trong việc tổ chức sự kiện này hàng năm hiến tặng. Những chiếc lều được dựng lên và đặt ở nhiều nơi trong khu vực để che nắng cho những người đến dự cho tới khi mặt trời lặn khoảng sau tám giờ tối. Hàng trăm người bán rượu nho ở khu vực Finger Lakes sẽ trưng bày rượu của mình.

Sara nắm bàn tay ấm áp của Rafe trong tay cô và họ đi xuyên qua đám đông. Cô đã cố gắng tránh mọi sự thân mật giữa họ khi họ ở nhà và vẫn đang nghĩ cách phòng thủ. Chưa bao giờ cô cảm thấy mình dễ yếu đuối vì một người đàn ông, và mặc dù cô dấn thân vào chuyện này với Rafe, biết rằng sẽ có rủi ro, cô không bao giờ có thể tưởng tượng rằng chuyện tình dục lại dẫn đến những phức tạp như vậy. Nhất là đối với một người phụ nữ tự hào luôn biết cách tiến về phía trước và không ngoảnh lại.

Và cô còn cần tập trung vào những điều quan trọng hơn là

một sự gắn bó về tình cảm. Cho tới nay thì cả cô và Rafe đều chưa nhận thấy hay cảm thấy bất cứ điều gì không bình thường. Không có người kỳ quặc nào dõi theo cô, chỉ có rất nhiều người lạ chung quanh đây.

“Có phải em chỉ tưởng tượng thôi, hay thực sự là đông người gấp đôi đầu giờ chiều nay nhỉ?” cô hỏi a

“Không phải em tưởng tượng ra đâu. Và sẽ còn tồi tệ hơn nữa vào cuối tuần. Giữa ngày thứ Sáu sẽ có những người được nghỉ việc đến đây để dự các hoạt động khai mạc lễ hội. Đến tối ngày thứ Sáu sẽ là những người nghỉ việc sớm để tới đây và đến ngày thứ Bảy thì mọi nơi sẽ đầy ắp người.” Rafe giải thích.

Cô cố gắng để nhìn qua hàng người vào trong các gian hàng riêng lẻ để xem người ta phân phát gì, nhưng không thành công. Bực mình, cô bỏ cuộc. “Em cũng chẳng thạo gì về rượu vang, nhưng làm sao mà người ta có thể so sánh được hương vị ở một sự kiện đông đúc như thế này nhỉ?”

“Chẳng so sánh được đâu. Chờ anh đã.” Anh xông vào đám đông và quay trở lại với một cốc nhựa đựng rượu vang trắng. “Khi mới có lễ hội, người ta chú trọng nhiều vào việc ném thử rượu và so sánh. Nhưng gần đây thì lễ hội trở thành một sự kiện để tiệc tùng và uống.”

Cô cười to. “Với em thế cũng ổn.” Cô nâng cao cái cốc nhựa.

“Anh cũng vậy. Nào, khi mình đang ở Rome...” Anh nâng cao cái cốc của mình. “Uống vì...” anh dừng lại rõ ràng là bối rối.

“Uống vì tình bạn lợi ích.” Cô nói, chạm cốc của mình vào cốc của anh và cụ thể hóa vai trò của họ với nhau bằng cách nói to thành lời.

Cô đã bị choáng ngợp bởi những lời nói của anh rằng anh có tình cảm với cô trong khi anh đã đính hôn, bởi cái cách anh nhìn cô khi anh đang ở sâu trong cô. Cô quá sợ hãi bởi nguồn cảm xúc anh gọi lên trong cô, cô phải phục hồi sự tự vệ.

Anh nhìn cô chăm chăm, sững sờ. Đôi mắt anh đang ám áp chợt lạnh đi. “Cảm ơn em đã nhắc nhở.” Anh uốn thẳng vai, bức tường

thành cảm xúc lại được dựng vào đúng chỗ.

Đó là những gì cô muốn, những gì cô cần cho bản thân cô. Thế nhưng một sự lạnh lẽo bất ngờ giữa họ làm cô còn sợ hãi hơn những cảm xúc đã tràn ngập trong cô lúc trước. “Rafe...”

“Có một DJ ở phía bên kia lều. Đi ra đó nghe nhạc đi.” Anh nói, xiết chặt tay cô và hướng ra khỏi đám đông và những chiếc lều.

Họ càng đi gần tới chỗ khán đài, tiếng nhạc càng trở nên to hơn, nhắm vào đám trẻ, và Sara nhận ra loại nhạc thuộc Top 100 đang khiến mọi người nhún nhảy. Và mặc dù Rafe vẫn ở bên cạnh cô, sự đam mê giữa họ không còn nữa, không còn sự hưởng thụ thoải mái thời gian ở bên nhau nữa.

Cô đã xua điều đó đi chỉ với một lời chúc ích kỷ bởi sự hãi.

Sara cũng không đùa với chính mình. Nếu không vì lời hứa với đội trưởng phải giúp cô bảo trọng, Rafe hẳn đã bỏ đi và để cô lại phía sau. Nhưng Rafe là một người trọng danh dự và đứng đắn. Và anh đáng được hưởng những điều tốt hơn là một người phụ nữ sợ hãi sự cam kết như cô.

Giờ khắc sau đó thoáng qua giữa hỗn độn người, những lời giới thiệu và rượu vang được chuyển đi bởi các nhà cung cấp khác nhau mong muốn mọi người nếm sản phẩm của họ. Sara chẳng có lúc nào một mình với Rafe. Anh cũng tỏ ra bận rộn, chuyện trò với bạn bè và hàng xóm của mình và giới thiệu cô là cộng sự cũ từ thành phố đến thăm.

Thậm chí không phải là bạn của anh nữa.

Trái tim cô thất lại trong cổ họng, nỗi đau tự cô gây ra xâm chiếm cô. Cho tới khi cô tưởng như không thể chịu đựng sự lãnh đạm của anh hơn nữa thì người DJ bỗng nhiên bắt đầu nói vào micro, thu hút sự chú ý của đám đông.

“Tôi muốn bắt đầu dạ tiệc! Tôi muốn nhiều người lên sàn khiêu vũ hơn nữa, cho nên nếu tôi nói *Snowball*, mọi người biết là phải làm gì rồi!” Nhạc bỗng chốc được bật to hơn nữa, và mọi người bắt đầu

nhảy thành từng đôi.

Rafe túm lấy Sara, giữ lời hứa sẽ kè kè bên cô. Anh nắm lấy tay cô, nhảy điệu nhảy bắt buộc trong khi giữ một nhịp độ chậm, cẩn thận coi chừng cái đầu gối của cô.

Đó là cơ hội đầu tiên cô có anh cho riêng mình, và mặc dầu cô muốn xin lỗi hay ít nhất là giải thích về những lời nói thiếu suy nghĩ của cô khi nãy, cô không tìm được lời để nói. Cô không thể cố vụng về giải thích anh có ý nghĩa thế nào với cô, nhưng cô cũng không thể cho phép cảm giác hơn thế được.

“Snowball có nghĩa là gì?” Cô hỏi bừa. Cô sẽ tìm ra cách để xin lỗi.

Rafe chẳng có tâm trạng để nói chuyện, nhưng thà nói chuyện về điệu nhảy còn hơn đối thoại về cảm xúc. Anh rõ ràng chẳng có cảm xúc gì.

“Cứ một vài phút, người chỉnh nhạc sẽ hô *Snowball* và nhạc sẽ dừng một lúc để mọi người đổi bạn nhảy.” Có nghĩa cũng là lúc để anh đưa Sara ra khỏi đây, anh nghĩ.

Anh cũng chẳng trông đợi lúc sẽ chỉ còn mình anh với cô ở nhà, nơi bất cứ điều gì họ làm cùng nhau cũng nhắc anh nhớ rằng họ chỉ là những *người bạn với những lợi ích*. Kể cả lúc này đây, những lời nói vẫn còn cắn rứt anh.

Anh không nên bất ngờ vì lời tuyên bố của cô. Dù rằng họ đã làm tình với nhau, anh đã biết giây phút mà cô nhận thấy có những thứ khác ngoài tình dục diễn ra giữa họ. Cái phút giây mắt họ gặp nhau và có một thứ khác hơn truyền giữa họ, cô đã hoảng sợ và cố gắng rút lui, nhưng ngay cả lúc ấy, cô cũng đề nghị anh *làm tình* với cô.

Và anh đã làm.

Sau đó, anh đã từ chối để tâm trí mình lạc đi bất cứ đâu trừ tiến về phía trước, và những lời nói của cô giống như một xô nước đá dội lên đầu anh. Anh đáng lẽ phải cảm ơn cô vì cú sốc lạnh lẽo của thực tại

trước khi anh tự lừa dối bản thân thêm.

“Snowball!” người DJ kêu lớn.

Cút thật. Rafe cố gắng giữ lấy tay của Sara, nhưng anh trai anh đã lao đến, làm cho Rafe không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc đổi bạn nhảy và khiêu vũ với Angel trong khi vẫn không rời mắt khỏi Sara từ xa.

“Ôi, ôi. Trông giống như em muốn giết ai đó.” Angel quan sát.

Anh cau mày. “Xin lỗi chị. Em đang nghĩ đã đến lúc ra khỏi đây. Đám đông đang trở nên quá mức.”

“Chị không trách em vì lo lắng cho chị. Rafe, chị thật sự lấy làm tiếc vì đã báo cho Blogger Chàng độc thân biết tìm ra cô ấy ở đây.”

“Em biết vậy. Chị không định làm hại gì cô ấy cả.”

“Cảm ơn em.” Chị mỉm cười với anh. “Sara thật may mắn có em. Chị hy vọng em cũng biết điều tốt đẹp em đang có trong tay và không để tuột mất cô ấy.” Angel nói.

Rafe lắc đầu, kinh ngạc bởi bà chị dâu. Ly thân với chồng, Angel có mọi lý do để trở nên cay đắng và không ảo tưởng bởi quan hệ tình cảm, nhưng chị vẫn tin tưởng vào sự lãng mạn và vĩnh viễn.

Chẳng giống như Sara.

“Đi đổi bạn nhảy với Nick đi.” Angel nói.

“Một phút nữa đã. Mọi chuyện của chị ổn cả chứ?” Họ cùng biết là anh muốn nói về Nick.

“Mọi thứ có vẻ sáng sủa hơn, nhưng lúc nào biết lúc đấy đã.” Chị mỉm cười trong khi họ tiến theo nhịp nhạc.

“Snowball!”

“Tạm biệt.” Angel nói, rời xa anh.

Rafe để ý thấy một khách nghỉ tại nhà nghỉ của Angel, tóm lấy chị, và anh định đến chỗ Sara trước khi người khác tóm được cô. Nhưng một cô bạn thời trung học tóm được Rafe trước, và bởi vì đã lâu họ không trò chuyện, cô ta lờ đi ẩn ý của anh để trả tự do cho anh.

“Snowball!”

Anh nhìn quanh để tìm kiếm Sara và thấy cô nhảy với một người địa phương. Một người phụ nữ nói rằng tên mình là Joy nắm được tay anh vài phút trước khi họ bị người DJ tách ra.

“Snowball

Lần này khi Rafe nhìn quanh để tìm kiếm Sara, có quá nhiều cặp nhảy chắn tầm nhìn. Nỗi lo lắng bao trùm lên anh, và anh lách qua người phụ nữ tiếp theo đang chờ đợi, bắt đầu tìm kiếm Sara, xô qua những cặp nhảy cao niên, những cặp đôi trẻ tuổi, những người anh biết và quá nhiều những người anh không biết trong khi anh tìm kiếm cô trên sàn cỏ. Tưởng như vô tận trước khi anh định vị được cô, và khi anh thấy cô, cô cũng không nhảy với ai cả.

Nhọt nhọt và có vẻ hoảng loạn, cô đảo mắt hoảng hốt, tìm kiếm anh. “Sara! anh ở ngay đây này!”

Cô quay lại, nhìn thấy anh và anh biết ngay là có gì đó không ổn. “Có chuyện gì thế?”

“Không phải anh! Em tìm kiếm *hắn ta!*”

“Ai cơ?”

Cô dừng lại và nhìn qua anh. Anh tóm lấy vai cô. “Chờ đã, hãy hít một hơi và nói cho anh nghe nào.”

Cô gật đầu. “Em đã nhảy với Nick. Rồi một người khác mà em không biết, nhưng già như ông của em, và ông ấy rất ngọt ngào, và sau đó là Biff, và sau đó là một người đàn ông khác...” Cô nheo mắt.

“Trẻ, tóc sẫm, áo phong trắng, râu ria như không cạo.”

“Nghe giống như một nửa số đàn ông ở đây.”

“Mọi việc quá nhanh. Điệu nhảy nhanh nhất đêm nay. Chẳng có gì đáng nhớ ngoại trừ anh ta nói rằng. *Bất cứ đâu, bất cứ lúc nào. Tôi nói để cô biết.*” Cô lắc đầu. “Đó chính xác là những từ trong tờ giấy gửi cho em ở căn hộ. *Chúng tôi có thể tóm được cô ở bất cứ đâu, vào bất cứ lúc nào.*”

“Chúng mình hãy ra khỏi đây đi.” Rafe nói.

Sara không cãi lại anh.

Những vấn đề cá nhân của họ lùi lại sau nhường chỗ cho mối nguy hiểm thực tại. Điệu nhảy Snowball và việc đổi bạn nhảy là sự ngắt quãng dễ chịu cho cường độ ở bên Rafe, và Sara thậm chí còn bỏ yếu tố nguy hiểm qu một bên được một lúc. Cho tới khi người lạ thì thào vào tai cô.

Cô run rẩy vì nhớ lại.

Và cô nhận thấy rằng, giống như sau vụ khủng hoảng trên mái nhà, làm cảnh sát và chịu trách nhiệm vì sự an toàn của người khác không giống chút nào với việc là đối tượng trực tiếp bị đe dọa. Một khi chất adrenaline của cuộc săn đuổi biến mất và cô để lạc mất người đàn ông trong đám đông, nỗi sợ hãi xâm chiếm cô, nhưng giờ đây, trở về nhà Rafe, cô không còn sợ nữa: cô tức giận.

Cô thay đồ ngủ và chui vào dưới tấm chăn trên giường. Bên ngoài phòng ngủ của Rafe, cô nghe thấy tiếng động trong bếp. Cô tự hỏi không biết anh sẽ lại ngủ trong phòng này hay anh đủ giận dữ với cô để sử dụng phòng kia. Cô cũng chẳng trách nếu anh làm như thế, nhưng cô sẽ thích hơn nếu anh bỏ qua những cảm giác của mình và bước vào phòng, nếu không vì lý do nào khác hơn thì cũng để cô khỏi đơn độc. Cái giường lớn của anh lạnh lẽo và cô đơn làm sao khi chẳng có anh.

Cô quay ra tắt cái đèn ngủ trên chiếc bàn đêm và nghe thấy một tiếng gõ cửa.

Cô quay lại, bật đèn lên. “Vào đi anh.”

Rafe bước vào phòng. “Anh muốn kiểm tra xem em có ổn không trước khi anh về phòng mình.”

“Em ổn cả mà.” Cô nói.

Dù vậy, nhìn thấy anh gợi cảm và đầu dải với chiếc quần bò không cài nút và cái áo phong bạc màu, cô chẳng ổn chút nào. Cô cần anh và đau đầu mong anh ôm lấy cô.

Cô cắn môi. “Anh thực sự định ngủ trong phòng bên bởi vì những gì em nói khi nãy?”

“Bạn bè với những lợi ích có thể phù hợp với lối sống của em. Nhưng anh không định làm tình một cách vô nghĩa, và anh cũng không định vờ vịt để làm em cảm thấy dễ chịu hơn. Cho nên, đúng vậy, anh sẽ qua ngủ ở phòng bên cạnh.” Anh nói, nhìn cô với đôi mắt lạnh lùng.

Thật tệ là cô lại biết anh quá rõ. Rafe cũng chẳng lạnh lùng như anh tỏ vẻ. Lửa thiêu t trong mắt anh, giận dữ tranh đấu với khát khao.

Anh muốn cô. Và anh tự ghét mình vì vậy.

“Mình đã đồng ý là không dây dưa mà.” Cô nói, những lời nói nghe yếu ớt và đáng khinh ngay cả với chính cô.

Rafe lắc đầu. “Mình chẳng thỏa thuận gì ngoài việc là chúng mình đều muốn nhau.” Anh cũng chẳng đòi nào đồng ý để cảm xúc qua một bên trong quan hệ với cô.

Anh biết đi vào với cô sẽ là không thể.

Một mình trên cái giường lớn của anh, chẳng mặc gì ngoài mấy thứ quần áo mỏng mảnh, hở hang mà cô ưa thích, trông cô thật yếu đuối và mềm mại. Anh biết rõ hơn thế. Người phụ nữ này phải có trái tim bằng thép thì mới có thể chối cãi rằng chẳng có gì hơn giữa

hai người.

Chẳng có nghĩa lý gì. Ngay bây giờ đây, dù anh vô cùng giận dữ đến mức anh muốn tóm lấy cô mà lắc, anh vẫn bị hút vào cô bởi mọi cách có thể tưởng tượng ra.

“Công ty lắp đặt hệ thống báo động sẽ đến đây ngay ngày thứ Hai để nâng cấp hệ thống. Nhưng bây giờ ít nhất anh cũng khởi động thiết bị rồi, cho nên em có thể yên giấc.” Anh nói, thay đổi chủ đề.

“Chúng mình phải nói chuyện về những gì xảy ra đêm nay và việc chúng ta sẽ làm gì.”

“Mai mình có cả ngày. Với vụ cháy và những lời cảnh cáo em nhận được đêm nay, không đời nào ngày mai chúng ta quay trở lại lễ hội. Chúng ta sẽ chờ tới khi tất cả những khách thăm quan rời khỏi đây và mọi thứ trở lại bình thường. Sau đó chúng ta có thể nhận ra ai là kẻ không thuộc về nơi này.”

Cô gật đầu. “Đúng vậy đấy. Và em nghĩ chính như thế đã là kế hoạch rồi đấy.”

“Anh đoán vậy.” Anh nắm lấy nắm đấm cửa.

Bây giờ là lúc để anh đi ra mà không làm gì ngốc nghếch như trèo vào giường với cô và cho phép cô vờ v rằng anh chẳng có ý nghĩa gì với cô hết.

“Ngủ ngon nhé, Sara.”

Cô nhìn anh bằng cái nhìn câm lặng và khấn cầu.

Anh phải dùng mọi sức lực để quay người đi ra.

Chương mười ba

Giọng nói của Sara kéo Rafe ra khỏi phòng sớm sáng ngày Chủ nhật. Anh chẳng ngủ được đêm trước, trằn trọc, trằn trọc vì nhiều lý do mà giờ anh không buồn nghĩ tới. Cần uống cà phê, anh đi vào bếp và thấy cô đang ngồi trên chiếc ghế, ăn mặc chỉnh tề với quần bò trắng và áo rộng màu tím, đi chân không.

Cô đang cầm điện thoại bên tai.

Anh chẳng phải pha cà phê vì một bình cà phê mới đã đứng sẵn trên mặt bếp. Một cảm giác ấm áp mơ hồ len vào trong ngực anh trước khi anh thô bạo dập tắt nó đi. Cô không thuộc về nơi đây. Cô không cảm thấy đây là nhà mình và tận hưởng chốn này. Cô chỉ cần sự bảo vệ của anh và anh cho cô một nơi an toàn để ẩn náu. Thế thôi.

Anh rót cho mình một tách cà phê và không pha thêm gì vì cần một lượng caffeine lớn, trước khi ngồi vào chiếc ghế ở bàn ăn.

“Con ồn cả. Thế blogger nói gì nào?” Sara hỏi ai đó ở đầu dây bên kia. “Nói từ từ với con thôi.” Và khi cô nghe thấy câu trả lời, mắt cô mở to và miệng cô tròn vo. “Thật là sai quá! Đó là việc xâm phạm sự riêng tư, thế đấy.” Cô thở dài và ngưng một lát. “Không, bố đúng đấy. Con không thể nào để mình bị ảnh hưởng bởi những việc mà con không kiểm soát được.”

Rafe uống một ngụm lớn cà phê. Ít nhất thì cô cũng pha cà phê rất đặc, theo kiểu mà anh thích

“Con sẽ giữ liên lạc. Tạm biệt bố.” Cô ngắt điện thoại và bỏ tai nghe xuống, quay lại đối diện với anh. “Bố em.” Cô nói một cách không cần thiết.

“Ở nhà mọi thứ ổn cả chứ?”

Cô gật đầu, liếc nhìn anh lo lắng, rõ ràng đang cố đoán *tâm trạng* của anh sáng nay.

Anh đang không có tâm trạng nào mà nói về cảm xúc của mình. “Blogger nói gì mà làm em khó chịu thế?”

“Kiểu như chúng ta khôn ngoan dùng lễ hội để làm bình phong cho cuộc hẹn hò bí mật của chúng ta.” Cô nói qua loa.

Anh nheo mắt. “Và? Chắc hẳn phải hơn thế vì em bực dọc vậy cơ mà?”

Cô thở dài. “Thôi được.” Đứng dậy, cô cầm lấy tách cà phê của mình và đi về phía bồn rửa. “Blogger đó nói rằng mọi thứ trong buổi khiêu vũ đêm trước cho thấy rằng chúng mình đã tìm thấy tình yêu. Và cô ta chân thành gợi ý rằng không khí của bang miền bắc New York rất cần cho những ai cũng đang tìm kiếm tình yêu.” Cô ngắt vòi nước, lau khô tay và không quay lại phía anh khi cô nói thế.

“Anh đoán là blogger không tỏ tường mọi chuyện.” Anh nói và bật cười khô khan.

“Em đoán là có ai đó trong buổi khiêu vũ đã báo về.” Cô lờ đi lời nhận xét chua cay của anh.

“Cũng có thể. Anh chắc là Angel sẽ không làm thế một lần nữa.”

Sara gật đầu. “Em nhất trí. Bố em nói sẽ thông báo cho em mọi tin tức mới nhất của blog.”

“Tốt.”

Im lặng bao trùm.

Không phải là sự im lặng dễ chịu và thoải mái mà họ thường chia sẻ, mà là một sự im lặng vụng về, căng thẳng.

Họ còn có ít nhất hai mươi tư giờ nữa trước khi thị trấn vắng lặng trở lại và họ có thể ra ngoài mà biết rằng Rafe có thể nhận dạng

được những người không thuộc về nơi này, và Rafe không thể chịu đựng được việc phải mắc kẹt trong nhà với một sự căng thẳng thế này.

“Bố em là người như thế nào?” Anh hỏi, tò mò về người đàn ông mà cô vừa nói chuyện cùng. Người đàn ông độc thân đã nuôi dạy cô để cô sợ hãi sự cam kết.

Cô chùng vai trước câu hỏi trung lập của anh, và một nụ cười nhẹ nhàng nở trên môi cô. “Bố cao to và thô, bề ngoài trông bố giống kiểu cảnh sát cổ điển dạng ‘đừng có dây vào tôi’. Nhưng bên trong thực ra bố rất mềm yếu.”

Họ rõ ràng có một mối quan hệ tốt đẹp. “Em nói là bố đã nuôi dạy em sau khi mẹ em bỏ đi?”

Cô ngồi lại vào ghế bên bàn ăn. “Bố đã làm vậy. Ngôi nhà từ chỗ luôn luôn có tiếng la hét và cãi vã đã trở nên im lặng dễ chịu. Bố không hay nói, nhưng khi bố nói gì, thường là nó quan trọng.” Cô chống khuỷu tay lên bàn, thư giãn trong khi tập trung suy nghĩ. “Em nghĩ bố đã dạy em giá trị của sự im lặng.” Cô trầm ngâm.

“Đó là một tài sản quan trọng đối với một cảnh sát.”

Cô gật đầu. “Dĩ nhiên em thì đối lập với bố. Em nói không ngừng, nói về bất cứ điều gì. Em từ trường về nhà và kể cho bố em về một ngày ở trường, từ bài vở cho đến chuyện của bọn con gái, và bọn con trai. Bố học cách phải chú ý đến em không thì em sẽ gọi bố cho bằng được.” Cô cười. “Dần dần rồi bố và em cũng cân bằng với nhau.” Cô nhìn vào không trung, rõ ràng là đang nghĩ ngợi, hồi tưởng.

Muốn nghe thêm, anh bắt tín hiệu của cô và giữ yên lặng.

“Em đã nghĩ là chắc bố buồn bã sau khi mẹ ra đi, nhưng bố không thế. Bố hạnh phúc hơn, chui ra khỏi vỏ bọc của mình hơn. Và em nghĩ, khi nhìn thấy vậy, em bắt đầu liên tưởng sự đơn độc với hạnh phúc.” Cô chớp mạnh mắt và bỗng nhiên tập trung vào anh, nhìn có vẻ ngần ngại, như thể cô đã tỏ lộ quá

Anh muốn nữa. “Thế còn quan hệ tình cảm của bố? Bố có hẹn

hò nữa không?”

Cô gật đầu. “Bố có hẹn hò với ai đó. Em có nghe thấy tên bà ấy vài lần, rồi bỗng dưng bố không nói gì đến họ nữa. Em có hỏi, và bố nói rằng giờ là lúc tiến lên phía trước.” Cô nhún vai, tuồng như mọi chuyện đơn giản đến thế. “Rồi thì bố cũng tìm được người khác, và mọi thứ cứ tiến triển theo một mô hình giống nhau. Những người phụ nữ của bố không bao giờ liên quan đến cuộc sống của em, không bao giờ ảnh hưởng tới cuộc sống hàng ngày của em và bố. Đối với em, có vẻ như đó là cuộc sống lý tưởng của một cảnh sát.”

Đối với Rafe, như thế nghe sao đơn độc khủng khiếp. Không bao giờ cho phép cảm giác riêng tư tham dự, luôn luôn tiến xa ra nếu cảm thấy quá gần.

Cô đã đào sâu và chia sẻ với anh những ký ức của mình, cho anh cái nhìn sâu sắc hơn là anh hy vọng. Giờ đây anh hiểu quan điểm về hôn nhân và quan hệ tình cảm của Sara đã hình thành như thế nào. Dựa trên kinh nghiệm thời thơ ấu của cô, hôn nhân đồng nghĩa với bất hạnh: những quan hệ tình cảm ngọt ngào và ngắn ngủi là đủ rồi.

Anh không thể nào còn trách cô vì muốn giữ cho mọi thứ đơn giản giữa họ và, khi cô bắt đầu thấy có cảm xúc, cô hoảng sợ và dựng nên tường thành. Nhưng thay vì nản chí, việc cô có cảm giác với anh đem đến cho anh hy vọng. Nếu họ quay trở lại New York, cô có thể phá tan mọi thứ, quay về với căn hộ của mình và cuộc đời đơn độc của cô. Nhưng cô kẹt lại ở đây cho đến khi mối hiểm nguy kết thúc hoặc cho đến ngày cô ra làm chứng tại tòa. Có nghĩa là cô không có chỗ nào mà trốn chạy cảm xúc của mình.

Rafe có một cơ hội, đó là chạm được vào bên trong cô. Anh cần phải làm cho cô trải qua những cảm xúc ấy nhiều lần nữa trước khi cô ra đi.

Sau đó, khi cô trở về nhà và cuộc sống của cô ở New York, anh sẽ phải cầu nguyện rằng sự cô đơn sẽ mang cô trở lại vòng tay anh.

Chúc may mắn, anh tự giễu mình.

Rafe đã trải qua biết bao giờ đơn độc trong nhà mình, tận hưởng sự yên ả và thanh bì của cái cabin. Nhưng ngày Chủ nhật này là ngày dài nhất trong đời anh, chỉ vì sự hiện diện của Sara. Cô cuộn tròn trong ghế sofa với một cuốn sách, đắp một cái chăn mỏng lên chân, và đọc thầm lặng. Chẳng cố tình, nhưng cô là nguồn cơn của sự phân tâm.

Cô đã tắm và mùi hương của cô là sự kết hợp giữa Sara và dầu gội của anh, cho nên anh cảm nhận nó trong mỗi hơi thở. Mỗi lần cô đổi tư thế, anh lại ngược nhìn qua tờ báo mà anh cố đọc. Cuối cùng thì anh ngẩng ngó ánh sáng qua cửa sổ nhảy nhót trên mái tóc vàng của cô, đưa anh đến ý nghĩ lùa những ngón tay vào những lọn tóc ấy và tất nhiên là mang cô vào giường.

Đến khi điện thoại reo và mẹ anh gọi để nhắc anh là mọi người chờ họ ở bữa ăn tối Chủ nhật, anh thấy cái nghĩa vụ ấy là một cứu cánh.

“Để con nói chuyện với Sara và trả lời mẹ.” Anh nói với mẹ mình và đập máy trước khi mẹ có thể đưa ra mọi lí lẽ tại sao Sara muốn ăn tối cùng với gia đình anh.

Chủ yếu vì có lẽ là mẹ anh đúng. Tình cảm của Sara đối với gia đình anh đã vượt lên trên cung cách lịch sự thông thường. Cô thích thú mỗi người trong họ, từ mẹ và bố anh, những người thật đáng ngạc nhiên lại để cô tự do và không tạo áp lực cho cô về quan hệ với con trai của họ, đến các chị em gái anh, những người anh thấy cô đã trò chuyện cùng trong dịp lễ hội hôm trước. Anh đề rằng thật dễ dàng để người ngoài nhìn gia đình lớn của anh như một điều gì đó mới mẻ để khám phá. Mặc dù anh cũng phải thú nhận là anh không cảm thấy phiền vì họ nhiều như trước đây.

Sự cảm thông đến cùng với tuổi tác, anh nghĩ một cách hài hước.

“Nói với em về chuyện gì vậy?” Sara hỏi, đặt cuốn sách của cô lên đùi.

“Mẹ gọi để mời chúng mình đến ăn tối.”

Mắt cô sáng lên. “Ôi, em thích đi lắm. Anh nghĩ có an toàn không?”

“Kẻ muốn đeo đuổi em chỉ muốn em không ra làm chứng thôi. Anh không nghĩ có gì nguy hiểm nếu mình đến bữa tối gia đình nơi mình biết tất cả mọi

Cô gật đầu. “Đồng ý. Thế em có thể mang gì đến?”

“Em là đủ. Mẹ chẳng mong em đến với cái gì trong tay đâu.”

Sara bỏ chân ra khỏi chân và đứng dậy. Rafe không biết là cô mặc quần sóc.

Quần sóc ngắn. Loại quần cụt, tua rua và nói làm-tình-với-em-đi.

Và anh chỉ muốn làm có thể mà thôi.

“Sau khi em làm khách không mời lần trước, lần này em muốn mang cái gì đó tới. Anh không phiền nếu em kiểm tra các tủ bếp của anh chứ.” Cô hỏi.

“Tự nhiên đi. Thế em tìm cái gì nào?”

“Mấy thứ căn bản để làm bánh.” Cô nói, đã nhìn vào các ngăn tủ, lôi ra đủ các thứ như bột, đường, trước khi chuyển qua tủ lạnh để lấy sữa và trứng. “Anh có đủ các thứ em cần.” Cô có vẻ ngạc nhiên.

“Mẹ luôn luôn dự trữ đồ ở nhà này cho anh, và nếu anh báo với mẹ là anh về thì bà đem các thứ đồ tươi đến nữa.”

“Anh may thật đấy!”

Cô lại mở một ngăn tủ khác ra rồi lại đóng lại, lặp đi lặp lại vài lần, rõ ràng là không tìm thấy cái mà cô tìm kiếm.

“Em tìm cái gì nữa?”

“Em cần khuôn bánh.” Cô nói với lại.

Anh nhướn mày. “Ồ... anh có cái loại khuôn dùng một lần như thế này.” Anh mở một ngăn tủ trên cao và lấy ra mấy cái khuôn bằng giấy nhôm mà anh thường dùng để ướp thịt khi làm tiệc nướng ngoài trời.

“Cái này được đấy. Cảm ơn anh!

Nếu anh đã nghĩ là mình bị phân tâm lúc trước, anh gần như phát điên lên khi cô nướng xong bánh trong bếp của anh, tự nhiên như ở nhà mình với các vật dụng của anh, hát khe khẽ như thể cô đã làm thế hàng trăm lần rồi.

Anh biết là em đã giúp Angel nướng bánh, nhưng anh không biết là em cũng tự nướng bánh một mình nữa.”

Cô nhìn anh bằng cái nhìn hóm hỉnh của mình. “Có nhiều thứ anh chưa biết rõ về em. Bố em không giỏi nấu nướng, nên em phải làm thay. Và vì chẳng mấy khi bố nhớ mua bánh sinh nhật, em thường quen tự nướng lấy, rồi nó trở thành thông lệ của chúng em. Dĩ nhiên cái bánh này sẽ không được trang trí kem rồi.”

Cô chống tay lên hông và cau mày nhìn cái bánh trong lò. “Trừ phi là chúng ta mua một cái gì đó trên đường đi vậy.”

Anh lắc đầu và cười to. “Không vấn đề.”

“Tốt quá. Cảm ơn anh.” Sara quay ra và bắt đầu dọn dẹp trong bếp, cần thiết phải phân tán tư tưởng trước sự có mặt thường trực của Rafe.

Chiếc bánh là một ý tưởng đầy cảm hứng và làm cho cô bận rộn, chứ không như quyển sách mà cô phải cố đọc mà chẳng được trong mấy tiếng đồng hồ. Cô cứ luôn nhận thấy mình chẳng nhớ được gì và phải đọc đi đọc lại. Tất cả cũng chỉ vì Rafe cùng ngồi trong một phòng với cô, cứ ngo ngoạ không yên và hết đọc báo lại dõi theo cô những lúc anh tưởng là cô không để ý.

Kể từ khi họ nói chuyện lúc sáng nay, tâm trạng của anh đã thay đổi. Anh không còn cái giận nữa, có vẻ như thích thưởng ngoạn hơn. Cứ như thể anh đang tìm kiếm điều gì có thể giải thích về cô với anh.

Đến cô còn chẳng biết điều đó là gì. Làm sao anh có thể trông mong cơ chứ?

Cô tráng qua các vật dụng mà cô dùng để nấu nướng và xếp chúng vào máy rửa bát, sau đó thu dọn mặt bếp. Chiếc bánh cần nửa giờ nữa và cô đã hẹn giờ để khỏi quên.

Sau khi mọi thứ xong cô thở phào một tiếng hài lòng. Cô quay lại, ngạc nhiên thấy Rafe đứng ngay ở đó.

Quá gần gụi.

Cái nhìn của anh sâu thẳm và tối, nét mặt anh không biểu lộ gì.

“Có gì không ổn hả anh?” cô hỏi.

“Mọi thứ. Em, anh, cùng ở đây trong căn nhà này, trong căn phòng này, vờ như không nhìn thấy nhau. Muốn nhau.”

Miệng cô khô lại. “Ồ.”

“Đúng vậy đấy.”

“Không phải em là người đã thoái lui.” Cô nhắc anh.

Anh cau có. “Về thể xác thì không, nhưng chính em là người đã phanh mọi thứ lại khi em nói lời chúc khi nâng cốc.”

Cô mở miệng ra, rồi ngậm lại. Cô chẳng thể tranh cãi với sự thật. Nhưng anh muốn nhiều hơn những gì cô có thể trao.

“Anh có một ý thế này.” Anh lướt tay dọc mũi cô. “Lại dính bột.” Anh nói, chìa ngón tay ra.

Cô run rẩy vì sự động chạm của anh, bầu ngực cô trĩu nặng, nhũ hoa cô căng lên. “Ý kiến gì thế anh?” cô cố gắng hỏi.

“Anh gợi ý là mình quay lại với cung cách *không có thảo luận* có thể dẫn mọi chuyện vào thế mất cân bằng.”

Hmm. Điều này làm cô không nói nên lời. Dục tình mà không thảo luận về ý nghĩa của nó. Dục tình không ràng buộc. Đó là điều cô muốn khi họ mới bắt đầu, và cô lấy thế làm thích thú, nhưng kể từ khi cô nói những tiếng ấy thành lời, *bạn bè với các lợi ích*, cô đã mang trong lòng một nỗi bất an lớn. Và giờ đây khi chính anh tuyên bố rằng anh sẽ làm theo yêu cầu của cô, có cái gì đó trong cô muốn khóc.

Rồi anh hôn cô, và cô chỉ còn muốn a

Cái hôn bắt đầu trong bếp và cô chẳng quan tâm nếu nó kết thúc ở đó. Cô quàng tay qua cổ anh, kéo anh lại gần hơn nữa. Cô mở miệng và anh luồn lưỡi anh vào sâu bên trong, xoay nó xung quanh miệng cô cho tới khi đầu gối cô trở nên bủn rủn. Anh nắm tay cô và đưa cô tới ghế sofa. Họ cùng cởi bỏ quần áo trên đường tới đó.

Anh nằm xuống và kéo cô nằm đè lên anh, và ngay sau đó anh đi vào trong cô, trượt vào cô rất cao và rất sâu. Cô hôn hên, cảm thấy hoàn toàn sự kết nối giữa anh với mình. Mỗi lần anh uốn hông, mỗi nhịp lên xuống anh chạm vào sâu hơn đưa cô lên cao hơn cho tới lúc cực khoái chỉ còn trong giây lát.

Và rồi anh chậm lại, hôn cô mãi không thôi, tập trung vào miệng cô, làm tình với nó bằng lưỡi của mình, lặp lại những gì thân thể anh làm với cô những giây trước đó. Cơ thể cô ở trạng thái thức tỉnh cao, sẵn sàng để tiến tới, và giờ đây sự căng thẳng giảm xuống, vẫn đẹp đẽ, vẫn ở đó, chờ anh bắt đầu trở lại.

Anh luồn tay vào giữa họ, nâng đỡ bầu ngực cô, xoa bóp nhũ hoa của cô với lòng bàn tay.

Cô rên lên. Sự cọ xát thật dễ chịu khiến cô bắt đầu đung đưa

hông, tìm kiếm sự va chạm mạnh mẽ hơn. Cô muốn anh đi vào mạnh mẽ hơn nữa. Cần thiết được cảm thấy rung động của anh ở trong cô và đưa cô lên đỉnh.

Anh đã làm đúng như thế, một tay nắm lấy tóc cô và vòng tay kia qua lưng cô. Anh đi vào trong cô, nhanh nữa, nhanh nữa và cô chấp nhận mọi cú đẩy cho tới khi anh đưa cô tới vòng xoáy lãng quên.

Rafe nhận biết thời khắc cô nhận được cực khoái, giải thoát cho anh lên đỉnh của mình và anh đã như thế, trượt ra và vào trong cô, đánh hông mình vào cơ thể cô cho tới khi anh không thể nghĩ, hay nghe mà chỉ *cảm nhận* được, da thịt với da thịt, anh đã xuất trong cô.

Anh thoáng nhớ mình đã đổ sụp bên dưới cô trên ghế sofa, hay là cô ngã lên anh. Khi nhận thức của anh trở lại, anh nghe tiếng thở gấp dồn của cô, như tiếng nhạc bên tai.

“Chắc là em nặng lắm nhỉ.” Cuối cùng cô nói

“Anh không thể nói cho em biết. Anh chẳng cảm thấy gì sất.”

Cô nhảy ra khỏi người anh, và anh cười lớn, tóm lấy cô nhưng trượt. “Anh đùa mà. Quay lại đây với anh nào.”

Cô lắc đầu. “Đi tắm. Và sau đó em phải chuẩn bị để đi ăn tối ở nhà bố mẹ anh.”

“Anh vào ngay đây.” Anh nằm gối đầu lên tay và than.

Mỗi lần anh nghĩ anh đã có giải pháp cho các vấn đề với Sara, anh chỉ lún sâu thêm vào mà thôi. Bởi vì *cái đó* không phải là tình dục.

Bởi vì anh yêu cô.

Sự thực ấy không đột ngột với anh và không làm anh ngạc nhiên. Hạt giống đặc biệt ấy của cảm xúc đã được gieo trồng từ lâu rồi, khi họ còn là cộng sự. Nó chỉ lớn dần lên, một đôi khi chậm chạp. Đôi lúc nó còn trải qua kỳ ngủ đông, nhưng nó luôn luôn ở đó.

Thật chẳng may, chuyện có đi đến đâu hay không lại nằm

ngoài tầm kiểm soát của anh.

Có vẻ như mỗi bữa tối ở nhà cha mẹ Rafe đều là một sự kiện lớn. Mỗi thành viên trong gia đình muốn đến tham dự đều được chào đón. Hôm nay là một nhóm gồm có Pirro, cô Vi và, gây ngạc nhiên cho mọi người, Nick cùng Angel. Ai cũng mừng khi thấy họ bên nhau, không ai hỏi han gì, sợ lại dẫn tới những chủ đề có thể gây rắc rối giữa hai người.

Cái bánh do Sara tự nướng là một thành công. Sau đó, khi mọi người đã dùng xong cà phê và đồ tráng miệng, họ tụ họp thành những nhóm nhỏ khác nhau trong các phòng và trò chuyện.

Sara kéo Angel ra một chỗ, muốn được trò chuyện với chị. Cô bắt đầu bằng cách nói lại cho chị yên tâm là cô không hề tức giận về vụ Blog Chàng độc thân.

Toni chạy bổ vào trong bếp, cái đuôi tóc lúc lắc theo bước chạy của cô bé. “Sara, cô biết không?”

“Gì thế cháu?” Cô hỏi con bé.

“Cháu có bạn trai rồi!” Con bé nói như reo. “Pete rủ cháu đi chơi, và cháu nhận lời! Cảm ơn lời khuyên bảo của cô!” Con bé vòng tay qua eo Sara và ôm chặt lấy cô.

Một cảm giác ấm áp – liệu cô có dám nghĩ là mẫu tử – trào lên trong cô vì sự biết ơn và cái ôm thân thiện của cô bé. “Cô rất vui là đã giúp được cháu.” Cô nói, giọng trầm trầm.

Tiếng chuông điện thoại di động cắt ngang họ. “Là *cậu ấy* đấy!” Toni nói. “Cháu phải đi ra chỗ nào riêng tư một tí để trả lời mới được.” Cô bé nhảy chân sáo ra khỏi phòng, để lại Sara hơi choáng váng, một cách tốt lành.

“*Rủ ai đó đi chơi* có ý nghĩa gì thời buổi bây giờ nhỉ?” Sara hỏi Angel.

“Theo như chị biết, nó có nghĩa là bọn nó tiến tới từ từ, hiem khi trò chuyện giáp mặt, nhắn tin điện thoại, và chia tay sau một tuần gì đó.” Angel lắc đầu, cười to.

Sara cười khúc khích. “May làm sao là em không có con gái tuổi dậy thì.” Nhận thức được câu nói của mình, Sara lấy tay che miệng, hoảng hồn “Em xin lỗi. Ý em là... chị đừng... em không có ý...”

“Yên tâm đi, chị biết em không có ý! Chị đã bảo em rồi, chị đã tiếp tục sống và chấp nhận.” Angel nói để cô yên tâm.

Sara không tin lắm, nhưng cô muốn quên đi sự lỡ lời của mình. “Hai anh chị có vẻ hòa thuận.” Cô nói, thay đổi chủ đề.

Angel gật đầu. “Chị lạc quan một cách thận trọng.”

“Và em mừng cho chị!”

“Cám ơn em.” Angel nhìn quanh để biết chắc không có ai ngoài họ. “Anh ấy đồng ý đi gặp tư vấn hôn nhân.” gật đầu. “Em nghĩ như vậy chứng tỏ anh ấy rất muốn hàn gắn. Em hy vọng thế có nghĩa là hai người sẽ gặp nhau ở một điểm chung?”

Angel nhún vai. “Cả hai bọn chị đều nhất trí thử. Mai chị sẽ gọi điện đặt hẹn và sau đó sẽ xem thế nào. Thế còn em, mọi chuyện thế nào?” Chị hỏi, cố tình thay đổi chủ đề nữa. “Bên chữa cháy có nói với chị là họ chưa có manh mối gì. Em có tìm ra được điều gì không?” Mắt Angel đầy lo âu.

“Chẳng có gì mới. Đội trưởng của em cũng không có tin gì, cho nên cho tới giờ em cứ phải thận trọng thôi.”

“Cũng có thể đó chỉ là một hành động ngẫu nhiên, trẻ con nghịch lửa. Ngốc nghếch và nguy hiểm, nhưng ngẫu nhiên.”

“Có thể.” Sara nói nước đôi. Tốt hơn là cứ để Angel vào lời nói của chính mình.

“Thế... chuyện giữa em với Rafe thì sao?” Angel hát đầu về phía Rafe, đang ngồi nói chuyện cạnh mẹ.

Cứ như thể anh nhận thấy họ nói chuyện về mình, anh liếc về phía họ và nháy mắt một cách gọi cảm với Sara trước khi quay trở lại với mẹ.

Cô nuốt mạnh. “Bọn em ổn cả.” Nếu như cô gọi bức tường chắn giữa họ là ổn.

Trừ một điều là lần này bức tường không phải do Rafe dựng nên mà do chính Sara, cô bối rối không biết vì sao nhận được điều mình muốn lại không khiến cô dễ chịu như vốn có.

“Mơ hồ và không chấp nhận được.” Angel nhoen cười. “Nói ra đi.”

Sara hít một hơi sâu. “Sự thực là em không có quan hệ tình cảm. Em không bao giờ có. Em không tin tưởng vào hạnh phúc vĩnh viễn không cần nỗ lực, không khó chịu, và nếu thêm vào đó yếu tố cả hai đưa bọn em đều là cảnh sát...” Cô ngắt nửa chừng. “Chị thấy đấy, phần lớn các mối quan hệ tình cảm đều không thành. Cả đại gia đình em là một dẫn chứng điển hình. Rafe và em không nhìn cuộc sống cùng một cách. Em với anh ấy không muốn những điều giống nhau.”

“Thế em mong muốn gì?” Angel hỏi không thành kiến, và Sara biết ơn sự thông cảm đó của chị. Rõ ràng là Angel là người đầu tiên biết rằng công việc-và-sự khó chịu đúng là một phần của một cuộc hôn nhân thông thường.

“Chị biết không, em chẳng bao giờ thực sự nghĩ về điều đó trừ việc biết rằng em muốn làm cảnh sát. Nó ở trong máu em rồi. Nhưng cái đầu gối tội tệ của em có thể khiến cái điều em luôn nghĩ là hiển nhiên ấy trở thành không thể.”

“Cũng có nghĩa là em sẽ phải đánh giá lại tương lai của mình.” Một nét đồng cảm hiện lên trên mặt Angel. “Chị biết là chị đã làm vậy khi chị mất đứa con.” Chị hạ giọng. “Thực ra thì chị đã sảy

thai hai lần, nhưng gia đình thì chỉ biết có một. Lần đầu tiên xảy ra ở đầu thai kỳ, và bọn chị chưa nói với ai là chị có bầu.”

“Em rất tiếc.”

“Cảm ơn em. Nhưng ý của chị là chị luôn nghĩ mình sẽ trở thành mẹ. Chị có thể hiểu điều này nghe như thế nào với em, nhưng đó là *ước mơ* của chị. Và rồi một ngày, ước mơ ấy mất đi. Bác sĩ đã nói rằng có lẽ chị chẳng bao giờ có thể mang thai trọn vẹn thai kỳ, và bỗng dưng tương lai của chị trống rỗng. Nghe có giống chuyện của em không?” Chị hỏi.

Bỗng dưng cái khái niệm không thể quay về với nhiệm vụ của cảnh sát trở nên tầm thường so với kết cục giấc mơ của Angel.

Sara liếc xuống chân, ngưng ngưng. “Chắc chị nghĩ là em thật nực cười. Em ở đây than thở về khả năng mất việc trong khi chị chẳng thể có con nữa.” Sara lấy tay ôm khuôn mặt nóng bừng. “Em rất xin lỗi.”

“Em đừng phải xin lỗi gì hết!” Angel nói, tỏ vẻ bị xúc phạm. “Chẳng có chuyện giấc mơ của người này quan trọng hơn người khác. Chị chỉ định nói với em rằng ngay cả trong lúc tăm tối nhất, mình cũng có thể tìm được cơ hội để hạnh phúc trở lại.”

“Cảm ơn chị.” Sara nói, cảm động vì Angel sẵn lòng đào xới vết thương lòng để giúp cô. “Em với chị vừa nói về chuyện này phải không nào? Thế thì có thể chị cũng nói chuyện như thế với dò.”

“Nói chuyện với người không chia sẻ cùng một nỗi đau thì khác.” Angel hắng giọng, rõ ràng là xúc động.

“Chị không cần nói gì nữa đâu. Em hiểu mà.” Sara nhanh chóng để chị yên.

Angel giơ tay ra. “Không biết em thế nào chứ chị cần một cái ôm đây.”

Sara mỉm cười và ôm người phụ nữ vào lòng.

Cô thật ngạc nhiên, chỉ một cử chỉ kết nối giản dị giữa người với người cũng làm cô cảm thấy dễ chịu hơn.

Một lúc sau, khi Sara và Angel giúp mẹ của Rafe dọn dẹp trong bếp thì Rafe thò đầu vào phòng.

“Anh có thể nói chuyện với em một chút không?” anh hỏi.

Sara liếc nhìn Mariana, không muốn để bà một mình lau chùi nồi niêu soong chảo.

“Cứ đi đi.” Người phụ nữ nói. “Để cô làm nốt chỗ này.” Bà vẫy tay xua Sara. “Cả con nữa, Angel. Đi xem Nick ở đâu.” Bà nói có chủ ý.

Angel nhướn mắt, nhưng cũng làm theo lời gợi ý của mẹ chồng.

Sara đi theo Rafe ra sảnh nhỏ. “Có chuyện gì thế anh?”

“Pirro bảo là chú ấy sẽ đi chơi poker, và cô Vi muốn anh đi theo chú.” Anh rên rỉ, nói cho Sara biết anh nghĩ thế nào về ý kiến này.

“Có thật là chú ấy đi chơi poker không?”

Rafe ngoẹo đầu sang một bên và gật gù. “Có thể lắm chứ. Nhưng trừ phi chúng ta theo dõi chú ấy vài bận và làm cô yên tâm, chuyện này sẽ chẳng bao giờ kết thúc đâu.”

“Được, vậy thì kế hoạch ra sao

“Khi Pirro đi, anh cũng sẽ nói là đến lúc chúng mình phải về rồi. Anh không thể theo dõi chú ấy trực tiếp được – chú ấy nhận được xe của anh, và nó lộ liễu quá, nhưng anh biết tất cả những người chơi poker với chú ấy. Chúng mình sẽ đợi vài phút và đi qua từng nhà đến khi mình tìm thấy xe của chú ấy, mình chụp mấy bức hình bằng điện thoại và thế là xong.” Anh có vẻ buồn cười hơn là bực mình vì kế hoạch.

“Được thôi.” Thực tế là, bi kịch của cô Vi sẽ là sự hào hứng

và phân tâm mà cô cần để tránh khỏi sự xáo trộn của đời mình.

Pirro chẳng có tâm trạng đâu mà chơi poker với bạn bè, nhưng cuộc chơi là cách duy nhất để ông có thể thông báo tin với họ. Jonah Frye có một địa điểm hoàn hảo để chơi poker trong thời gian mùa hè, một cái nhà gỗ đằng sau vườn mà ông ta đã cải tạo thành chỗ tụ tập cho mấy thanh niên. Dù thực sự đã nhiều năm họ chẳng còn là thanh niên nữa họ vẫn chẳng lấy đó làm điều khi tụ tập để ăn uống và chơi bài.

Pirro đợi cho tới khi họ đã chơi được vài ván và tất cả đều thư thái để thông báo tin của mình. “Việc cấp hàng của tôi sẽ suy giảm một thời gian đây.”

Ernie quật mấy cây bài xuống mặt bàn. “Không thể chấp nhận được. Tôi đang theo đuổi Mary Braunstein. Sydney đã qua đời được một năm nay, và bà ấy gần như sẵn sàng cho bước tiếp theo. Tôi không thể để cái *cần câu* xìu nửa chừng được!”

Ernie thật là thích dùng cái từ cần câu, Pirro nghĩ bụng. “Thế cái chỗ thuốc tôi đưa anh lần trước đâu?”

Ernie đỏ bừng mặt. “Hết rồi. Mỗi lần bọn tôi ra ngoài ăn tối là tôi đều uống một viên. Anh biết đấy, trong trường hợp bà ấy quyết đó là lúc mở rộng cửa.”

“Thế thì anh chỉ có nước cầm chân bà ấy thôi.” Bởi vì Pirro không đi gặp người cấp hàng theo kế hoạch.

“Tại sao anh không thể lấy thuốc cho chúng tôi được?” Một người bạn khác của ông hỏi.

Pirro rên rỉ. Dối trá chất chồng dối trá. “Bởi vì người cung cấp của tôi bị khan hàng.” Ông nói dối. “Và ngay khi nào tôi có thể lấy thêm được thuốc, tôi sẽ báo để các anh biết.”

“Thôi được.” Ernie nói, và những người khác càu nhàu.

Pirro ngờ rằng chẳng phải ai trong bọn họ cũng cần dùng thuốc, nó chỉ như một thứ bảo hiểm cho tất cả bọn họ, để họ luôn có thể

phát cờ trong mọi trường hợp. Thôi, họ đành phải tự xoay xử vậy.

Trong khi đó, ông cần phải nấu kỹ và tiếp tục cầm chân mấy gã khốn kia. Ông không thể không nghĩ tới cụm từ *những kẻ buôn bán ma túy* mà không thấy muốn ọe. Chúng đã tin cái lời giải thích nhanh chóng của ông, nhưng ông vẫn cần phải tìm cách thoát ra khỏi mớ bòng bong này.

Ông cân nhắc việc nói chuyện với Rafe. Anh chàng cảnh sát này hẳn có kinh nghiệm với những gã như thế và tình huống kiểu này rồi, nhưng Pirro cũng không hẳn vô tội. Ông biết rằng những gì mà ông làm là hoàn toàn ngoài luồng. Nhưng ông đâu phải là một kẻ xấu. Ông đã bắt các bạn mình phải kiểm tra sức khỏe và chứng minh điều kiện thể chất trước khi giao thuốc cho họ. Giờ thì ông bắt buộc phải xem xét cách mà Rafe sẽ quy kết việc giao dịch này của ông, và ông thấy hổ thẹn bởi những gì ông thấy.

“Pirro, đến lượt anh.” Ernie kêu lên. “Anh điếc hay sao ấy?”

Không, nhưng rất có thể ông sẽ phải đi ở tù.

Là cảnh sát, Rafe sẽ không có cách nào khác hơn là bắt ông, một ý nghĩ khiến Pirro hoảng sợ. Ông sẽ bị kết án nhiều năm. Ông là người mềm yếu. Ông không thể nào đi ở tù.

Ông chơi với tay trong sương mù, hy vọng có thể lên một kế hoạch để cứu tất cả bọn họ.

Chương mười bốn

Chẳng có gì làm Rafe ngạc nhiên: thực tế là Pirro đang chơi pokerup một cái ảnh xe hơi của Pirro đỗ trước nhà của Jonah Frye để làm chứng có cho bà cô xem. Nhưng anh cũng muốn nói chuyện với ông để thuyết phục ông nói chuyện thẳng thắn với vợ để Rafe thôi không phải can dự vào việc đóng vai thám tử tư nữa.

Anh liếc nhìn Sara. Cô ngồi bên cạnh anh, kiên nhẫn tỳ đầu vào cửa sổ, trong khi chờ Pirro đi ra khỏi căn nhà gỗ.

“Đã bao giờ em nghĩ đến việc làm thám tử tư chưa?” Rafe hỏi cô.

Cô quay sang anh. “Chưa, nhưng cho đến hôm nay thì em cũng chưa thực sự muốn xem xét bất kỳ phương án thay thế nào.”

“Cái gì đã làm em đổi ý hôm nay?” Anh hỏi, ngạc nhiên.

Cô vẫn nhìn chăm chăm ra phố. “Em nhận thấy mình ích kỷ và nông cạn như thế nào, chỉ nghĩ rằng đời mình thế là hết nếu không được làm công việc mình yêu thích nữa.”

Hmm. “Sao lại có thay đổi nhận thức như thế?” “*Và thay đổi ấy áp dụng vào việc gì nữa nhỉ?*” anh thầm hỏi.

“Angel. Hãy tưởng tượng xem thế nào nếu người ta nói mình không thể có con.”

Anh nheo mắt và lơ đi nhịp đập tim mình khi cô nhắc đến trẻ con. “Em muốn có con ư?” anh hỏi, ngạc nhiên.

Nói cho cùng, trẻ con thường là hoa trái của một mối quan hệ lâu dài, một điều mà Sara nhấn mạnh là không muốn.

“Không phải em – Angel. Chúng em đã nói về việc em muốn

gì trong cuộc sống, và em nói là em không nghĩ nhiều đến điều đó. Rằng em luôn muốn làm cảnh sát, nhưng nhờ cái đầu gối bị chấn thương của em, việc đó có thể không xảy ra. Chị ấy nói là chị ấy biết rất nhiều về chuyện hoạch định lại tương lai bởi vì chị ấy luôn luôn muốn làm mẹ. Và rồi chị ấy phát hiện ra là mình không thể.” Sara hít một hơi sâu, sau đó thở ra, gần như một tiếng thở dài.

“Sara

Cô lắc đầu. “Em thấy mình ích kỷ quá. Thương hại bản thân em chỉ vì có thể em sẽ không là cảnh sát nữa. Chị ấy không bao giờ có thể có con. Đó là một sự thất vọng lớn hơn nhiều, và hãy xem chị ấy đã vực dậy thế nào! Chị ấy thậm chí là hạnh phúc. Đó là tại sao em nghĩ đã đến lúc em phải xem xét các phương án khác mà em có trong tương lai.”

Rõ ràng là cô đang đấu tranh với các vấn đề của mình, và một điều gì đó pha trộn giữa niềm kiêu hãnh, niềm vui và một ít nỗi đau cùng lúc tấn công Rafe.

“Em không bao giờ nên so sánh mình với ai khác.” Anh nói trong nỗ lực an ủi cô và cho cô thấy thực tế. Vấn đề của mỗi cá nhân đều hiện thực ngang nhau đối với chính họ.

“Angel cũng nói thế. Nhưng nếu có bài học nào cho em, thì em không nên né tránh nó. Nếu chị ấy có thể vượt qua bi kịch của chị ấy, em cũng có thể tự mình vượt qua và tìm một mục đích khác.”

“Đúng vậy, em có thể.” Anh nói ngắn gọn.

Anh biết không nên chỉ ra rằng đột nhiên có một chút lạc quan trong tư duy của cô. Hay việc nếu cô có thể đánh giá lại những gì cô muốn trong sự nghiệp, có thể là đời tư của cô cũng không khác biệt là bao. Anh đã áp dụng luật lệ mới: không thảo luận bất cứ điều gì có thể khiến một trong hai người mất thăng bằng.

Dù cô có kết luận thế nào, thì đó cũng phải là kết luận do cô tự rút ra.

Họ trở lại yên lặng cho tới khi Pirro đi ra khỏi căn nhà.

“Anh sẽ quay lại ngay.” Rafe nhảy ra khỏi xe và chạy lại gặp ông chú ở cuối lối đi.

Sara đợi trong xe.

“Rafe, có chuyện gì vậy?” Pirro hỏi.

“Chú đừng lo. Mình cần trao đổi một chút.” Anh nói, tự hỏi cần phải chọn câu chữ thế nào để nói với ông là vợ ông đề nghị Rafe theo dõi ông để biết chắc là ô nói thật. “Mọi việc ở nhà chú ổn cả chứ?”

Pirro nheo mắt. “Sao lại không?”

“Cô Vi buồn bực. Cô ấy lo là chú không cư xử như bình thường, rằng chú đi ra ngoài thường xuyên hơn, Và cháu để ý thấy gần đây chú trầm hơn.”

Ông chú xua một tay. “Chú ổn cả. Mọi chuyện ổn cả.”

“Thế thì tại sao cô Vi lại nghĩ chú có người khác?” anh nói, vụng về nhưng cố gắng tế nhị hết mức.

Pirro mở to mắt. “Bà ấy nói vậy à? Và bảo cháu đến hỏi chú à?”

Rafe cúi đầu. “Gần như thế ạ. Xem này, chú ở chỗ mà chú cần phải đến, đúng như cháu đoán. Nhưng cô ấy bảo rằng có những lúc chú ra khỏi nhà vào những giờ giấc bất thường, nói là chú đi chơi bài poker trong khi thực ra thì chẳng có buổi chơi bài nào hết, và chú biết tính cô Vi rồi. Cô ấy tưởng tượng ra những việc tồi tệ nhất và nêu ra mọi tình huống kỳ quặc nhất.” Rafe tránh không đi sâu hơn vào chi tiết. “Thế, có chuyện gì vậy chú? Và cháu có thể giúp gì được chú không?”

“Chẳng gì cả.” Pirro đi đi chân và nhìn về phía lối đi tối om.

Rõ là chú ấy đang nói dối. “Thôi nào chú. Đàn ông với nhau. Nếu có chuyện gì chú muốn nói cho cháu biết, cháu sẵn sàng nghe

chú đây.”

Pirro ngừng lại. Trong sự im lặng tiếp đó, Rafe biết là chú ấy đang suy nghĩ về việc thổ lộ với anh.

“Chẳng có gì đâu.”

Chết tiệt. Dù sao Rafe vẫn quyết định thử một lần cuối.

“Cháu biết là sống với cô ấy chẳng dễ dàng đâu, nhưng chú yêu cô ấy phải không nào?”

Pirro đặt tay lên ngực. “Với cả trái tim của chú!”

“Tốt rồi. Thế thì hãy làm điều này vì cả hai chúng ta nhé? Chú về nhà với cô ấy đi. Thuyết phục là mọi việc ổn cả và chú không... tìm kiếm sự dễ chịu với ai khác.” Như thế thì Rafe không bao giờ còn phải tự làm bẽ mặt một lần nữa.

“Dĩ nhiên là chú chẳng tìm kiếm gì với ai khác cả! Không có người phụ nữ nào khác cho chú ngoài cô ấy.”

Rafe bước lên phía trước và quàng tay qua vai ông già. “Thế chú đi đâu những lúc không có buổi chơi bài?”

Pirro lắc đầu và nhướn vai. Mặt ông già đỏ rần vì tức giận. “Một người đàn ông không thể có tự do cá nhân nữa hay sao?” Pirro hỏi, “Chú cần thời gian và không gian riêng cho mình, thế thôi.”

Chú ấy nói dối.

Rafe đã hỏi cung quá nhiều kẻ tình nghi trở nên khiêu khích khi chúng không muốn trả lời câu hỏi nên nhận ra ngay cách cư xử bất thường của Pirro.

“Được thôi. Khi nào chú muốn nói chuyện, thì có cháu đây. Nhưng giờ thì chú hãy về nhà với vợ và làm vợ mình bình tĩnh lại, được không chú?”

Người đàn ông gật đầu và hướng về xe của ông ấy, để lại Rafe

không có câu trả lời và một cảm giác bất an rằng có điều gì đó rất không ổn ở đây.

Nhà nghỉ Angel là một ngôi nhà có bốn phòng ngủ, trong đó ba phòng dành cho khách thuê. Hai trong số ba phòng đó dành cho Biff và Todd, còn lại một phòng là của một cặp đến từ Connecticut. Cặp đó đã ra đi chiều hôm Chủ nhật khi mà lễ hội rượu vang chính thức kết thúc. Chỉ còn Biff và Todd ở lại. Thời gian họ lưu lại là không xác định vì họ bảo đây là chuyến công tác kết hợp nghỉ ngơi, và bây giờ phần công việc của chuyến đi đã xong, cùng với việc bế mạc lễ hội, họ dự định ở lại thêm.

Thế có nghĩa là Nick chẳng thể nào rời khỏi đây một sớm một chiều. Anh đã ở lại nhà Angel từ khi xảy ra vụ cháy đêm thứ Sáu. Anh không nghĩ cái ghế sofa êm ái gì cho lắm, nhưng ít nhất thì anh cũng có thể để mắt đến chị, cũng như cái ý định của hai gã đàn ông ở dưới cùng một nhà với vợ anh.

Anh đánh giá cao cơ hội được thức giấc và nhìn thấy ngay Angel vào buổi sáng. Chị chuẩn bị bữa sáng cho khách, rõ ràng là thích thú với vai trò mới của mình, và chị mời anh ăn sáng cùng với họ.

Anh đồng ý và chắc chắn là bữa sáng ấy là bữa ăn ngon nhất mà anh ăn kể từ sáu tháng nay khi anh chuyển ra khỏi nhà. Trời ạ, anh nhớ những món ăn chị nấu.

Nhưng cũng không bằng nhớ chị.

Anh nhắc mình là mọi chuyện không cần phải kết thúc. Chị đã cho anh cơ hội để hàn gắn, nhưng việc họ có trở lại với nhau phụ thuộc vào việc họ chấp nhận được những điều đã chia rẽ họ. Anh sẽ phải vượt qua sự phản đối của mình đối với việc kinh doanh của Angel nếu anh muốn giải quyết chuyện hôn nhân của họ. Nhưng việc chấp nhận nhà nghỉ của Angel giờ đây trở nên dễ dàng bởi anh đã cho phép mình thực sự nhìn thấy Angel và việc chị thích thú nhường nào được điều hành kinh doanh và giao tiếp với khách hàng. Chị đáng được hưởng hạnh phúc sau những gì họ đã trải qua và anh không thể cướp đi niềm vui ấy của chị. Nhưng cho tới khi chị chịu đối mặt với những mất

mát của họ, cho đến khi chị có thể trút hết nỗi niềm với anh và họ cùng than khóc, chứ không riêng lẻ, anh không thể chấp nhận điều ấy và tiếp tục như thể chưa từng có bi kịch nào xảy ra.

Vào giờ ăn trưa ngày thứ Hai, Rafe và Sara bước vào tiệm ăn Moe, một tiệm ăn lớn ở thị trấn. Khi Nick gọi điện và nói Rafe đến gặp anh, họ thỏa thuận sẽ ăn trưa, đợi cho tới khi công ty báo động đến lắp đặt hệ thống. Vào thị trấn muộn vào buổi sáng cho những người cuối cùng đến dự lễ hội có thời gian rời khỏi đây. Nếu Rafe muốn đưa Sara ra công khai, anh muốn càng có ít người lạ xung quanh càng tốt.

Quầy bar đông toàn khách quen, trong đó có chú Pirro và người kế toán mới đến làm việc nhưng không phải người lạ ở đây. Phòng ăn cũng đông người nhưng vợ của Moe, chỉ vào một cái bàn nơi Nick đang đợi. Cuối cùng thì mọi sự trông và cảm giác có vẻ bình thường.

Rafe sắp đi về phía anh trai thì Sara kéo tay anh, níu lại.

“Có gì thế em

“Nick muốn nói chuyện với anh. Có khi em nên đợi ở ngoài.”

Cô nói.

“Không.” Rafe không muốn để cô một mình. “Đến ngồi với bọn anh. Hơn nữa, em cũng phải ăn trưa.” Nắm tay cô chặt hơn, anh kéo cô vào bàn.

Nick đứng dậy chào họ. “Này, cảm ơn các em đã đến.”

“Có gì đâu.” Rafe bước tránh sang bên để Sara có thể ngồi vào ghế của họ trước khi ngồi xuống cạnh cô.

Cô đã cảm thấy bực mình từ lúc nói chuyện xong với đội trưởng lúc sáng. Blog Chàng độc thân, dù đã soi được một anh chàng khác ở thành phố, vẫn không quên nhắc đến chuyện tình của Rafe với Sara mỗi ngày, nhắc nhở cả thành phố rằng họ đang bên nhau ở quê nhà của Rafe, rằng Sara bắt đầu làm quen với gia đình anh và Rafe càng hiểu nhiều hơn về Sara.

Đội trưởng đã cố gắng gọi điện cho biên tập của tờ *Daily Post*, đề nghị họ không công bố thông tin về nơi trú ngụ của Sara, nhưng viện dẫn điều khoản đầu tiên về quyền tự do ngôn luận của Blog Chàng độc thân, biên tập báo đã lịch sự chối từ. Sara bị bỏ mặc như một mục tiêu di động.

Đó chính là lý do vì sao Rafe cứ kè kè bên cô.

Aida, cô phục vụ, dừng lại bên bàn của họ để chuyện gẫu và chờ họ chọn đồ ăn. Khi có một bàn khác vắng cô ta lại, cuối cùng cô ta cũng để cho họ yên mà nói chuyện.

“Thế, có chuyện gì hả anh?” Rafe hỏi Nick.

“Đó là điều anh muốn biết. Em có nghe nói gì về việc ai là thủ phạm gây cháy không?”

Rafe lắc đầu. Anh đã gọi vài cuộc điện thoại sáng nay. “Điều tra viên của bên chữa cháy chỉ có thể khẳng định đó là một vụ hỏa hoạn cố ý. Cảnh sát của bang chịu trách nhiệm điều tra vụ này đã lấy lời khai của nhiều người nhưng chưa có ai thấy cái gì cụ thể cả. Căn bản là họ chẳng biết gì sất.”

Nick cau mày. “Thế còn em, Sara?” Anh hỏi, hạ giọng. “Có tin gì ở New York không?”

Cô lắc đầu. “Theo đội trưởng của bọn em, cái gã mà em phải ra làm chứng chống lại hẳn cứ tự phụ khoe khoang là hẳn sẽ thoát. Công tố viên của Quận cho rằng điều đó có nghĩa là em phải cẩn thận. Nhưng mọi thứ đều chưa có kết luận gì.”

“Và giờ thì chúng em bắt đầu tìm kiếm xem có kẻ nào tình nghi ở đây vì các khách du lịch đã đi hết rồi.” Rafe nói. “Anh có nghĩ đến ai không?”

Trước sự ngạc nhiên của Rafe, Nick gật đầu. “Em đoán xem ai chưa rời khỏi thị trấn nào?”

Rafe nheo mắt.

“Biff và Todd.” Nick nói trước khi cả Rafe và Sara có thể trả lời.

“Hai người đó còn làm cái gì ở đây nhỉ?” Rafe hỏi.

“Họ đã nói họ đến đây vì công chuyện làm ăn với rượu vang, cho nên em tưởng họ đã ra đi cùng với những người đến dự hội rồi chứ nhỉ?” Sara nói.

“Bữa trưa đã sẵn sàng!” Aida xuất hiện với đủ loại đĩa trên tay. Chị ta phục vụ họ nhanh chóng. “Mọi người có cần thêm gì nữa không?”

“Ketchup để ăn bánh mì kẹp thịt.” Nick nói.

“Chị có thể cho thêm ít cà phê nữa thì tuyệt.” Sara giơ cái cốc không ra.

“Tôi đủ rồi.” Rafe nói.

“Có ngay đây!” Aida nói, chạy đi để phục vụ yêu cầu của họ.

“Anh sẽ nhờ đội trưởng kiểm tra về hai gã này.” Rafe nói về Biff và Todd. “Anh có thể lấy tên họ đầy đủ của hai gã ở chỗ Angel được không?” Anh hỏi anh

“Anh sẽ làm.”

Rafe cắn một miếng bánh mì kẹp thịt gà tây.

Bên anh, Sara đang chọc chọc vào đĩa sa lát, cái nhìn lo lắng của cô đảo khắp phòng. Rõ ràng là, cô quan tâm đến khách ăn trưa hơn là đến đồ ăn.

Biết rằng anh chẳng thể nói gì để cô bớt lo, Rafe nói chuyện linh tinh với anh trai trong khi họ dùng xong bữa. Ngay sau khi họ trả tiền, họ quay ra với bầu không khí nóng nực và ẩm ướt của mùa hè. So với cuối tuần vừa rồi, cao điểm của lễ hội thì đường phố bây giờ vắng

tanh, mọi người thích ở trong nhà nơi máy lạnh làm cho họ cảm thấy dễ chịu hơn.

“Nick! Sara! Rafe!” Angel gọi to và chạy về phía họ. “Mọi người sẽ không tin chuyện này! Chị cũng không tin được chuyện này!”

“Có chuyện gì vậy?” Nick lên tiếng đầu tiên.

“Em vừa nhận được điện thoại của biên tập chuyên mục ở tờ Daily Post ở Manhattan! Cô ta nói sẽ đưa nhà nghỉ của em vào trong một bài viết về những điểm nghỉ hè tuyệt vời!” Angel thực sự run lên vì phấn khích.

“Đó chính là cái tờ báo in bài của Blog Chàng độc thân.” Rafe nói, lập tức cảnh giác.

“Chính vì thế mà họ biết đến nhà nghỉ của chị.” Angel nói, giọng bình tĩnh hơn vì sự xung đột lợi ích đã lấn át sự phấn khởi của chị. “Xem này, chị biết là chị đã sai khi thông báo cho blogger Chàng độc thân biết về em ở đây, nhưng chị không thể không mừng là nó đã dẫn đến sự khám phá này chứ?”

“Dĩ nhiên là em có thể vui mừng rồi.” Nick nói, làm tất cả ngạc nhiên.

“Đúng.” Rafe đồng tình. “Đối với em, thị trấn này càng ít được khám phá thì càng tốt. Ít nhất là cho tới khi Sara quay lại thành phố.” Anh nhìn về phía cô đầy lo lắng, nhưng anh không thể đọc được cảm xúc trên khuôn mặt cô.

“Amanda Stevens, cái biên tập ấy, sẽ đến đây ngày mai để xem xét bước đầu. Cô ta sẽ làm một bài phỏng vấn và mang theo một phóng viên ảnh để chụp. Và đó là thời điểm hoàn hảo bởi vì chỉ sáng nay thôi, Biff và Todd quyết định chuyển ra khách sạn Hilton cho đến hết kỳ nghỉ của họ và chị có phòng trống.”

“Biff và Todd chuyển đi à?” Sara hỏi, cũng ngạc nhiên như Rafe.

“Họ nói họ vẫn ở lại trong thị trấn.” Angel trả lời, “nhưng họ muốn có bể bơi và phòng tập, những tiện nghi mà các khách sạn đầy đủ dịch vụ cung cấp.”

Hai con vịt đó thật là lạ. Rafe nghĩ.

“Mấy người có cái nhìn thật lạ.” Angel liếc mắt từ Rafe đến Sara. “Chị lại làm sai cái gì rồi sao?” Chị hỏi, bối rối.

Rafe không muốn làm chị phiền lòng. Chị chỉ là một người ngoài cuộc vô tội trong tấn bi kịch này, và chị xứng đáng được thành công.

“Chị chẳng làm gì sai cả, và dĩ nhiên là cần phải vui mừng rồi.” Sara trả lời. “Em cũng sướng thay cho chị!”

Angel mỉm cười. “Chị phải đi dọn phòng cho khách đây. Và chị cũng phải nấu nướng nữa!” Chị bắt đầu đi xuống phố, bỗng nhiên quay lại. “Nick?”

“Sao em?”

“Đến giúp em.”

Nick dừng lại, rõ ràng là ngạc nhiên vì lời đề nghị. Rafe thúc ông anh câm lặng của mình. “Đi đi.”

“Anh phải đi làm.”

“Anh báo ốm đi.” Rafe nói về chế giễu.

Nick gật đầu, trí óc anh đã tỏ hơn. “Đúng, anh đến ngay đây!” anh gọi vợ. “Hẹn gặp lại sau nhé, em trai.”

Rafe cúi đầu, cười.

Nick giơ một tay lên vẫy và bước đi.

Còn lại một mình, Rafe quay sang Sara. “Em có muốn tránh

xa những điều này một lúc không? Mình sẽ xem phải làm gì với cô biên tập chuyên mục này sau đó.”

Mắt cô sáng lên. “Luôn luôn. Anh có ý định gì nào?”

“Đi chơi bằng tàu của anh. Xa khỏi mọi người, mọi chốn và mọi điều.” Nơi ưa thích của anh trên trái đất này mà anh muốn chia sẻ với cô. “Em có đi không?”

Cô gật đầu. “Nghe như thiên đường ấy.”

Anh không thể nhất trí hơn.

Sara đứng vịn tay vào lan can trước mặt cô trong khi Rafe điều khiển con tàu cao tốc nhỏ của anh qua hồ. Không có bóng của bất kỳ tàu, thuyền nào khác; sự yên tĩnh và cô độc thật là hoàn hảo. Gió thổi vào tóc cô, nắng sưởi thân hình cô, giải phóng đầu óc và tâm hồn cô.

“Thật là tuyệt diệu!” Cô hét lên với anh.

“Anh mừng là em thích.”

Cô thích hình ảnh trước mặt hơn. Không phải là những hàng cây hay phong cảnh ven hồ, mà là hình ảnh của anh ở trần, mặc chiếc quần bơi trĩ xuống hông để lộ thân hình rám nắng và cái eo rắn chắc. Sau đó là vết sẹo, một lời nhắc thường trực rằng anh sẵn sàng hy sinh vì đồng đội.

Vì cô.

Kính râm che kín mắt anh, gió thổi mớ tóc sẫm của anh khỏi trán, tạo cho anh vẻ gợi cảm, phong trần.

Cô biết ơn việc anh cảm nhận được sự căng thẳng của cô và đưa cô ra đây thư giãn. Anh luôn luôn biết cách nói hoặc làm cái gì đó để giải quyết vấn đề trong cái phần thế giới bé nhỏ của cô.

“Em đã đi tàu bao giờ chưa?” Anh hỏi, giảm tốc độ áy và để họ lênh đênh trên mặt nước hiền hòa.

Cô vén tóc xòa lên mặt. “Có tính cái phà đi ra tượng Nữ Thần Tự Do không?”

Anh cười. “Cũng không hẳn.”

“Thế thì không.”

Cô ngồi xuống một trong những cái ghế dài lót đệm chạy ngang theo chiều rộng của boong tàu và dựa ra phía sau, nắm gối đầu lên tay.

“Em đoán là anh đã lớn lên trên tàu?” Cô hỏi anh.

Anh gật đầu. “Bố hay đưa bọn anh ra đây. Lúc thì bọn con trai, khi thì bọn con gái. Có khi bọn anh được đi một mình với bố, và đó thường là những ngày tuyệt nhất.” Anh nói, rõ ràng đang hồi tưởng lại quãng thời gian tốt đẹp ấy.

Cô mỉm cười. “Nghe tuyệt thật.”

“Thật vậy, anh luôn tự bảo một ngày nào đó anh sẽ đưa những đứa con của anh ra đây.”

Cái khái niệm ấy, khi được nói thành lời, giữa họ, và cô không thể không tưởng tượng ra Rafe và con trai hoặc con gái anh ấy ở bên nhau trên chiếc tàu này. Cái hình ảnh đó theo đuổi cô, làm cho cô u buồn, biết rằng điều đó có nghĩa là mình sẽ ra khỏi đời anh lâu rồi.

Cô lắc mạnh đầu. Thường cô chẳng hay mơ tưởng nhiều trong suy nghĩ, gần đây có vẻ như cô có khả năng làm vậy. Nào, thôi đi. Khi nào cô lại có dịp được tận hưởng mùa hè trong một con tàu trên hồ như thế này nữa?

Cô háng giọng. “Có khi nào anh đưa bạn gái ra đây không?” cô hỏi.

Anh tháo kính ra và nhìn vào mắt cô, rõ ràng là ngạc nhiên bởi câu hỏi ấy. “Hỏi còn đi học, nếu anh có thể thuyết phục bố cho anh

mượn tàu, và nếu sau đó anh có thể ngon ngọt dỗ được một cô gái tin tưởng để đi một mình trên hồ cùng anh.” Anh nháy mắt với cô.

“Anh đã là một anh chàng hng chú?” Cô tò mò không biết danh tiếng của anh ngày xưa ra sao.

“Chờ một giây nhé.” Anh quay ra thả neo xuống nước, để họ có thể bồng bênh tại chỗ một lúc.

Anh bước lại phía cô, ngồi trên cái ghế băng bên cạnh cô, khiến trong đầu cô chẳng có chút nghi ngờ, anh là một anh chàng hư hỏng tới từng xăng ti mét.

“Giờ thì, mình đang nói chuyện gì nhỉ? Ồ, đúng đấy, anh có hư hỏng không ấy à? Hmm, Anh là một anh chàng ai cũng biết là muốn rời thị trấn nhỏ này ngay khi có thể được. Điều đó khiến anh trở thành một đề nghị nguy hiểm.”

“Em có thể tưởng tượng như thế.”

Anh mỉm cười. “Anh đánh cuộc là anh có thể ngon ngọt dụ dỗ em ra tàu của anh.”

Cô lắc đầu là cười lớn. “Thì anh vừa làm thế đấy thôi.”

“Thế, em đã là một đứa trẻ thế nào?”

Cô cho rằng nói tránh đi thì hay hơn. “Anh thấy đấy, gần như cả nhà em ai cũng là cảnh sát. Em là một cô nhóc khá ngoan ngoãn.” Nét mặt cô thay đổi khi nhớ lại. “Nhưng đồng thời, em cũng khá là bướng bỉnh, có chính kiến và muốn mọi thứ theo cách của mình, khiến bọn con trai tránh xa em ra. Khỏi phải nói, em nhận ra điều ấy và trở nên thân thiện hơn nhiều với đàn ông.”

“Kể đi nào.” Anh lấy một ngón tay lần theo đường viền bộ áo tắm của cô.

Cô run lên bởi sự đụng chạm nóng bỏng ấy đã làm lửa bùng lên trong cô, giữa hai chân và mọi nơi khác nữa. Cô liếm cặp môi khô.

“Đã bao giờ anh làm tình trên tàu chưa?”

Đôi mắt anh thắm vì ham muốn. “Chưa.”

Cô liếc nhìn quanh mặt hồ óng ánh. “Anh nghĩ mọi người có thể đi qua và nhìn thấy bọn mình không?” Cô hỏi căng thẳng.

Anh cười n. “Sĩ quan cảnh sát hư hỏng sợ bị bắt quả tang hả?”

“Giống như bị trưng bày thì hơn.”

Anh đứng lên và nhìn kỹ xung quanh. “Không sao đâu nếu mình nhanh nhanh lên.”

Tim cô lồi một nhịp đập. “Thế thì anh còn chờ gì nữa chứ?” Cô gần như chẳng nhận ra giọng nói khàn đặc của mình.

Anh ghé lại gần hơn và ép môi anh vào môi cô, quỳn rũ cô với cái miệng nóng hổi của mình. Sau đó anh ngả cô ra ghế, đè lên người cô cho tới khi cậu nhỏ dựng đứng của anh rung giật mạnh trên bụng cô. Cô níu lấy gáy anh trong khi lưỡi cô quỳn vào lưỡi anh, như làm tình khiến cô bừng bừng nóng. Cái hôn cũng nóng hổi như mặt trời trên cao kia, thiêu đốt cô như anh muốn được thiêu đốt. Giữa hai chân cô trở nên ẩm ướt và khao khát có anh bên trong cô lớn dần lên.

Đôi môi anh di chuyển từ môi cô đến cằm, trượt cái hôn ẩm ướt xuống cổ cô và xương quai xanh, xuống thấp hơn tới khi anh dừng lại giữa hai bầu ngực cô. Anh dừng ở đó, vẽ những đường tròn lười biếng trên da thịt cô, cô rên lên và cong người bên dưới anh, sự nhạy cảm dâng lên nhưng chưa đủ.

Kéo sợi dây một cách dễ dàng, anh cởi cái áo bơi của cô ra. Anh giật mạnh và cái áo bơi tuột hẳn vào tay anh. Anh đón lấy hai bầu ngực.

“Không biết bao lần anh nhìn thấy em như thế này, em vẫn khiến anh nghẹt thở.” Tập trung vào việc của mình, anh trượt tay xuống eo cô và trên bụng cô.

Cô rùng mình vì sự đụng chạm của anh. Và một lần nữa anh kéo và tuột cái quần bơi của cô ra, quăng nó xuống sàn. Cô co hai chân lên, và không bỏ lỡ nhịp nào, anh đi vào sâu trong cô.

Cô thở hắt ra, đón nhận anh hoàn toàn, và cùng với nhau, họ đi đến đỉnh.

Một lúc sau, họ mặc lại quần áo và quay vào bờ. Cô đứng bên anh, gió lùa trên tóc, tay anh quàng qua người cô và anh đưa họ về nhà.

Nhà.

Cô thực sự phải rời khỏi chốn này trước khi cô cảm thấy mình quá dễ chịu với từ ấy.

Chương mười lăm

Pirro vừa quý vừa nể Rafe, và ông đón nhận lời khuyên của anh đến tận ruột gan. Sau cuộc chơi poker đêm qua, ông trở về nhà, định bụng sẽ khẳng định với vợ mình rằng ông không có người phụ nữ nào khác trên đời này. Nhưng vợ ông đã ngủ say, một hộp khăn giấy nằm bên cạnh bà.

Bà vẫn còn ngủ khi ông trở dậy sáng hôm sau để đi làm. Ông đi đến văn phòng, được dựng nên ngay bên mảnh đất nơi gia vị được trồng trong các nhà kính với nhiệt độ được kiểm soát để bảo đảm rằng các loại cây phát triển mạnh khỏe mọi mùa trong năm. Cả ngày ông phải họp, và ông làm việc thông trưa. Lúc năm giờ chiều, ông sẵn sàng để kết thúc ngày làm việc của mình.

Ông dừng lại trong thị trấn để mua hoa và đi ra khỏi cửa hàng hoa, ông hy vọng Vivian sẽ hiểu sự căng thẳng của ông chẳng liên quan gì đến tình cảm ông dành cho bà hết. Trong tay mình, ông cầm một tá hoa hồng đỏ thắm trong một chiếc bình pha lê to đến nỗi ông không còn nhìn thấy đường. Ông đụng phải ai đó bên lề đường.

“Tôi xin lỗi!” Ông nói. Cố lấy thăng bằng để không ngã.

“Không sao. Đàng nào bọn này cũng đang đợi bố già.”

Pirro đánh rơi chõ hoa, và cái lọ vỡ tan tành. Dù hai gã này muốn gì đi nữa, thì điều hai gã muốn đều chẳng thể tốt lành.

Rafe tắm nhanh một cái trong khi Sara kiểm tra tình hình ở thành phố với đội trưởng. Trong khi cô tắm, anh đặt những miếng bít tết đã tắm ướp lên cái lò nướng ngoài trời. Cám ơn mẹ. Anh đã tranh thủ gọi bà từ trước, nhờ bà kiểm tra với công ty dịch vụ động và mua đồ dự trữ trong tủ lạnh cho anh. Việc nâng cấp hệ thống báo động đã hoàn thành và bây giờ anh bày biện một chai rượu vang ướp lạnh, thịt nướng

và ngô bao tử trên cái bàn ăn ngoài trời.

Sara đi ra khỏi nhà. Mớ tóc ướt của cô xoa trên vai, cái quần sóc bò tua ra khoe đôi chân dài và bàn chân trần của cô, và một cái áo phông cổ chữ V rộng trông vẫn gợi tình.

“Cái gì thế này?” Cô hỏi, mắt lướt trên cái bàn đã bày biện tinh tươm.

“Bữa tối đã sẵn sàng. Ngồi vào bàn đi em.”

“Nào, nào. Thật là một sự ngạc nhiên dễ chịu!”

Anh nhún vai. “Những thứ đơn giản này anh có thể làm được.”

Cô cười và bắt đầu ăn. “Ngon quá.” Cô nói khi ăn xong miếng đầu tiên.

“Anh sẽ nói với mẹ là em thích cách tắm ướp của bà.” Anh nói với một nụ cười.

“Anh hư lắm nhé.” Cô chìa chìa cái nĩa vào anh, trêu chọc, cười cùng với anh.

“Anh đáng được điểm tốt vì ý tưởng này chứ nhỉ?”

“Anh được.” Làm sao mà cô có thể cưỡng lại được nụ cười với má lúm đồng tiền như thế chứ? Sara tự hỏi.

Họ ăn xong trong im lặng và cầm ly rượu vang, họ đi đến cái ghế xích đu trước hiên nhà. Cô ngồi co chân trên ghế và nhấm nháp li rượu không để ý đến Rafe.

Anh duỗi một cánh tay phía sau lưng ghế, ngón tay anh để hờ vào vai cô. “Kể cho anh nghe về gia đình em đi.”

Cô nhăn mũi. “Thật á? Tại sao nào?”

Anh ngược mắt. “Tại sao em cứ luôn tra vấn anh khi anh

muốn biết thêm về em?

Cô dừng lại, nhấp thêm một ngụm rượu vang. “Chỉ vì trước đây chẳng ai hỏi em cả.”

“À. Em muốn biết vì sao không?”

Cô gật đầu.

“Bởi vì trước anh, em chỉ hẹn hò với những anh chàng chỉ quan tâm đến mỗi một thứ.” Anh nói thẳng thắn. “Thế nào, kể cho anh nghe về gia đình em đi. Em nói họ đều là cảnh sát phải không?”

Trong công việc, cô kính trọng kỹ năng thẩm vấn của anh. Ngoài công việc, cô thà không có nó. “Họ đều là cảnh sát. Ông em, bố em, chú em...” Cô ngừng lời và suy nghĩ. “Cô em là nữ cảnh sát đầu tiên trong gia đình.” Cô nó về tự hào.

“Ai cũng li dị hết ư?”

Đáng ra cô phải biết anh sẽ dẫn dắt câu chuyện tới đây. “Vâng, li dị hết. Thực ra là, gần hết, trừ một người.” Cô sửa lại, nghĩ đến em họ mình.

“Thế thì chắc chắn anh muốn nghe kể về anh ta.”

“Cô ta.”

Đôi mắt anh mở lớn. “Thật ư, nào.”

Sara thở dài. “Vâng, thật thế. Cô em họ Renata. Cô ấy sống ở Hoboken.”

“Ở New Jersey?”

“Vâng. Reni nói là sống ở bên ngoài Manhattan để duy trì gia đình hơn.” Cô nói về trầm ngâm. Cô nhớ thời có cô em họ ở gần. “Khi cô ấy còn sống ở thành phố và còn độc thân. Bọn em ở bên nhau nhiều lắm.”

“Thế bây giờ?”

Cô nhún vai. “Chẳng nhiều lắm nữa. Khác thành phố, cuộc sống khác, cô ấy thì có gia đình, em còn độc thân. Nhưng khi bọn em còn nhỏ. Chúng em như thế này này.” Cô đặt chéo hai ngón tay nhau.

“Và bây giờ em nhớ những lúc ở bên cô ấy, phải không?” anh nói, giọng đồng cảm.

Anh đọc vị cô quá chuẩn. “Sao anh biết?”

“Cũng có thể là do việc em quý mến cái gia đình điên rồ của anh biết bao nhiêu.”

Cô không thể ngăn một nụ cười. “Đúng, em quý gia đình anh.”

“Thế sao em không cố gắng dành thêm thời gian với Renata?”

Bởi vì mỗi lần cô nhìn thấy em họ mình với chồng con, Sara cảm thấy phát rầu. Trước đây, cô không biết chắc cái cảm giác u buồn ấy từ đâu tới. Nhưng giờ thì cô nhận ra rằng, nỗi buồn của cô nảy sinh khi ngắm nhìn hạnh phúc của cô em họ và cuộc sống gia đình mà cô không bao giờ có vì một những con đường mà cô cố ý chọn.

Những sự lựa chọn có ý nghĩa. Cô tự nhắc mình.

“Anh đúng đấy. Em nên dành nhiều thời gian với cô ấy hơn.” Sara nói với Rafe.

Kết thúc chủ đề, cô đứng lên và đi vào nhà.

Rafe để Sara đi. Vì một lý do nào đó, chủ đề cô em họ lấy chồng hạnh phúc làm cô bận tâm. Anh không bao giờ có ý làm cô buồn bực, nhưng cũng không bác bỏ là anh vui vì có một chỗ mẽ trên bộ áo giáp mà cô mang chống lại những kết thúc có hậu mãi mãi.

Điện thoại cầm tay của anh reo. Anh lấy nó ra khỏi túi, nhìn xem ai gọi và rên lên. “Chào cô Vi.” Anh nói qua hàm răng nghiến chặt.

“Chào mừng. Rafe, ông ấy lại chuồn ra ngoài rồi!”

Anh không phải hỏi xem bà cô muốn ám chỉ ai. Đầu anh bắt đầu quay cuồng, và anh nhéo sống mũi mình trong cơn cáukỉnh.

“Cô Vi ơi. Cháu đã gửi email cho cô bức ảnh xe hơi của chú ở trước nhà của Jonah đêm qua. Và cháu bảo chú ấy đi về nhà và làm lạnh với cô mà. Chú ấy có làm vậy không?”

Bà cô sụt sịt rất to trong điện thoại. “Cô còn ngủ đêm qua và sáng nay. Nhưng ông ấy đi làm về với tâm trạng thế nào ấy, không nói một lời trong suốt bữa tối. Ông ấy gần như chẳng ăn tí manicotti nào! Và sau đó ông ấy bảo phải đi ra ngoài. Ông ấy cũng chẳng bảo là đi đâu. Cứ thế là đi thôi!”

Thế đấy. Rafe cảm thấy quá đủ với mấy cái trò của Pirro rồi. “Cháu sẽ lo vụ này, cô Vi.”

Vài phút sau, anh và Sara lại một lần nữa lái xe quanh thị trấn để tìm cái xe của Pirro.

“Anh có nghĩ là chú ấy đi đánh bài không?” Sara hỏi.

“Anh chẳng biết chú ấy làm gì, nhưng rõ ràng là chú ấy che giấu điều gì đó, và anh sẽ tìm ra gốc rễ dù là chuyện gì đĩnữa.”

Trừ một điều là lần này không thấy xe của Pirro ở trước bất kỳ ngôi nhà của ai có chân trong hội poker của ông, và một cảm giác khó chịu rõ rệt dâng lên trong Rafe.

“Giờ mình làm gì hả anh?” Sara hỏi.

Rafe quay đầu xe và đi về phía nhà cô Vi. “Giờ thì chúng ta sẽ chờ chú ấy về nhà và tìm hiểu xem có chuyện gì xảy ra một lần cho xong.”

Ồn trời, họ chẳng phải đợi lâu. Một lúc sau, xe của Pirro rẽ vào lối vào nhà. Lúc ấy đêm đã khuya, cũng còn đủ sớm để Pirro đi chơi

bình thường đâu đó, nhưng chắc hẳn ông sẽ nói với vợ về những điều ấy.

Rafe mở cửa xe và ra hiệu cho Sara đi cùng. “Lần trước anh kêu gọi chú ấy nói chuyện đàn ông với nhau. Lần này cả hai chúng mình có thể tra hỏi ông ấy.” Rafe thì thầm.

“Chú Pirro!” Rafe gọi ông già trước khi ông kịp đi vào nhà.

“Rafe! Cháu làm chú giật cả mình.” Ông già đưa tay ôm ngực. “Cháu làm gì ở đây?”

“Chúng ta sẽ nói chuyện, và lần này thì chú không thể ngăn cháu được đâu.”

Rafe chờ đợi Pirro ho hắng, chặc lưỡi trong khi cố gắng tìm một lý do đáng tin cậy.

“Cháu nói đúng đấy.” Thay vào đó Pirro nói. “Chú không thể làm việc này một mình được đâu.”

Ngạc nhiên Rafe hết nhìn Pirro lại nhìn Sara.

Cô nhún vai, như muốn bảo cô cũng ngạc nhiên không kém. “Chú có muốn vào nhà không?” cô hỏi, giọng nhẹ nhàng.

Cớm tốt, cớm xấu. Họ chơi cái trò cũ rích này tốt quá.

“Cháu là một cô gái dễ thương.” Pirro nói, rồi quay sang Rafe. “Cô ấy dễ thương quá. Cố mà giữ lấy cô ấy nhé.”

Rafe lắc đầu, biết rằng ông già sẽ chuồn mất nếu anh để ông làm vậy. “Chú có muốn mình vào nhà nói chuyện không?”

“Không đâu!” Pirro xua tay. “Chú không muốn Vivian biết gì về chuyện này. Bà ấy cũng đủ buồn bực lắm rồi, và chuyện này chỉ tổ đẩy bà ấy đến bờ vực mà thôi.” Ông hít một hơi thở sâu, đầy đọa.

Một vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt ông nói với Rafe là ông thực sự đau khổ. “Có chuyện gì xảy ra hả chú? Nói cho bọn cháu nghe nào.”

“Biết đâu bọn cháu có thể giúp chú.” Sara nói.

“Chú cũng hy vọng là thế bởi chú cũng cùng đường rồi. Làm sao mà một cử chỉ tốt bụng đơn giản lại có thể dẫn đến chuyện như thế này cơ chứ?”

Rafe đặt một tay lên vai Pirro. “Tại sao chú không kể rõ đầu đuôi.” Có thể sau đó anh có khả năng hiểu rõ mọi vấn đề.

“Rồi, được rồi. Cháu biết đấy, khi chú cưới cô của cháu, chú phát hiện ra là ấy... biết nói tế nhị thế nào được nhỉ?”

Rafe nháy mắt, biết ngay câu chuyện này sẽ đi về đâu. “Chú cứ nói nhanh lên và tiếp tục đi.”

“Vivian của chú không biết thế nào là thỏa mãn. Phải có một người đàn ông thực sự mới có thể theo kịp bà ấy. Chú sợ là chú có thể làm bà ấy thất vọng, và chú nói chuyện với bác sĩ, ông ấy cho chú ít thuốc Viagra.”

Má Rafe nóng bừng lên. Anh thật sự chẳng muốn một cuộc đối thoại thế này với chồng của cô mình.

“Chú tiếp tục đi.” Sara nói, khuyến khích ông và lờ đi những yếu tố ngưng ngưng.

“Thuốc công hiệu, nhưng chú không thể nào dùng đơn thuốc thông thường. Ý chú là, cháu có thể tưởng tượng nếu Gertude ở hiệu thuốc biết được chuyện như thế này?” Ông già rùng mình. “Một người bạn chú nói với chú là ông ấy có một người bạn, người này lại có người quen có khả năng tiếp cận nguồn cung cấp vô hạn ở Canada. Ông ấy giới thiệu cho chú làm quen, và ngay sau đó chú... thành quen đi bất cứ khi nào chú cần phải vậy.”

Rafe nhớ lại những lời nhận xét bên ngoài hiệu cắt tóc và nhận ra anh đã đúng về việc Pirro dùng Viagra. “Nhưng việc ấy thì có liên quan gì đến chuyện chú chuồn ra ngoài vào những giờ giấc kỳ quặc?” Rafe hỏi, khó chịu tăng lên tỷ lệ thuận với sự gia tăng của những thông tin vô ích. Anh ước sao Pirro đi vào vấn đề.

“Chú sắp nói đến đây mà!”

“Chú cứ bình tĩnh.” Sara nói, nhìn Rafe về cảnh cáo.

“Chú kể bí mật nhỏ này của mình với mấy ông trong hội đánh poker và họ nhờ chú cung cấp cho cả họ nữa. Thế là chú liên hệ với người kia, và sau đó bọn chú có lệ. Chú sẽ gặp người đó để đặt hàng và lấy thuốc.”

Rafe nhướn mày. “Và đó là những lúc chú trốn vợ mình đi đây ạ?”

Pirro gật đầu. “Đúng thế và đôi khi mấy ông lại hẹn gặp riêng chú để lấy hàng và đặt thuốc. Hoặà họ không muốn mấy ông kia biết là họ cũng dùng thuốc, hoặc là họ sợ ở nhà nghe thấy. Hơn nữa, họ tin cho nhau và lượng khách hàng của chú tăng lên.”

“Chú buôn bán Viagra Canada. Và đó là điều làm chú bực mình à?” Rafe hỏi, kinh ngạc.

“Chưa hết.” Pirro chọc tay vào túi và đôi chân liên tục.

“Chú đã qua một chặng đường dài rồi.” Sara nói, giọng cô nghe dễ chịu. “Chú hãy nói nốt cho bọn cháu nghe đi.”

“Hai gã đàn ông tiếp cận chú ở lễ hội và nói với chú họ muốn tiếp cận với người cấp hàng của chú để hai gã có thể buôn lậu ma túy thực sự từ đây lên Manhattan trong những chiếc xe tải của Spicy Secret.” Pirro nói, giọng vỡ ra. “Chú đã nói không, tất nhiên rồi. Chú đâu phải dân buôn ma túy lậu.”

**Rafe đờ rằng giờ chẳng phải lúc tranh luận ngữ nghĩa.
“VẬY...”**

“Đầu tiên là quầy bánh của Angel bị cháy, và rồi họ nói thẳng rằng họ sẽ làm hại gia đình chú nếu như chú không hợp tác, vậy là chú nhận lời. Dù sao chú cũng trì hoãn được một thời gian. Chú nói với hai gã đó là chú không gặp được người cấp hàng cho tới tận kỳ hẹn tới, dĩ

nhiên đây là nói dối. Hai gã đã đến tìm chú và nói chú còn đến thứ Sáu để bắt đầu giao dịch. Nếu không thì...”

Rafe tự hỏi làm sao mà một ông già đơn giản như ông lại có thể liên quan đến một chuyện nguy hiểm như vậy.

“Chú đã làm đúng và kể lại cho bọn cháu.” Sara nói để ông chú yên tâm. “Cháu và Rafe sẽ lên một kế hoạch.”

“Bọn chúng nói sẽ rất tiếc nếu phải làm tổn thương con bé, nhưng chú không nghĩ sẽ quá khó đối với Biff và Todd để gạt anh trai cháu ra. Chú xin lỗi!” Pirro run lên khi nói.

“Biff và Todd là dân buôn bán ma túy ư?” Giọng của Sara vang lên trong đêm.

“Shh!” Rafe nhắc cô. “Chú ơi, đúng là chú sa lầy rồi.” anh nói với

Pirro trong như một ông lão già và khổ sở, bắt gặp cái nhìn tức giận của Rafe. “Chú đã nói là chú xin lỗi mà!”

“Đáng ra chú phải nói với cháu ngay từ trước.”

“Và để cháu nhìn chú như bây giờ phải không? Ban đầu chú đã nghĩ là chú có thể nói không và bọn chúng sẽ bỏ đi.”

Trời đất, ông già thật ngây thơ, Rafe nghĩ.

“Và sau đó chú nghĩ rằng có thể cầm chân bọn chúng đủ lâu để nghĩ ra một kế gì đó. Nhưng cái chính là chú sợ cháu sẽ tống chú vào tù, và cháu thử nghĩ xem chú sẽ thọ được bao lâu với một bạn tù tên là Mặt sẹo?”

Rafe liếc nhìn bầu trời đêm đầy sao, khẩn cầu thêm sức mạnh. “Cháu mừng là chú đã thú thật với cháu.” Bây giờ thì anh phải đi đến một kế hoạch. “Hôm nay là thứ Ba. Chúng ta có bốn ngày.”

Sara đặt một tay lên vai Pirro. “Giờ thì chú chẳng thể làm gì thêm được nữa. Sao chú không vào nhà và nghỉ một chút đi?”

“Và nhân tiện để làm cô Vi yên tâm luôn.” Rafe nói. “Chúng cháu sẽ liên lạc với chú.”

“Cám ơn cháu!” Và không nói không rằng, Pirro lao vào vòng tay của Rafe.

Rafe vỗ vỗ vào lưng ông già một cách vụng về. “Chúng ta sẽ có cách.” Anh hứa với ông già.

Anh và Sara đưa mắt nhìn nhau. Cô nghiêng đầu, kín đáo ra hiệu để anh biết cô đã có một ý tưởng. Anh không ngạc nhiên là cô nhanh chóng nghĩ ra một cái gì đó, và, không phải là lần đầu, anh vô cùng vui sướng vì có cô ở đây.

Trở lại nhà của Rafe, Sara gọi điện cho chú cô, Jack, người này không phải chú ruột cô mà là một người bạn của cha cô từ những ngày còn học ở học viện cảnh sát. Chú Jack là một sĩ quan của DEA đã nghỉ hưu và vẫn còn những mối quan hệ trong Cơ quan chống tội phạm ma túy và có thể nói cho cô biết cô có thể liên hệ với ai để giúp đỡ.

Cô ngắt điện thoại di động của Rafe và đi vào bếp nơi Rafe đang rót cho mình một ly rượu Scotch lớn.

Cô không trách anh.

“Anh ổn không?” Cô hỏi.

Anh gật đầu. “Anh không thể tin là Pirro lại cung cấp Viagra cho đám trung niên ở thị trấn này.” Anh lắc đầu.

Sara cười lớn. “Chú ấy không phải tay vừa, nhưng em thực sự tin là chú ấy có ý định tốt.”

“Em có liên lạc được với bạn của bố em không?”

“Em có để lại tin nhắn cho chú Jack và nói là có việc khẩn. Chú ấy sẽ điện thoại vào máy di động của anh khi nào chú ấy nhận được tin nhắn.”

“Cám ơn em. Bây giờ mọi chuyện đã vào guồng, hãy thử nghe máy nhận tin nhắn của anh.” Rafe nhấn nút máy trả lời tự động trên mặt bếp. “Sara, Coop đây. Em đã để lại số máy này để liên lạc trong trường hợp khẩn cấp. Có việc khẩn đây. Gọi ngay cho anh.”

Bíp.

Một tin nhắn khác tiếp theo ngay. “Đội trưởng Hodges đây. Gọi tôi ngay.” Ông gầm gừ.

Sara rên rỉ. Rafe đồng tình. Theo như mọi việc đã xảy ra ngày hôm nay, cả hai tin nhắn này chẳng thể là tin lành.

Chương mười sáu

Sử dụng điện thoại di động của Rafe, Sara quay số và gặp ngay sếp. “Có chuyện gì không, đội trưởng

“Căn hộ của cô bị tấn công.”

Một cơn ớn lạnh chạy dọc lưng cô. “Có mất gì không ạ?” cô hỏi. Cô lấy tay che ống nghe điện thoại và thì thào từ *đột nhập* với Rafe.

“Không mất gì cả. Chỉ có một dòng tin nhắn bằng son viết trên tấm gương nói rằng *“tránh xa ra.”*”

Cô cau mày trước li nhắn. “Chẳng độc đáo gì lắm.”

“Không có bằng chứng nào rằng đó là Morley, nhưng còn ai nữa? Có vẻ như hắn ta cố gắng làm cô quá sợ hãi để ra làm chứng hơn là thực sự muốn hại cô, nhưng cô vẫn cần phải thận trọng.” Đội trưởng nói, giọng khàn đặc vì hút quá nhiều thuốc lá.

“Tôi sẽ làm vậy.” Cô hứa với ông. “Đội trưởng, Rafe và tôi có một tình huống xảy ra ở đây. Liệu Đội trưởng có thể giúp tôi tìm kiếm thông tin về hai kẻ buôn bán ma túy có tên là Biff và Todd không?” Cô mô tả sơ qua tình huống với Đội trưởng và cố gắng của họ để liên lạc với DEA, và sau đó là nhận dạng của Biff và Todd dấu biết rằng hai gã có thể thay đổi bề ngoài cũng như tên gọi.

Đội trưởng rên một tiếng thật dài. “Cô có hiểu đi ở ẩn là như thế nào không hả Rios?” Cô có thể tưởng tượng ra ông đang xoa xoa tay lên cái trán hói trong sự thất vọng.

“Tôi không tìm kiếm chúng đâu thưa Đội trưởng. Các vấn đề cứ tự tìm đến tôi.” Cô liếc nhìn Rafe và nhoen cười.

“Cứ tự nói với mình như thế nhé.” Đội trưởng thì thầm. “Tôi

sẽ báo tin cho cô những gì tôi phát hiện ra. Trong lúc đó, hãy thận trọng và giữ liên lạc.” Sau khi ra lệnh, Đội trưởng ngắt máy.

Sara đặt máy và nhìn Rafe. “Ông ấy cáu lắm.”

“Anh tin chắc là ông ấy cáu. Họ có biết ai đã đột nhập vào căn hộ của em không?”

Cô nhún vai. “Không biết chính xác là ai, nhưng b để lại tin nhắn trên tấm gương soi trong phòng tắm của em, và có vẻ như đó chỉ là một lời đe dọa để em không ra làm chứng.”

“Thế có nghĩa là hoặc người của Morley ở vũ hội đã rời khỏi Hidden Falls hoặc là hắn có nhiều tay chân làm việc cho hắn.” Rafe đi về phía tấm bảng điều khiển gắn trên tường gần cửa trước và cài mã số hệ thống báo động mới.

“Vì đêm nay mình ở lại nhà, tốt nhất là cài đặt hệ thống.”

Cô gật đầu.

“Em ổn cả chứ?” anh hỏi

Cô gật đầu. “Chắc chắn em không để những lời đe dọa và cảnh cáo ngăn cản không để em làm nhiệm vụ. Bên cạnh đó, em sẽ được bảo vệ để đến và rời khỏi phiên tòa. Vấn đề là cố gắng qua được trong vài tuần tới. Và em cũng có vấn đề của ông chú anh đang làm em bận tâm.”

Rafe rên rỉ. “Em vừa nhắc cho anh nhớ.”

Sara bước lại bên anh và vòng tay qua cổ anh. “Chú Pirro thật may mắn là có anh.” Cô nói, nhìn vào đôi mắt gợi cảm của anh.

Anh nhìn lại cô. “Còn anh may mắn có *em*.” Anh hôn nhẹ lên môi cô và lùi lại.

“Em phải kiểm tra với Coop xem có việc gì khẩn thế?” Cô sử dụng máy điện thoại di động của Rafe và gọi điện. “Không có ai trả lời máy ở nhà.” Cô để lại tin nhắn cho Coop và gọi vào di động của anh ta.

“Ở đây cũng chẳng gặp may hơn.” Cô để lại một tin nhắn trong hộp thư thoại của anh.

“Lúc này đây chúng ta chẳng thể làm gì hơn trên mọi mặt trận ngoài việc chờ đợi mọi người liên lạc với chúng ta.”

Sara nhíu mày. “Em biết anh có lý, nhưng em ghét chờ đợi làm sao. Và em cũng ghét cứ phải ngồi ì ra trong khi có hai tình huống sống động diễn ra.”

Rafe khẽ khàng ngồi xuống bên cô. “Thế thì thật tuyệt vì anh biết chính xác phải làm em bận bịu như thế nào để giết thời gian.” Anh nói bằng một giọng chủ ý quyến rũ.

Một giọng mà cô không thể cưỡng lại.

Tiếng chuông reo ngoài cửa đánh thức Sara dậy từ một giấc ngủ sâu. Cô trèo ra khỏi giường. Một cảm giác ớn lạnh nhắc cô nhớ là cô đang không mặc quần áo. Chẳng thấy Rafe đâu và cô hy vọng là anh đã ra mở cửa.

Cho tới lúc cô khoác lên người một chiếc áo phông và mặc chiếc quần thể thao vào và đi ra khỏi phòng, cô nhìn thấy Rafe và Coop đang nói chuyện ở phòng khách.

“Anh làm gì ở đây vậy?” Sara hỏi, kinh ngạc vì anh đã đi dặm trường xa xôi để đến đây. “Ai chết hả anh?” Cô hỏi ngay.

“Luôn luôn bi quan.” Rafe nói.

Coop lắc đầu và cười vang. “Anh thấy là *điều này* chẳng thay đổi chút nào.”

“Thế thì sao anh lại ở đây? Em rất vui được gặp anh, nhưng chẳng có ai lái xe năm tiếng đến đây chỉ để chào.” Tim cô vẫn còn đập mạnh vì bị đánh thức khỏi giấc ngủ sâu, và bây giờ, nhìn thấy Coop...

“Mọi việc ổn cả.” Anh ta nói để cô yên tâm.

“Lexie thì sao?” Cô hỏi thăm hôn thê của anh ta.

“Tuyệt cả, anh thề đấy. Vì Blogger Chàng độc thân tiết lộ nơi ẩn náu của em. Anh muốn đến xem em thế nào thôi.”

“Và?” Cô ép anh ta, biết rằng có nhiều chuyện hơn thế.

“Anh muốn nói chuyện với cả hai người.”

Rafe gật đầu. “Hãy vào trong bếp ngồi đi. Minh và Sara sẽ cần uống cà phê. Còn cậu?” Anh hỏi Coop. “Ngoài cà phê, có cả sô đa, nước cam, nước và cả trà đá nữa.”

“Cà phê nghe hayhuyền đi làm mình khát ghê.”

Họ chuyển vào trong bếp, một căn phòng với đồ gỗ sáng màu và những đồ gia dụng mới. Sara đã thích thú loanh quanh ở đây hôm trước. Bây giờ ánh nắng mặt trời chiếu qua cửa sổ, phủ một ánh vui vẻ lên căn phòng.

Rafe chắc hẳn đã thức giấc khi chuông reo, bởi vì cà phê đã sẵn sàng, vừa mới được pha xong và thơm nức. Sara rót cà phê cho mọi người và lấy sữa.

Khi tất cả đã ngồi quanh bàn, cô không thể chịu đựng sự hồi hộp lâu hơn được nữa. “Nào, chuyện gì đã xảy ra thế?” Cô hỏi Coop.

Anh ta thở hắt một hơi thật dài. “Thôi được. Anh đoán là em biết rằng có kẻ đã đột nhập vào căn hộ của em?”

Sara gật đầu. “Đội trưởng có nói là điều này liên quan đến phiên xử sắp tới.”

“Em có biết vì sao mà Blog Chàng độc thân tìm ra được em ở đây không?” Anh ta hỏi, thay đổi chủ đề.

“Chị dâu mình.” Rafe giải thích câu chuyện về nhà nghỉ của Angel và lý do vì sao chị đã gọi điện cho blog.

“À.” Coop gật đầu thấu hiểu. “Điều này có thể giúp mình khẳng định được linh cảm của mình.” Anh ta nói, với bản thân hơn là

với Rafe hay Sara.

“Em không hiểu.” Sara nói

“Mình cũng vậy.”

“Này nhé, Amanda Stevens là biên tập chuyên mục ở tờ báo mình làm việc.”

“Và đó cũng là người mà Angel nói rằng sẽ đến đây để phỏng vấn chị ấy và làm phóng sự về nhà nghỉ.” Sara nói.

Coop nghiêng đầu về công nhận. “Và em không lấy làm lạ là một blogger vô danh, không nổi tiếng được Angel liên hệ, sau đó blogger này viết về việc em ở tại nhà nghỉ của Angel, rồi sau đó bỗng nhiên Amanda quan tâm đến phóng sự nhà nghỉ của Angel hay sao?” Coop hỏi.

Sara lắc đầu. “Xin lỗi anh. Em vẫn chẳng đoán ra.”

“Anh nghĩ rằng Amanda chính là Blogger Chàng độc thân.” Coop nói, làm cô ngạc nhiên.

“Có khi là Amanda chỉ muốn tiếp nối những gì cô ta đã đọc trên blog khi muốn phỏng vấn Angel?” Rafe hỏi.

Coop dang hai tay trước mặt. “Có thể, nhưng mình biết Amanda, và mình chẳng ngạc nhiên nếu cô ta là người chiếu tướng đàn ông và ghép đôi khắp thành phố.”

“Anh biết cô ta rõ đến mức nào?” Sara trêu.

Coop nhìn cô, cảnh cáo cô đừng có đi tới đó.

Sara cười. “Thôi được, vậy là anh biết cô ta rõ *đến thế*.”

Rafe háng giọng. “Cậu nói là cậu cần nói chuyện với bọn mình. Thế, cái gì đã đưa cậu tới đây?”

Coop bao những ngón tay xung quanh cốc cà phê. “Thế này,

như Sara đã biết, mình đã nghĩ đến chuyện rời tờ báo và tập trung toàn thời gian cho việc viết văn. Lexie thích đi du lịch và mình đã tiết kiệm đủ tiền để dành một năm cho riêng mình, xem thử mình có thể dành toàn bộ thời gian để viết lách và biến nó thành một sự nghiệp thực sự chứ không chỉ đơn thuần là một sở thích nữa.”

Sara biết rằng đó là ước mơ của anh ta. “Nhưng mà anh cũng thích nghề báo, cho nên anh bị giằng xé giữa hai lựa chọn.”

“Trước đây anh từng yêu nghề báo. Nhưng gần đây nghề này đã trở nên đáng buồn hơn bất cứ thứ gì khác. Và với cái Blog Chàng độc thân là trọng tâm chú ý của tờ báo hiện thời, nó có vẻ như một miếng giẻ lau lờ lợc hơn là một tờ báo có uy tín. Đây là chưa kể cái blog chết tiệt đó còn làm hại cả nhân chứng của cảnh sát.” Anh ta nhìn vào Sara một cách có chủ ý.

“Chúng ta đồng quan điểm với chuyện đấy.” Rafe nói

“Tất cả là vấn đề tài chính của báo. Xem nào, mình hiểu những thực tế tài chính của các tờ báo ngày nay, nhưng làm lợi trên sự an toàn của một cá nhân thì mình không thể chấp nhận được. Và nếu như Amanda, một người đã làm việc ở tờ báo rồi, lại cũng chính là blogger...” Coop nhún vai. “Nó sẽ biến blog từ một cái máy in tiền ngoài cuộc trở thành một hành động cố ý để làm cho tờ báo trở nên giật gân và kiếm tiền. Đằng nào thì, mình cũng bỏ việc. Nhưng mình phải biết rõ mọi chuyện trước đã.”

“Là phóng viên cho tới phút cuối cùng, đúng không anh?” Sara hỏi bạn mình.

Coop chỉ thoáng cười. “Lexie đồng ý để anh viết về câu chuyện của bà cô ấy nếu anh thay đổi tên người và bảo vệ *người vô tội*. Điều đó sẽ khiến quyển sách sắp tới của anh mang dáng dấp một câu chuyện có thật.”

“Tốt quá anh ạ!” Sara nói, phấn khởi hộ anh ta.

“Thế nếu như cô nàng Amanda này là Blogger Chàng độc

thân, cậu định sẽ vạch trần cô nàng chứ hả?” Rafe hỏi.

Coop lắc đầu. “Đó là điều mình cần phải biết. Mình không định phá tan sự nghiệp của Amanda hay hại cô nàng, nhưng điều đó sẽ làm vững chắc thêm quyết định của mình để rời bỏ công việc bây giờ chứ không phải sau này.”

“Cũng có lý là cậu lên tận nơi để tìm hiểu sự việc.” Rafe nói.

“Bên cạnh đó, mình cũng có dịp để biết chắc chắn là Sara ổn cả.”

“Em lớn rồi mà.” Cô nhắc bạn mình. “Và em được bảo vệ.”

Cái nhìn dò hỏi của Coop đảo giữa Sara và Rafe.

Chắc hẳn anh ta đang tự hỏi không biết Rafe đem đến sự bảo vệ thế nào, một điều mà Sara không hề có ý định thảo luận vào lúc này.

“Kế hoạch làm sáng tỏ sự thật về blogger của cậu ra sao nào?” Rafe

“Đơn giản thôi. Hiện giờ thì blog chỉ cung cấp những thông tin mơ hồ. Kiểu như, *Cặp đôi yêu mến của chúng ta đang ẩn náu tại nơi ở xa xôi của Rafe. Liệu họ có trở nên mệt mỏi vì nhau hay khoảng cách gần sẽ khiến họ trở nên gần gũi hơn? Liệu sẽ có một lời cầu hôn?*” Coop giả nhại lại blog với giọng đọc kiểu như *Nhà hát của những Kiệt tác*.

Rafe cười phá lên vì sự bất chước ấy.

“Mình muốn hai người có những cử chỉ âu yếm lộ liễu ở trong thị trấn, hay ít nhất là ở gần Amanda, và chúng ta sẽ xem nếu blog trở nên cụ thể và riêng tư hơn.” Coop ngả người ra sau. “Theo mình thì đó là kế hoạch thông minh. Thế nào, có thể trông đợi ở các cậu chứ hả?” Coop hỏi họ.

Sara liếc nhìn Rafe, tự hỏi anh cảm thấy thế nào về việc chia sẻ chuyện tình cảm của họ ở nơi công cộng.

Anh đứng lên khỏi chỗ ngồi và đi vòng đến chỗ Sara, cúi

xuống và đặt một cái hôn dài, nắn ná trên má cô. Hơi thở của anh ấm, môi anh nóng hổi, và toàn thể con người cô phản ứng với một cử chỉ giản đơn này. Cô hy vọng cả hai người đàn ông đều không để ý thấy nhũ hoa của cô cương lên dưới làn áo mỏng.

“Thế có nghĩa là đồng ý phải không?” Coop nói, mắt anh ta thu lấy những ẩn ý của cái hôn ấy. “Thế có thể đưa mình đến giới thiệu với Angel, chị dâu của cậu không?”

“Chắc chắn rồi.” Rafe nói. “Mình sẽ gọi cho anh trai và hỏi xem anh ấy có thể gặp bọn mình ở đó không. Đẳng nào mình cũng cần trao đổi với anh ấy.”

“Anh ấy không đi làm à?” Sara hỏi.

Rafe gật đầu. “Nhưng vì Biff và Todd rời khỏi nhà nghỉ, Angel nói với anh ấy là chị không cần vệ sĩ nữa và bảo anh ấy về đi. Anh tin chắc là anh ấy sẽ tận dụng mọi cơ hội để được gặp chị ấy.”

Trước khi anh kịp gọi điện cho anh trai, điện thoại di động của Rafe vang lên.

Anh liếc nhìn điện thoại hiển thị trên màn hình và chuyển điện thoại cho Sara. “Anh không nhận ra số này. Chắc là điện thoại cho em đấy.”

Chú Jack, cô hy vọng. Cô liếc nhìn số điện thoại gọi đến và gật đầu. Dường như, cuộc vui sắp bắt đầu, và cô nhấn nút Trả lời.

“Chú Jack!” trong khi nói, cô đi xa khỏi chỗ của Rafe và Coop để có thể nói chuyện riêng và giải thích tình hình với ông chú.

“Chào công chúa! Cháu khỏe không?” Giọng nói sang sảng của ông đập vào tai cô khiến cô nhớ mình đã mong chờ những chuyến viếng thăm của ông khi cô còn bé. Chú ấy mang về cho cô những vật từ khắp nơi trên thế giới, và Sara đã luôn nghĩ rằng chú ấy là một người đi du lịch vòng quanh thế giới. – cho tới khi cô đủ lớn để hiểu một sĩ quan của Cục Chống Ma Túy làm gì để sống.

Cô tập trung chú ý vào cuộc gọi. “Cháu khỏe ạ, cảm ơn chú. Chú thì sao?”

“Nói to hơn nữa đi. Máy trợ thính của chú hết pin và chú chẳng nghe được cái chết tiệt gì cả.” Chú Jack hét vào tai Sara mặc dù cô chẳng khó khăn gì mà không nghe thấy chú lúc trước.

Cô lắc đầu và cười to. Mất khả năng nghe trong một vụ nổ đã khiến chú Jack phải nghỉ hưu. Chú ghét cay đắng các thiết bị trợ thính và thường nói là những cái đồ chết tiệt ấy hết pin hoặc hỏng để không phải đeo chúng. Chú Jack tuyệt vọng và nghĩ rằng cái thiết bị ấy làm chú chẳng có cơ hội với phụ nữ.

Và buộc họ phải hét lên nói chuyện với chú thì không đấy? Sara nghĩ một cách hài hước. “Cháu nói là cháu khỏe, cảm ơn chú!” Cô hét vào điện thoại.

“Đừng có nói dối chú, công chúa. Cha cháu kể cho chú nghe về cái đầu gối bị thương. Nhưng chúng ta sẽ thảo luận về tương lai của cháu vào lúc khác. Tin nhắn của cháu nói là cháu cần sự giúp đỡ của chú.”

“Cháu cần. Ý cháu là, cháu cần chú giúp.” Cô nhớ cần phải nói to hơn.

Cô phải nói lớn tiếng hơn và nhắc đi nhắc lại đến khi chú Jack nghe được cô, nhưng dần dần, cô đã giải thích được tình huống của Pirro và cái ý tưởng độc đáo mà cô và Rafe đã cho là giải pháp của sự việc.

Chú Jack hứa sẽ có sĩ quan của Cơ quan chống Ma túy liên hệ với cô ngay khi có thể, và để đổi lại, cô hứa sẽ đến thăm chú khi cô quay về thành phố để họ có thể chuyện trò.

Cô ngắt máy và quay lại chỗ hai người đàn ông ở phòng gia đình.

“Chú ấy sẽ lo việc đó.” Sara nói với Rafe.

Coop tiến về phía cô. “Để anh làm rõ chuyện này nhé. Chú của Rafe bị bọn buôn bán ma túy đe dọa, và hai người cài bẫy để nhân viên Cục phòng chống Ma túy giả vờ bán ma túy cho bọn chúng?” Anh ta hỏi một cách hân hoan bởi bản năng của nhà báo đã chiếm lĩnh anh ta và anh ta đánh hơi thấy một câu chuyện lớn.

Anh ta sẽ nhớ nó khi anh ta thôi làm công việc này. Cô hy vọng anh ta có thể tìm ra cách khác để có được sự hân hoan và dòng chảy adrenaline khi anh bỏ lại công việc phía sau. Gần như ngay lập tức, cô nhận ra cô cũng có thể nói như thế về chính mình.

Cô rùng mình và đẩy lui những suy nghĩ đó. Cô cần tập trung vào những thứ quan trọng hơn.

“Đúng vậy.” Sara nói với Coop. “Và riêng đối với anh thì đây là *thông tin không chính thức* nhé.” Cô thông báo cho anh ta, ngoắc ngón tay trước mặt anh để nhấn mạnh.

Coop khoanh hai tay trước ngực. “Thôi nào, Sara. Đây là một câu chuyện lớn mà em bắt anh phải ém nhẹm. Hãy cho anh vài ân huệ vì tình bạn của chúng ta thay vì giữ im lặng.”

Sara biết anh ta chỉ nửa đùa nửa thật. Một nhà báo biết có tin hay và nóng hổi khi anh ta nghe ngóng được đang muốn dục vào.

Cô liếc nhìn Rafe, thấy ánh nhìn của anh tối lại. Trông như thể anh sẵn sàng bóp cổ người bạn thân nhất của cô. Cô đặt một bàn tay tinh tạy lên cánh tay Rafe, thậm lạng đề nghị anh thư giãn. Từ giây phút cô phải hét lên để chú mình có thể nghe được, cô biết là cô sẽ phải để Coop tham dự vào việc đang diễn ra. Nhưng Sara có thể phó thác cuộc sống của mình cho Coop. Hay đúng hơn trong trường hợp này là cuộc sống ông chú của Rafe.

Cô cảm thấy chắc chắn rằng liên bang sẽ đặc xá cho Pirro để đổi lấy việc chú sẽ giúp đỡ hốt gọn những tên đầu sỏ trong đường dây ma túy ở New York, nhưng họ còn chưa gặp được DEA. Cho nên chưa có gì bảo đảm. Và Rafe chẳng hề muốn việc chú mình buôn bán tân dược bị

bóc trần cho toàn thế giới.

Cô xoay người đối diện với Coop. “Khi cái bẫy đã thành công, bọn em sẽ cho anh độc quyền tin tức. Anh sẽ là người đầu tiên viết về câu chuyện này bao gồm cả các bài phỏng vấn với tất cả các bên. Và anh sẽ thấy là Pirro chỉ là một người đàn ông muốn cố gắng giúp đỡ bạn bè của mình và bị vướng vào một tình huống bất khả.”

Coop nheo mắt. “Anh viết sự thật trong các bài viết của mình.” Anh ta cảnh báo Sara.

“Ngay từ khi em nói anh đã biết rằng đây chẳng phải là ý kiến hay.” Rafe lầu bầu.

Sara lắc đầu. “Không, ổn cả mà. Bởi khi Pirro nói chuyện với Coop, anh ấy sẽ biết sự thật.”

“Anh vẫn không biết đâu.” Rafe nói, phản ứng tự vệ có thể hiểu được của anh đang ở mức độ rất cao.

“Được, em biết mà.”

Rafe không biết rõ Coop như cô. “Tin em đi, đây là một tình huống có lợi cho tất cả chúng ta. Coop sẽ có độc quyền tin tức và sẽ đưa ra những thông tin mà các phóng viên khác sẽ dựa vào để xây dựng nội dung bài của họ. Nó sẽ có lợi cho Pirro, em hứa với anh đấy.”

Rafe quay về phía Coop. “Nếu cậu gặp Pirro và nhất trí với bọn mình là ông già ngây thơ đến thế nào, cậu có hứa là sẽ không vẽ nên chân dung ông già như một kẻ buôn bán ma túy phương bắc vô lương không nào? Mình phải thú thật là mình cũng cảm thông, nhưng mình đồng thời cũng là cảnh sát và ông già cung cấp Viagra cho đám bạn bè của mình để họ có thể tận hưởng đời sống... ờ... tình ái của họ.” Rafe lấp bắp, cố gắng tìm một lối diễn đạt sao cho thanh tao.

Sara dùng ý chỉ để thuyết phục Coop đồng ý. “Thế nào a

Coop sai bước về phía Rafe. “Nhất trí.” Anh ta nói, giơ tay ra.

Ánh mắt Rafe hết đảo từ Coop lại sang phía Sara, và mặc dù cô biết rằng Rafe vẫn còn lẩn tránh, cuối cùng anh cũng nghiêng đầu và nắm lấy tay Coop. “Nhất trí.”

Một thỏa ước thận trọng đã được tuyên bố.

Bằng cách trao cho Coop phóng sự trong mơ của anh ta, Sara đã đạt được dấu chỉ một chút kiểm soát hình ảnh của Pirro trên các bản tin. Một điều mà họ sẽ không có nếu như một tờ báo khác đưa tin về chuyện này trước. Và cô cũng biết rõ như Rafe rằng một vụ bắt ma túy như thế này sẽ là một tin quan trọng.

Bây giờ việc còn lại là họ phải gặp được nhân viên của DEA do chú Jack gửi tới và hy vọng rằng mọi chuyện cũng sẽ diễn ra trôi chảy với nhân viên của chính phủ.

Việc Pirro có khả năng đóng thành công vai chim mồi trong chiến dịch này mà không hoảng sợ cũng sẽ giúp họ rất nhiều, nếu không họ sẽ có vấn đề vô cùng lớn.

Rafe lái xe đến nhà nghỉ Angel. Anh chẳng biết rõ lắm về người đàn ông ngồi ở băng ghế sau trừ một điều là Sam Cooper có quan hệ với một phụ nữ mà Sara rất quý mến và Sara tin tưởng anh ta hoàn toàn.

Sara không dễ tin cậy người khác, cho nên nếu như cô tin tưởng anh ta, Rafe cũng sẽ cố hết sức để làm như thế. Anh chẳng có cách nào khác. Tương lai của chú anh, của toàn thể gia đình anh, đang bị đe dọa.

“Thế nào Coop, cậu sẽ nghỉ lại ở đâu?”

“Mình hy vọng sẽ thuê được một phòng ở nhà nghỉ Angel.”

Sara quay lại và đối diện với Coop ở ghế sau. “Mấy phòng ở nhà nghỉ đã dành cho Amanda Stevens và phóng viên ảnh của cô ta rồi. Nhưng anh có thể thuê một phòng ở Hilton cùng chỗ với Biff và Todd, như thế anh có thể kín đáo theo dõi hai gã này chẳng?”

“Được thôi.” Coop điện thoại ra, gọi lễ tân và ngay lập tức xác nhận đặt phòng với nhân viên khách sạn. “Xong xuôi rồi.” Coop nói sau khi ngắt điện thoại.

Rafe gật đầu. “Tốt quá. Sau khi chúng ta xong việc ở Angel. Mình sẽ đưa cậu về chỗ mình để cậu lấy xe và cậu có thể đi theo mình đến khách sạn.”

“Cảm ơn cậu.” Coop nói.

“Đây rồi.” Rafe đậu xe trên phố trước nhà nghỉ và họ ra khỏi xe.

Xe của Nick đang đậu trên lối vào.

Họ đi tới cửa ra vào, thường không khóa ban ngày. Rafe bấm chuông và đưa mọi người vào trong. Anh định gọi Angel thì nghe thấy tiếng cãi cọ trong bếp.

Anh nhìn vào đôi mắt lo lắng của Sara. “Em chờ ở đây với Coop nhé. Anh sẽ báo với họ là chúng ta có khách.”

Rafe đi về phía nhà bếp và bước vào không gõ cửa trước. “Này, hai người định tìm cách đuổi khách đi đây à?”

Angel quay về phía anh, tay chống lên hông, đôi mắt sẫm màu tóe lửa. “Em có thể nói với anh trai của em là anh ấy chẳng cần ở lại đây nữa không? Biff và Todd đã chuyển ra khách sạn và những khách ở đây là phóng viên báo từ New York đến. Không phải là khách vãng lai trong kỳ lễ hội. Chị rất an toàn mà.”

Nick gửi cho Rafe một cái nhìn cầu cứu. May cho anh trai anh, Rafe chẳng có cách nào khác ngoài việc đứng về phía anh ấy. “Angel, Nick sẽ phải ở lại đây.”

“Tại sao chứ?”

Rafe nghĩ và gạt bỏ một loạt lý do mà không khiến anh phải

tiết lộ việc cha chị liên quan đến tội phạm buôn bán ma túy.

Cuối cùng anh chọn một lý do anh nghĩ chị có thể tin được nhất. “Họ chưa bắt được kẻ đang săn đuổi Sara, cho nên bất kỳ ai thân quen với Sara đều có thể gặp nguy hiểm. Hãy xem chuyện gì đã xảy ra với gian hàng của chị. Chị không muốn có kẻ nào lén vào đây để lại tin nhắn cho Sara trong lúc chị đang có một mình và mất cảnh giác.”

Chị mở miệng định tranh luận nhưng rồi ngậm lại.

Nick khôn ngoan giữ im lặng.

“Thôi được, anh ấy có thể ở lại.” Chị quay đi và bước về phía cầu thang phụ dẫn đến các buồng ngủ trên gác.

“Cái gì đã khiến chị ấy bực mình thế?” Rafe hỏi.

Nick rên rỉ. “Cuộc hẹn đầu tiên với chuyên viên tư vấn hôn nhân sẽ diễn ra trong vài giờ tới. Anh nghĩ điều ấy có nghĩa là cô ấy cần phải chuyện trò và cởi mở. Và cô ấy bực bội với anh vì đã đặt cô ấy vào tình thế này.”

“Thôi được, nào. Em phải công nhận là anh có tiến bộ.” Rafe vỗ vào lưng anh trai. “Chúc anh may mắn.”

“Cảm ơn em.” Nick nói vẻ giấu cợt.

“Em đoán là đám nhà báo chưa tới đây?”

Nick lắc đầu. “Angel nhận được điện thoại của họ nói rằng họ sẽ đến vào khoảng giờ ăn tối.”

“Được rồi. Em có đưa đến một người mà em nghĩ chị ấy nên gặp, nhưng xem ra, em nghĩ việc này có thể đợi được.”

“Ai thế?”

“Một nhà báo khác. Cậu ấy là hàng xóm với Sara, và cậu ấy ở đây để theo một vụ.”

Nick nhún vai. “Thế nào cũng được. Xem này, anh sẽ đi xem Angel thế nào và đảm bảo rằng cô ấy bình tĩnh trước cuộc hẹn.”

Rafe gật đầu. “Ồ bên chị ấy luôn đấy.” Anh cảnh báo anh trai mình.

“Anh sẽ làm thế.” Nick nói, nhưng Rafe bắt gặp một ánh nhìn tò mò hướng về anh

Rafe không định đi vào chi tiết về chuyện cha của Angel, Viagra, buôn bán ma túy và DEA. Thậm chí dù anh có muốn kể cho Nick nghe, thì đằng nào cũng chưa chắc Nick sẽ tin vào chuyện này.

“Chúc may mắn ở chỗ chuyên viên tư vấn hôn nhân nhé.” Rafe nói, quay về chỗ Sara và Coop đang đứng đợi ở cửa ra vào.

“Và chúc em may mắn với bất cứ vụ gì mà em đang liên quan.” Nick đáp trả.

“Cám ơn anh.” Bởi vì họ thực sự sẽ cần mọi sự may mắn có thể.

Chương mười bảy

Khuya đêm đó, Mark Lopez, nhân viên của DEA thường trú tại văn phòng ở Buffalo và một thành viên của lực lượng đặc nhiệm sở tại đến nhà Rafe. Đặc vụ Lopez trông non trẻ hơn cả nhân viên cảnh sát trẻ nhất ở thành phố New York. Rafe biết rằng đôi khi không thể đánh giá qua vẻ ngoài và hy vọng là anh ta đảm đương được công việc của mình.

Bởi chẳng ai biết liệu Pirro có thể làm được không.

Trong vòng hai mươi tư giờ tiếp theo, đặc vụ Lopez, thu xếp cái bẫy. Anh ta chỉ thị cho Pirro tổ chức một cuộc hẹn giữa Biff, Todd và *người cung cấp hàng* của Pirro. Phải mất một lúc lâu để Pirro, đang trong tình trạng kích động và sợ hãi, hiểu được rằng ông già không thực sự phải liên hệ với mỗi hàng Canada của mình. Đặc vụ Lopez sẽ đóng vai này.

Mẻ lưới được hoạch định vào mười giờ. Tất cả những gì Pirro phải làm là cài máy ghi âm trong người, đến điểm hẹn, gặp mấy gã đàn ông, giới thiệu và để Biff với Todd tự đâm đầu vào lưới.

Rafe và Sara sẽ không trực tiếp tham gia vụ bắt bớ, họ sẽ giám sát tình từ một chiếc xe tải có trang bị thiết bị theo dõi đậu gần đó. Một khi tiền bạc được trao tay, đặc vụ Lopez sẽ bắt giữ Biff và Todd và với một chút may mắn, hai gã sẽ đối một vài điều kiện để dẫn họ tới đầu sở của đường dây.

Cái bẫy được hoạch định vào đêm khuya ngày hôm đó. Pirro được chỉ thị phải kín miệng và đợi cho hết ngày. Ông già chỉ còn phải nói đối vợ thêm một lần nữa thôi và mọi chuyện sẽ kết thúc.

Thật không may, trước vụ bắt bớ, tất cả bọn họ được mời đến một buổi họp mặt ở nhà nghỉ Angel. Chị muốn gây ấn tượng với người

của tờ *Daily Post* từ New York đến. Và Coop muốn bám theo họ để làm đồng nghiệp của mình, Amanda, ngạc nhiên nhằm quan sát phản ứng của cô ta trước màn trình diễn yêu đương của Rafe và Sara. Kiểu gì chẳng thế, Rafe thấy đêm nay sẽ rất dài.

“Anh thế nào rồi?”

Anh giật bản mình khi Sara chạm tay vào vai anh. Ngồi trước hiên nhà, anh miên man suy nghĩ nên không nghe thấy cô mở cửa và bước ra ngoài.

“Em không định làm anh giật mình đâu.” Cô ngồi xuống bên anh. “Anh căng thẳng không?”

Anh nhún vai. “Công việc của anh là như vậy rồi. Nhưng với Pirro thì không. Chú ấy mong manh lắm.”

“Nhưng được hướng dẫn kỹ rồi. Chú ấy biết cái gì là hiểm nguy. Chú ấy sẽ làm được việc này thôi.” Cô trấn an anh.

“Em không nghĩ là việc này quá sức của chú ấy à?” Cái ý nghĩ ấy đã khiến Rafe trằn trọc suốt đêm.

“Em nghĩ chú ấy sẽ ổn thôi.” Cô nhấn mạnh.

Anh đánh giá cao sự chắc chắn của cô, kể cả nếu cô thuận tình và nói dối để anh được bình tâm. Nó có hiệu quả. Rafe ngả ra sau và với bàn chân mình, đung đưa chậm chậm cái đu. Anh thích ngồi ngoài này với cô, trò chuyện về những điều có ý nghĩa.

“Đặc vụ Lopez đã gọi điện trong khi anh đang ở ngoài này.”

“Có chuyện gì không?” Rafe hỏi.

“Trước hết, cả hai chúng mình đều đủ điều kiện để yểm trợ đêm nay. Tạm thời hủy việc nghỉ dưỡng thương vì nhiệm vụ.” Cô giải thích.

Rafe gật đầu. “Thế là bớt một được một vấn đề. Bên cạnh đó, hẳn là cũng chẳng cần gì nhiều lắm ở chúng mình để có thể hỗ trợ Lopez

và Pirro.”

“Chính thế. Thậm chí mình em cũng có thể lo được.” Cô cúi xuống và vỗ vỗ vào đầu gối bị thương.

Rafe biết cái giọng hài hước để che dấu sự lo lắng của cô, nhưng quả là cô đúng. Đêm nay không khác gì hơn một vụ yểm trợ thông thường. Nếu có gì thêm, anh cũng đủ khỏe mạnh để xử lý.

“Em nói *trước hết*. Thế đặc vụ Lopez còn nói thêm gì nữa?”

“Đúng vậy. Anh ta nói đã kiểm tra tên người Canada cấp hàng cho Pirro với lực lượng đặc nhiệm miền đông phụ trách việc xóa các đường dây cung cấp hàng giữa Canada và Mỹ. Hóa ra đó là một kẻ mà họ đã theo dõi bấy lâu. Họ không muốn chúng ta dẫm chân lên công việc điều tra của họ, vậy nên họ sẽ xử lý gã...” Giọng cô tắt dần.

“Nhưng?” Rafe hỏi, cảm giác còn thông tin nữa.

“Nhưng họ có thể gọi Pirro xuống để cung cấp thêm thông tin hoặc nhận dạng.” Mắt cô thể hiện vẻ ân hận về việc này.

Nhưng Rafe gạt đầu thông hiểu. “Từ từ từng việc một. Hãy xong mẻ lưới đêm nay đã.”

Cô gạt đầu. “Cũng sắp tới lúc rồi.”

“Chúng ta phải qua được buổi gặp mặt ở nhà nghỉ Angel trước đã.”

“Nhân nói đến Angel, anh có liên lạc được với anh Nick để hỏi xem buổi tư vấn quan hệ hôn nhân như thế nào không?” Cô hỏi, vẻ hy vọng hiện trong giọng nói.

“Nói cách khác, liệu chúng ta sẽ có một buổi gặp mặt dễ chịu hay sẽ ở trong vùng có chiến tranh chứ gì?” Rafe hỏi hài hước. “Giá mà anh biết được. Nick không gọi lại cho anh.”

“Có nghĩa là chúng ta sẽ có câu trả lời trong...” cô liếc nhìn cái đồng hồ bằng thép không rỉ ở cổ tay. “Trong vòng nửa giờ nữa.”

Rafe thầm cầu nguyện để cả hai sự kiện sẽ diễn ra đêm nay không vấp phải trở ngại gì.

Một khi đã vào trong nhà Angel, Rafe lôi anh trai ra một chỗ để nói chuyện. Rafe có thể bận tâm về tình huống của Pirro cũng như sự an toàn của Sara, nhưng anh vẫn lo lắng cho anh trai mình và cuộc hôn nhân của anh ấy. Và Rafe muốn biết cuộc hẹn tư vấn quan hệ hôn nhân đã diễn ra thế nào.

“Sao nào?” Rafe hỏi Nick ngay khi họ một mình ở ngoài.
“Mọi sự đã diễn ra thế nào?”

“Anh vốn chẳng phải người nói nhiều.” Nick làm bậm.
“Nhưng anh vẫn nói đủ cho cả hai bọn anh.”

“Em biết là quá sớm để hỏi xem hai người có tiến triển gì không, nhưng anh có nghĩ là bọn anh đang đi đúng đường không?”

Nick dựa vào bức tường bên hông nhà. “Cô ấy lắng nghe. Cô ấy nghe thấy anh nói là anh nhớ thương vợ mình. Cô ấy nghe thấy anh nói là nếu không đối mặt với mặt mát, không có cơ sở để tiến lên phía trước. Và cô ấy cũng nghe thấy bác sĩ nhất trí với điều đó. Lần sau, anh sẽ ngồi yên trong lặng lẽ dù điều ấy có thể giết chết anh, và hy vọng là cô ấy sẽ tham dự vào.” Anh nhún vai. “Nếu không được thế, thì anh cũng đã làm tất cả những gì có thể.”

Rafe gật đầu. “Em có niềm tin. Chị ấy đã yêu anh quá lâu để có thể quẳng hết mọi thứ đi như thế.”

“Anh hy vọng là chú đúng, nhưng có vẻ như cô ấy khá thỏa mãn với những gì cô ấy có bây giờ.” Nick hát đầu về phía ngôi nhà – nhà nghỉ – cội nguồn sự rạn nứt giữa họ.

“Chị ấy không muốn mất anh. Hãy vững tin.”

“Còn em thì có thể không?” Nick hỏi lại Rafe.

Cả hai bọn họ cùng biết rằng Nick nói về quan hệ của Rafe

với Sara và liệu nó có tồn tại được lâu hơn một cuộc tình mùa hạ ngắn ngủi hay không.

Rafe nhún vai. “Thua anh đấy. Nhưng bọn em không có được cái nền tảng như anh và Angel.” Và Sara cũng không có được niềm tin như Rafe.

“Mỗi người đến với một quan hệ tình cảm từ một nơi khác nhau. Tất cả tùy thuộc vào vấn đề liệu cả hai bên sẵn sàng cố gắng đến mức nào để gây dựng nó.”

Rafe lắc đầu và cười to. “Đôi khi anh làm em ngạc nhiên đấy.” Anh nói với anh trai mình. “Em chưa bao giờ nghĩ đến anh như một người ưa triết lý.”

“Thế anh còn biết nói sao? Sự tan vỡ có những ảnh hưởng kỳ lạ đến một con người. Và thật chẳng may, anh có khối kinh nghiệm định nghĩa những gì có thể xây dựng hay phá bỏ một chuyện tình.”

Và sau âm điệu cảnh báo ấy, Nick quay đầu đi vào nhà để lại Rafe tự hỏi không biết nền tảng mà anh và Sara đã tạo dựng mùa hè này có đủ để giữ họ khi sự cận kề bắt buộc này đến hồi kết thúc.

Angel tổ chức buổi gặp mặt tại phòng khách. Sara để ý thấy là khi bước vào, ngôi nhà tỏa mùi thơm ấm áp và chào đón, như mùi bánh nhân táo và gia đình, khiến cô mỉm cười.

Rafe ngay lập tức nhìn thấy Nick và nói cô thứ lỗi để đi nói chuyện với anh trai. Sara, trong lúc đó, trò chuyện với những người khác trong phòng, bắt đầu là cô Vi, người kiên trì thuyết phục cô nếm thử bánh qui sô cô la của bà vì đó là loại bánh ngon nhất. Bà cô giải thích ngày Rafe bé, bà đã nướng bánh này cho anh ra sao và muốn Sara cũng ăn thử chúng. Sau khi cắn thử một miếng, cô khám phá ra rằng quả thật chúng còn ấm, dẻo và là thứ ngon nhất mà cô từng ăn.

Họ hàng duy nhất trong phòng là Pirro và Vi, Rafe và Sara. Số khách khứa còn lại là bạn bè của Angel. Có vẻ như chị vẫn giữ nguyên tắc của mình không tiệc tùng với cha mẹ

Sara ngay lập tức cảnh giác, nhận thấy mình tự tính mình vào nhóm gia đình. Bởi vì cô cảm thấy như cô thực sự thuộc về nơi đây, Hidden Falls. Sẽ khó khăn để rời xa họ khi đến lúc phải trở về thành phố và ra làm chứng. Khó khăn nhưng cần thiết, bởi đây chẳng phải là quê nhà của cô, cũng như họ chẳng phải là gia đình của cô.

Giữ trong đầu thực tế khắc nghiệt ấy, cô đi ngang qua gian phòng về phía quầy bar nơi Pirro sắm vai người phục vụ quầy cho con gái. Ít nhất ông già cũng có một công việc giúp ông trò chuyện, giữ cho tâm trí ông bận bịu, khiến ông chẳng có thời gian mà lo âu.

Coop vẫy tay chào cô từ phía bên kia gian phòng, và cô tiến lại gặp anh ta.

“Mọi việc thế nào hả anh?” cô hỏi.

“Mọi người ở thị trấn này thật dễ chịu.” Anh ta nói, khoe miệng hiện nét cười trên.

Cô lắc đầu và cười vang. “Anh biết thừa em không có ý nói về việc đó.”

“Amanda ngạc nhiên khi thấy anh ở đây, nhưng anh nghĩ cô nàng chấp nhận cái lý do là anh đến thăm em.”

“Tốt quá. Thế ít nhất thì anh cũng thư thả khi anh đang ở đây chứ?” cô hỏi.

Anh ta nhún vai. “Với đủ thứ chuyện diễn ra ở đây, trí óc anh hoạt động không ngừng.”

“Em hiểu *thế đấy*. Nào, khi nào thì anh sẽ giới thiệu em với cô bạn biên tập viên của anh?” Sara hỏi, nghiêng đầu về phía cô nàng với mái tóc vàng dài và lượn sóng đang trò chuyện với Angel.

“Anh sẽ làm. Khi nào anh có thể giới thiệu cả em và Rafe cùng với nhau. Nhắc đến Rafe, không biết cậu ta biến đi đâu rồi nhỉ? Bởi vì em đã hứa là em sẽ cung cấp thêm tin cho anh mà, nhớ không?”

Coop nghiêng tách và uống nốt chỗ đồ uống.

Sara liếc nhìn quanh, nhưng cô không nhìn thấy Rafe. “Em nghĩ anh ấy đang ở bên ngoài nói chuyện với anh trai. Anh quay lại ngay thôi. Trong lúc đó, anh với em có thể tranh thủ hỏi han tình hình nhau một chút. Nào, Lexie thế nào hả anh?”

Một nụ cười âm áp hiện ra, biến đổi hoàn toàn khuôn mặt Coop khi anh nghĩ về người phụ nữ yêu dấu của mình. “Bận bịu cập nhật trang Web và chăm lo sao cho bà ngoại cô ấy chịu uống thuốc huyết áp cho đều đặn.”

Sara mỉm cười. “Anh yêu quý bà ngoại chị ấy có phải không?”

Coop gật đầu. “Bà là một người phụ nữ đặc biệt và đáng nể lắm.”

“Thế vụ tìm nhà thì sao rồi hả anh? Tiến hành đến đâu rồi?”

“Vẫn đang tìm kiếm. Lexie không quen có một chốn riêng của cô ấy, bởi vì cô ấy luôn luôn ở chỗ bà ngoại khi đến thành phố. Cô ấy không thể xác định được trọng tâm tìm kiếm, nhưng bọn anh rồi sẽ tìm ra cái gì đó thôi.”

“Nói năng như một người đàn ông nhẵn nại, si tình từ đầu đến chân. Em thực sự mừng cho anh, Coop ạ.”

“Cám ơn em. Thế... thế còn em? Thế em và Rafe đã...”

“Cô ấy và Rafe đã gì cơ?” Rafe hỏi, đến bên họ và choàng cánh tay qua vai cô.

Anh kéo cô sát vào mình, bao bọc cô trong hơi ấm của anh.

Được, Coop muốn có sự thể hiện tình cảm ở nơi công cộng, Sara nghĩ. Rafe vừa thực hiện điều ấy và Sara cảm thấy nó mới đúng chỗ làm sao.

“Coop chỉ định hỏi xem em và anh đã có một mùa hè tuyệt không?” Cô nhanh chóng bịa ra.

“Bọn mình đã có một mùa hè rất tuyệt.” Rafe ghé lại gần hơn và đặt một nụ hôn trên má cô.

Đầu gối cô run rẩy, và cô đưa tay ra níu lấy tay anh. “Đúng đây. Bọn em đã có một mùa hè thật tuyệt. Nào, khi nào chúng ta sẽ gặp Amanda Stevens

“Bây giờ đây.” Coop quay người và làm một cử chỉ về phía nhà báo ở bên kia phòng.

Amanda đi lại phía họ và Sara quan sát người phụ nữ hấp dẫn với mái tóc vàng lượn sóng và làn da trắng mịn như sứ.

“Coop! Em không ngờ là cả hai đưa mình lại cùng ở đây một lúc đấy.”

“Vì mình cùng ở đây, anh muốn giới thiệu em với mấy người bạn, Rafe Mancuso và Sara Rios.” Coop nói.

“Từ Blog Chàng độc thân!” Amanda reo lên. “Thật tuyệt được gặp cả hai người.”

“Cô nhận ra chúng tôi ư?” Rafe hỏi.

Amanda mỉm cười. “Tất nhiên rồi.”

Sara tự hỏi không biết mấy lời dễ dàng thốt lên từ miệng cô ta có phải là sự thật và đó là lý do duy nhất khiến cô ta biết đến họ hay không. Không phải bởi vì cô ta bí mật ghi lại cuộc sống của họ.

“Hai người cảm thấy thế nào khi trở thành chủ đề của blog?” Amanda hỏi.

Sara cảm thấy ánh mắt của Coop nặng trĩu trên người phụ nữ nọ như thể anh ta có thể tìm ra câu trả lời từ đó.

“Tôi có thể nói chân thành được không?” Sara hỏi.

Amanda gật đầu. “Tôi cũng chỉ muốn sự thật mà thôi. Và

cũng là chuyện ngoài lề thôi. Tôi chỉ tò mò thôi mà. Tôi biết Coop từng phàn nàn khi anh ấy là còn là chàng độc thân, nhưng cuối cùng thì anh ấy cũng tìm được người phụ nữ của mình. Chính blogger đã thành công trong mối tình của anh.”

Giờ thì Sara thực sự để tâm. Amanda quá nhiệt tình với cái ý tưởng của blog khiến cho Sara tự hỏi liệu Coop có lý không, và liệu người phụ nữ kia có chủ ý gì và liệu cô ta có phải là blogger

“Anh gặp Lexie bởi vì cô ấy quan tâm đến một chiếc nhẫn mà anh nhận được như một phần thưởng, không phải bởi vì blog ghép đôi bọn anh với nhau.” Coop chỉ rõ, như đã từng làm với Sara khi cô nêu một nhận xét tương tự như thế hồi còn ở thành phố.

“Thật chi tiết.” Amanda trả lời với một nụ cười. “Nào, giờ hãy trở lại với hai người. Hai người chưa trả lời câu hỏi của tôi.” Cô ta nói, ngoắc ngoắc ngón tay về phía Sara và Rafe.

“Tôi nghĩ bọn tôi thích sự riêng tư hơn.” Sara nói thành thực. “Nhưng khi tôi nhìn vào mắt anh ấy, đôi khi tôi cảm thấy hạnh phúc tới mức tôi chẳng quan tâm nếu cả thế giới biết chuyện của chúng tôi!” Cô tuyên bố, kéo Rafe lại trong một cái ôm tự phát.

Qua vai cô, đôi mắt của Coop cười cười và gửi tới cô sự biết ơn thầm lặng vì cô đã đóng đúng kịch bản của anh.

“Và tôi không thể nào nhất trí hơn thế.” Rafe nói một cách tiết chế hơn Sara.

“Thật ngọt ngào. Tôi nghĩ chẳng có gì tuyệt hơn một tình yêu thực sự.” Amanda nói.

Sara dựa vào bên Rafe, và anh luồn tay vào túi quần sau của cô, kéo cô sát lại. Cử chỉ ấy khiến tay anh ôm trọn phần hông cô, khiến một cảm giác hưng phấn dồn đến trong cô gần khiến cô thở hắt ra khoan khoái.

Không hiểu bằng cách nào đó cô kiềm chế được và háng giọng.

“Tôi đồng ý với cô. Tình yêu thật tuyệt vời.” Sara ngược nhìn Rafe về yêu thương trước khi quay lại phía Amanda. “Thế bài viết của chị về nhà nghỉ Angel đến đâu rồi?”

“Nơi này thật là dễ thương.” Amanda nói, ánh mắt bao quát phòng khách nhỏ nơi Angel đón tiếp mọi người. “Món ăn nấu lấy thì tuyệt ngon. Tôi thực sự nghĩ nhà nghỉ Angel và một viên ngọc ẩn dấu ở Hidden Falls. Đó là một tiêu đề rất hay, phải không nào?”

Sara gật đầu. “Tôi mừng là chị dành cho Angel sự ghi nhận mà chị ấy đáng được hưởng. t may là chị tìm ra nơi này trên blog.”

“Phải không nào?” Amanda đồng tình. “Ồ, kia là Stu, phóng viên nhiếp ảnh của tôi. Tôi muốn anh ta chụp vài bức ảnh mọi người tụ họp ở đây vào cuối ngày. Đầm ấm và dễ chịu. Thật vui được làm quen với hai người.” Amanda vẫy tay và bước đi cùng với phóng viên nhiếp ảnh.

“Trình diễn tuyệt lắm. Đáng lẽ anh phải vỗ tay, nhưng như thế sẽ làm cô nàng chú ý đến em mất.” Coop nói, rõ ràng là hài lòng.

“Anh nghĩ thế đã đủ để cô ta bộc lộ chân tướng chưa?” Sara hỏi.

Coop nhún vai. “Đó là một sự khởi đầu.”

Rafe đã lặng thinh một cách bất thường, và Sara nhận thấy anh không để ý đến họ mà đến chú Pirro. “Sao anh không lại nói chuyện với chú ấy đi?” Cô gợi ý. “Em biết anh sẽ thấy dễ chịu hơn và biết đâu chú ấy cũng vậy.”

Rafe liếc nhìn đồng hồ. “Cũng sắp đến lúc phải đi rồi, nên anh sẽ đến khích lệ chú ấy lần cuối. Xin lỗi nhé.” Anh dậm bước về phía ông già, nhưng quay lại phía Sara và đặt một cái hôn dài, nắn nắn trên môi cô.

Một nụ hôn dài, rất dài, cô nghĩ, vòng tay quanh cổ anh và đáp trả cho tới khi anh rời ra và bước đi.

“Anh ấy thực sự nhập vai đấy.” Sara nói, cười vang mặc dầu cô nhận thức được cảm giác giần giật làm cô hưng phấn từ đầu đến chân.

Coop lắc đầu. “Cậu ấy không đóng kịch đâu Sara. Cậu ấy điên lên vì em đấy.”

“Và em sẽ không thảo luận về chuyện này ở đây vào lúc này. Hãy trả lời một câu hỏi của em thì hơn.”

Coop cau mày vì sự phủ nhận chủ đề phũ phàng của cô. “Được. Em nói đi.”

“Tại sao một người phụ nữ xinh đẹp với một công việc biên tập tuyệt vời thế lại ngã về phía báo chí giật gân nhỉ?” Cô hỏi về người có khả năng là người viết cái blog Chàng độc thân nổi tiếng kia.

“Bởi vì cô ta tin vào tình yêu, vào những kết thúc cổ tích và những hạnh phúc vĩnh cửu. Và dù cho cô ta chưa tìm thấy điều đó cho bản thân mình, cô ta tin rằng nó tồn tại trên đời.”

“Rồi thì anh sẽ nói là cô ta cũng tin vào con kỳ lân và câu chuyện cổ tích về mấy cái răng.” Sara nói và nhăn mặt.

“Em làm sao biết được. Cô ta muốn đóng vai thần Ái Tình.”

Sara sẫm soi người phụ nữ, đang trò chuyện một cách sôi nổi, vẫy vẫy tay khi cô ta giải thích ý định của mình với Angel và nhiếp ảnh viên. “Thế có nghĩa là cô ta tin rằng cô ta làm một việc có ích với cái blog đó.”

Coop gật đầu. “Anh tin là cô ta nghĩ thế.”

“Thế thì giải pháp đơn giản nhất có thể là giải thích cho cô ta rằng cô ta không phải như vậy.”

“Hừ.” Coop liếc nhìn người phụ nữ kia.

“Nếu cô ta biết lý lẽ, đạo đức, thì cô ta có thể nghe lời anh.”

“Đội trưởng của em đã kêu gọi tổng biên tập rồi đấy thôi và đã bị từ chối.” Coop nhắc cô.

“Thế thì hãy kêu gọi cô ta với tư cách một người bạn. Hãy sử dụng nghệ thuật thuyết khách của anh. Có khi cũng đáng để thử xem đấy.”

Từ phía bên kia gian phòng, Rafe làm một cử chỉ cho Sara. “Đến lúc em phải đi rồi.” Cô nói với Coop.

Cô rùng mình, tự hỏi không biết có bao giờ cô đủ sẵn sàng cho vụ giăng bẫy này. Cô chưa bao giờ làm một vụ nào mà lại dính dáng nhiều yếu tố cá nhân đến vậy. Cô muốn chúc Pirro may mắn trước khi ông bắt đầu vai trò của mình.

Và cô cầu nguyện để mọi thứ diễn ra không gặp trở ngại

Sớm ngày hôm ấy, Pirro đã lái xe đến khách sạn Hilton để thông báo cho hai gã buôn ma túy biết là ông đã liên lạc và người cung cấp hàng nóng lòng muốn gặp hai gã đêm nay.

Đặc vụ Lopez đã cài máy ghi âm trong người Pirro và chỉ thị cho ông già cứ làm theo lệ thường khi gặp mặt, nên ông già một mình lái xe đến khoảng đất xa nhất ở rìa thị trấn và đỗ xe dưới chỗ cây cối rậm rạp nhất. Sau lưng ông già là một loạt những đường hầm bỏ hoang vốn trước đây nối liền Mỹ và Canada. Nhiều năm trước đây, cảnh sát bang đã cho nổ mìn làm cho những đường hầm này sập vào nhau khiến chúng bị bít ở cả hai đầu và chấm dứt việc buôn bán ma túy bất hợp pháp. Pirro ban đầu đã chọn địa điểm này bởi vì nó xa thị trấn và đủ hẻo lánh để không ai qua lại và không có cảnh sát địa phương nào ghé đến khu vực này.

Mĩa mai thay, Pirro đã chọn để gặp người cấp hàng của mình ở đúng chỗ này, chẳng hề nghĩ ngợi mấy may là mình cũng đang phạm pháp. Tất cả những gì ông muốn làm là để cho bạn bè ông cũng có được hạnh phúc gói chẵn như ông mà thôi. Và hãy xem điều đó đã dẫn đến chuyện gì, ông nghĩ ngợi trong lúc đi đi lại lại một cách nôn nóng trên

bãi đất trống đầy rác rưởi và đội hai gã buôn bán ma túy xuất hiện.

“Bình tĩnh đi nào và đừng đi lại nữa. Ông làm tôi cũng căng thẳng theo.” Nhân viên DEA cùng đội với ông nói.

“Thế còn Rafe với Sara đâu?” Ông hỏi, mắt đảo xung quanh đêm tối.

“Bọn cháu đây!” Cả hai cùng kêu lên nho nhỏ từ vị trí của họ phía sau các bụi cây. Tai nghe giúp họ nghe được mọi thứ.

Yểm trợ, họ đã giải thích với ông thế.

“Ông đã hài lòng chưa?” Đặc vụ Lopez nói. “Bây giờ, như tôi đã nói, ông cần phải thư giãn.”

Pirro dừng bước. “Xin lỗi, Lopez. Tôi chỉ căng thẳng thôi mà.”

Người kia đặt một tay lên vai Pirro. “Hãy nhớ những gì tôi đã nói với ông. Đừng có gọi tôi là đặc vụ Lopez nữa, và hãy hành động như bình thường kẻo mọi sự hỏng c.” Anh ta nói thì thầm.

Có tiếng xe chạy trên con đường đất báo hiệu Biff và Todd đang đến.

“Ôi, Chúa tôi. Bọn chúng đến kìa. Ôi Chúa tôi.” Bụng Pirro quặn lên. Cảm giác buồn nôn trào lên trong ông. “Tôi ốm mất thôi.” Ông rên to.

“Cố bình tĩnh lại nào!” Đặc vụ Lopez ra lệnh. “Bọn chúng đến kia rồi. Bây giờ ông hãy cư xử như bình thường, giới thiệu chúng tôi với nhau và tôi lo phần còn lại.”

“Anh nói cứ như dễ lắm ấy.” Pirro rít lên.

Đặc vụ Lopez chẳng có thời gian để đáp lời.

Biff và Todd đang sải bước về phía họ, tay xách cặp. Nếu Pirro không biết rõ chuyện, ông hẳn đã nghĩ hai gã là hai sinh viên cao

đang đang trên đường đến lớp. Thật chẳng may, ông lại rõ cả mọi chuyện. Bọn chúng là hai kẻ buôn bán ma túy, hai kẻ phá hoại, và ông đang chuẩn bị phá bĩnh chúng.

Pirro biết theo dự kiến ông cần phải diễn màn giới thiệu. Thay vào đó, ông cúi người và nôn thốc tháo vào đôi giày da đắt tiền của Biff.

Mà cũng có thể đó là giày của Todd.

Chương mười tám

Sara và Rafe quì trong bụi rậm, súng đã rút ra và lên đạn. Nhớ ra. Tai nghe giúp họ nghe thấy cuộc thảo luận chỉ cách vài mét trước mặt họ, và như những gì Sara vừa nghe thấy thì Pirro vừa mới nôn.

“Nôn vào giày của tôi! BỐ già ơi, bố già sao thế hả?” Todd hét lên.

“Kinh.” Đó là tiếng Biff. Sara nhận ra giọng nói khác nhau của hai gã.

“Xin lỗi. Tôi căng thẳng quá.” Pirro đáp.

Rafe nhìn Sara và nháy mắt.

Cô đặt một ngón tay lên môi anh và suýt khẽ.

“Nào, hãy làm việc này cho xong đi.” Todd cần năn.

“Đây là Đ... Lopez” Pirro nói, nhanh chóng sửa sai.

Sara thở một hơi dài.

“Tao là Biff, còn người bị nôn lên giày tên là Todd.”

“A. Lopez.”

Sao thế, bố mẹ mày không nghĩ ra được một cái tên à?” Biff cười lớn.

“Mày dám cười nhạo tên tao hả? Thế bố mày kiếm đâu ra cái tên Biff thế? Từ cái tổ tò vò chấy?” Đạc vụ Lopez bật lại.

Anh ta giả vờ thật khéo. Sara cố nín cười. Từ cái nhìn trong mắt Rafe, cô thấy anh cũng đang cố làm thế.

Họ hướng cái nhìn và mũi súng của họ về phía các mục tiêu.

“Pirro đây nói mày có thể kiếm hàng cho bọn tao?” Biff hỏi.

Lopez cần chúng phải nói cụ thể hơn, và anh ta không được quyền nhắc đến ma túy hay những thứ tương tự có thể làm hỏng cái bẫy.

“Tùy thuộc bọn mày muốn gì.”

“Bước đầu là Oxy đã. Nếu chất lượng tốt, bọn tao sẽ tiếp tục. Mày có mang theo đó không?” Biff hỏi.

Lopez có các viên thuốc trong một cái túi giấy màu nâu, và Sara nghe tiếng sột soạt.

“Trông có vẻ ổn.” Todd nói.

“Bao nhiêu nào?” Biff hỏi.

“Một trăm viên giá bốn mươi lăm nghìn.” Lại nghe tiếng giấy sột soạt.

“Chuyện nhỏ. Nếu ông chủ của bọn này thích chất lượng hàng, bọn tao định sẽ dùng xe tải của bố già đây để vận chuyển nhiều hơn thế này nhiều về thành phố để phân phối.” Todd nói. “Mày có đủ hàng để cấp theo yêu cầu không?” gã hỏi Lopez.

“Dĩ nhiên rồi.”

Sara lại nghe tiếng giấy sột soạt nữa.

“Thế mày định đi đâu với thứ đấy hả?” Biff hỏi.

“Tao tưởng mày bảo chỗ này không đủ.” Lopez đáp.

“Để khởi đầu. Bọn tao sẽ lấy chỗ này, ông chủ sẽ thử chúng và bọn tao sẽ liên lạc lại để lấy nhiều hơn. Chăm lấy này.”

Sara tưởng tượng Todd đưa tiền cho đặc vụ Lopez.

Tiếng giấy sột soạt cho cô biết Biff đã giật lấy chỗ ma túy.

“Đứng im!”

Ngay lúc có tiếng Lopez ra lệnh, Sara và Rafe bật dậy, lao tới bao vây hai gã.

Đầu gối Sara nhói lên vì cô đã ở tư thế quỳ quá lâu nhưng cô giữ vị trí của mình, súng chĩa thẳng vào Biff và Todd.

Pirro từ nãy đã quỳ xuống đất, khóc vì nhẹ người.

Trong khi Lopez đọc cho Biff và Todd nghe quyền lợi của hai gã, Rafe và Sara còng tay

Mọi việc kết thúc cũng nhanh như khi bắt đầu, một chiến dịch thành công từ đầu đến cuối trừ một điều đau đớn chắc chắn rằng Sara sẽ không qua được kỳ kiểm tra nghiêm ngặt cần thiết để cô có thể quay trở lại với nhiệm vụ của mình ở Sở Cảnh Sát New York.

Sau vụ bắt bớ, Coop có được bài phỏng vấn và được tự do đưa tin về câu chuyện sau khi đặc vụ Lopez đã hiệu đính các thông tin do Pirro cung cấp để chắc chắn rằng vụ này không bị ảnh hưởng bởi những lời thêm thắt của ông già.

Cuối cùng thì Rafe và Sara cũng quay về nhà của anh. “Anh không biết em thế nào, chứ anh mệt bã người.” Rafe nói.

“Em cũng bở hơi tai.” Cô ngã xuống, gác chân lên tay ghé gằm nhất.

Nhìn cô vẻ lo lắng, anh hướng vào trong bếp, quay trở ra với cả đóng đồ, và để cả lên bàn. “Tránh ra nào em.”

Với nụ cười dễ thương, cô dịch thân mình gần hơn vào chiếc ghế, lấy chỗ để anh có thể ngồi xuống bên cô.

“Đây.” Đầu tiên anh đưa cho cô ibuprofen để giảm đau và sung, và cô nhận lấy với vẻ biết ơn.

“Cám ơn anh.” Cô nói, nuốt mấy viên thuốc và cốc nước anh trao cho.

“Có gì đâu em. Bây giờ thì chườm đá.” Anh giơ túi đá ra. “Muôn anh làm cho em không nào?”

Cô gật đầu.

Anh đặt túi đá trên đầu gối cô, bao bọc nó xung quanh chỗ sưng càng nhiều càng tốt. Anh cố gắng cẩn thận và không ấn quá mạnh lên chỗ khớp bị đau.

Cô chớp mắt bởi sự tiếp xúc ban đầu.

“Lạnh hay là đau em?” anh hỏi

“Cả hai.

Anh cảm thấy sự đau đớn của cô trực tiếp trong tim mình. Rafe biết Sara rất cứng cõi. Cô có thể chịu được sự khó chịu về thể xác và không cưỡng lại những điều trị thuốc men cần thiết. Chính những xáo trộn cảm xúc mới kinh khủng hơn, ăn mòn cô mỗi ngày. Bây giờ càng thêm khó hơn khi rõ ràng cô nhận ra công việc thực địa sẽ khó khăn nhường nào, đặc biệt là ở Manhattan nơi những yêu cầu về thể chất để có thể quay về với nhiệm vụ cao hơn nhiều những gì cái đầu gối này có thể chịu đựng được.

Anh cũng đủ thông minh để không nhắc đến điều ấy bây giờ. Thay vào đó, anh ngồi bên cô trong lặng lẽ, và đợi hai mươi phút để đá chườm phát huy tác dụng. Sau đó anh đứng lên, đưa tay ra và giúp cô đi về phòng ngủ, cô cuộn tròn trong lòng anh, nghỉ ngơi và ngay lập tức ngủ thiếp đi.

Rõ ràng là cô cảm thấy an toàn bên anh. Tin tưởng anh khi cô yếu ớt. Nếu ép, anh có thể nói là cô yêu anh theo cách của cô, cũng đủ đối với anh nếu như anh không luôn luôn chờ đợi cái kết cục cô tin rằng không tránh khỏi.

Rafe tỉnh giấc cảm giác khoan khoái, mặc dầu anh thiếp đi trong giấc ngủ sâu trong khi tay anh vẫn choàng qua Sara gần như suốt đêm. Anh không nghĩ anh đã trở mình hay đổi tư thế đâu chỉ một lần. Bởi vì cô vẫn đang say giấc, anh đi vào trong bếp. Sau khi pha cà phê, anh ngồi xuống và uống cái dung dịch caffeine ấy. Mặc dù anh cố gắng xem báo, điện thoại reo không ngừng. Mọi người trong gia đình đều muốn nói về vai trò của Pirro trong vụ bắt bớ đêm qua, và sự thiên lệch trong câu chuyện của họ khiến ngay cả Rafe cũng phải bất ngờ.

Qua một đêm Pirro đã trở thành người hùng và truyền thuyết trong trí óc của chính ông. Có vẻ như ông đã kể với gia đình ông là người đưa tin của cảnh sát từ lâu để giúp tóm được mấy con cá lớn trong thế giới ma túy ở New York. Và vì đặc vụ Lopez đã đi khỏi thành phố cùng với tù nhân của mình, Biff và Todd, không có ai để tranh cãi về câu chuyện của Pirro, ít nhất cho đến khi bài của Coop xuất hiện trên tờ *Daily Post*.

Trừ Sara và Rafe.

Và họ thì sẽ không tiết lộ gì.

Nếu Pirro muốn tắm mình trong ánh hào quang, Rafe là ai mà nữ cướp đi hào quang ấy? Đặc biệt là bởi Pirro đã hứa từ nay trở đi sẽ mua Viagra hợp pháp, và không cung cấp thuốc cho các bạn mình nữa. Đặc vụ Lopez gọi điện cho Rafe để báo rằng Biff và Todd đã hoảng sợ sau một đêm bị giam và ngay lập tức đã khai mấy cái tên để đổi lấy ân huệ.

Với áp lực vụ mấy gã buôn ma túy đã giải tỏa và cuộc hôn nhân của bà cô trở lại bình thường, chỉ còn lại duy nhất cho Rafe mối đe dọa to lớn đối với sự an toàn của Sara. Nhưng ngay cả đội trưởng cũng có vẻ muốn tin rằng John Morley chỉ muốn dọa cho cô sợ và tránh ra khai báo, không có ý làm hại cô và thêm một vụ giết người vào bản danh sách tội danh đã dài của hắn.

Dù có thế, Rafe cũng không hề mất cảnh giác. Anh lên kế hoạch ở bên Sara, một chiến lược đã đóng vai trò của mình trong kế hoạch của Coop. Với sự âu yếm và thể hiện tình cảm công khai ở chỗ

Angel đêm qua, sáng nay Blog Chàng độc thân đã chứng minh sự hoài nghi của Coop. Bởi vì chỉ có người đã ở trong phòng khách đêm qua mới có thể viết được nội dung blog như thế – một mô tả chi tiết cận cảnh và riêng tư buổi tối của Rafe và Sara trước vụ bắt bớ.

THE DAILY POST

BLOG CHÀNG ĐỘC THÂN

Tình yêu nảy nở nơi thị trấn nhỏ phương bắc. Sĩ quan cảnh sát độc thân Rafe Mancuso đã phục hồi sau những chấn thương nhờ có sự chăm sóc yêu thương dịu dàng của đồng đội Sara Rios. Tại một buổi gặp mặt nhỏ, người ta nhìn thấy cặp đôi dính chặt vào nhau tay trong tay. Thậm chí có vẻ như sĩ quan Mancuso thích xoa nắn hông khi anh ấy nghĩ không ai nhìn thấy! Thật may là blogger có tai mắt ở mọi nơi. Một bạn đọc trung thành đã gửi tới những bức hình này. Các cô nương, trái tim chàng độc thân đã có chủ. Sẽ chẳng còn lâu nữa trước khi chàng độc thân gọi cảm của chúng ta đưa ra lời cầu hôn và bị loại khỏi thương trường. Hãy chờ xem...

Dưới bài viết, blog đã đăng một bức ảnh bàn tay Rafe trượt vào trong túi sau quần bò của Sara, *xoa hông một cái*.

Anh rên rỉ và quăng tờ báo sang bên. “Không biết cái gì đã xảy ra với khái niệm riêng tư cơ chứ?” anh lẩm bẩm.

“Coop đã đề nghị chúng ta vờ vịt diễn quá lên.” Sara nhắc anh, vào ngồi cùng anh trong bếp. “Anh muốn em rót thêm cà phê không?” Cô ra dấu với bình cà phê trong

Anh gật đầu. “Cám ơn em.”

Cô rót đầy lại cốc cho anh và ngồi xuống với cốc của mình. “Coop đã đúng hả anh? Amanda là Blogger Chàng độc thân à?”

“Trừ khi có người nào khác trong bữa tiệc đêm qua báo cáo lại. Anh chỉ thấy nhiếp ảnh viên của cô ta là chụp ảnh mà thôi.”

Sara uống một ngụm lớn cà phê trước khi trả lời. “Có vẻ quá

thiếu thận trọng với một người muốn giấu tên, nếu anh hỏi ý kiến em.”

Anh không thể tránh không ngắm nhìn cô. Cô đang ở đây và anh cảm thấy biết ơn điều ấy. Anh nghĩ anh tự hỏi không biết điều ấy còn kéo dài bao lâu nữa, và biết rằng anh có rất ít nếu không muốn nói là không thể có sự kiểm soát câu trả lời, anh từ chối đào sâu những gì tiêu cực. Anh chỉ nên tận hưởng những gì anh đang có bây giờ. Trong khi anh còn đang có nó.

“Anh đồng ý với em. Thật thiếu thận trọng. Nhưng có thể Amanda nghĩ rằng chúng ta sẽ không bao giờ đặt câu hỏi ai là người gửi đến. Có thể là bất kỳ ai có máy điện thoại cầm tay đêm qua.” Anh nói, cố gắng tưởng tượng ra mình trong vị trí của blogger.

“Và cũng có thể là cô ta chẳng ngại là Coop phát hiện ra bởi vì anh ta cũng làm việc ở cùng một tờ báo?” Sara trề môi với ý nghĩ ấy.

“Cũng có thể.”

“Đầu gối em thế nào rồi?” Anh hỏi, liếc nhìn cái giá đỡ mà cô đeo trở lại sáng nay.

“Em vẫn được.”

Anh gạt đầu và thay đổi chủ đề. “Thế, hôm nay chúng ta có kế hoạch gì nào?” Anh liếc nhìn ánh mặt trời rọi qua cửa sổ bếp. “Hay mình lại đi chơi trên tàu?”

Một nụ cười chậm rãi nở trên môi cô. “Mình có thể làm giống như những gì mình đã làm hôm trước trên tàu không anh?” Cô hỏi, nụ cười của cô trở nên tinh nghịch.

“Tất nhiên là được.” Anh vẫn còn những giấc mơ sống động về chuyện làm tình với cô trên boong tàu. Cái quần bò của anh trở nên chật cứng vì ý nghĩ ấy.

Anh đứng dậy. Cầm lấy cả hai chiếc cốc, anh mang chúng lại bồn rửa, tráng rửa chúng và úp lên giá cho khô.

Sau đó anh đi về chỗ Sara đang đứng và kéo cô vào vòng tay mình. “Đã bao giờ anh nói với em là anh rất hạnh phúc vì em đến đây để được bảo vệ chưa?” Anh vùi mặt mình trong cổ cô và hít hà mùi hương ngọt ngào của cô.

“Em không nghĩ là anh đã nói thế.” Cô thăm thì.

“Vậy thì, bây giờ anh nói với em đây.” Và trên tàu, dưới mặt trời, anh sẽ thể hiện cho cô thấy anh thực sự hạnh phúc nhường nào.

Hết lần này đến lần khác.

Sara bắt đầu ghét cái điện thoại. Cho tới giờ này khi cô ở Hidden Falls, điện thoại luôn mang đến hung tin. Hôm nay cũng vậy. Họ đang chuẩn bị đồ ăn để mang lên tàu thì điện thoại di động của Rafe đổ chuông.

Họ nhìn nhau hồi lâu trước khi anh đành thua cuộc và liếc nhìn số điện thoại gọi đến.

Với một tiếng than, anh ấn nút nhận cuộc gọi. “Xin chào Đội trưởng. Có chuyện gì thế ạ?”

Sara đi đến bên Rafe và chờ đợi trong khi anh lắng nghe sếp cô.

“À. Vâng. Tôi hiểu. Tôi sẽ thông báo với cô ấy.” Rafe ngắt máy và quay về phía cô. “Morley làm ồn ào trong tù về chuyện luật sư của hắn đang tiến hành xin bảo lãnh một lần nữa.”

Sara nhăn mặt. “Thì sao? Chẳng quan tòa nghiêm túc nào lại để hắn tự do nộp tiền thế chân.”

“Công tố viên của quận muốn chắc chắn về điều này, cho nên bà ấy cho xúc tiến việc buộc tội. Nếu Morley muốn thoát phiên xử chắc sẽ phải về nhà sớm hơn chúng ta tưởng.”

Tim Sara trữu xuống. Cô chưa sẵn sàng để rời bỏ nơi này.

Hay để Rafe lại phía sau.

Với một tiếng thở dài, cô đút hai tay vào trong túi chiếc quần sóc bò. “Khi nào anh?”

“Họ sẽ báo cho em biết khi nào họ tiến hành. Nhưng Đội trưởng nói họ sẽ thu xếp để cảnh sát đưa đón em đến tòa.”

Sara trợn mắt. “Thôi nào. Anh vừa mới gọi em là nhân chứng ngạc nhiên. Morley sẽ không biết lúc nào em đến.”

“Cẩn thận cũng không thừa.” Rafe nhắc cô.

“Được rồi, cảnh sát hộ tống cũng được.” Nhưng cô từ chối không muốn nghĩ đến điều chưa xảy ra. “Giờ thì mình đi được chưa trước khi ai đó sẽ gọi điện và làm hỏng hết tâm trạng?” Cô nhắc chiếc túi đi chợ đầy bánh mì kẹp lên.

Anh cầm lấy cái hộp cách nhiệt đã đựng sẵn sô đa, nước và đá.

Ánh nắng mặt trời và sự bông bênh dễ chịu của chiếc tàu vẫy gọi cô. Chưa kể đến chuyện được ở một mình bên Rafe và làm bất cứ điều gì họ muốn dưới ánh nắng trưa.

“Chạy nhanh lại xe ô tô nào.” Sara trêu chọc. Cô vượt lên trước anh, nắm lấy tay nắm cửa.

Và đâm sầm vào Coop, người đang định bấm chuông.

“Khônnnnng!” Sara nói, thấy trước chuyến đi chơi tan biến trước mắt cô.

“Chào đón hay thật.” Coop liếc nhìn họ tay xách nách mang. “Anh làm phiền phải không nào?”

“Vâng!” Sara nói.

“Có việc quan trọng không cậu?”

“Chẳng may là, có đấy.” Trông Coop luống cuống nhưng

cương quyết.

Sara rên lên.

Rafe nhìn cô mắt ánh lên vẻ thất vọng. “Không sao cả. Bọn mình có thể ra tàu muộn hơn. Cậu vào nhà đi.” Rafe nói với Coop bằng vẻ lịch lãm hơn nhiều so với cảm giác của Sara.

Nhưng cô cũng biết rằng Coop chỉ ở đây một lát thôi và nếu anh ấy ở đây nghĩa là có việc quan trọng.

“Vào nhà đi anh.” Cô nói, bỏ qua một bên sự thất vọng của mình, nhưng gửi cho Rafe một ánh mắt cảnh báo rằng cô sẽ không bỏ lỡ cơ hội đi chơi bằng tàu với anh.

“Có chuyện gì vậy?” Rafe hỏi Coop.

“Mình đã suy nghĩ nhiều về một điều Sara nói cách đây mấy hôm. Về việc nếu như Amanda thực sự tin rằng cô nàng đang làm một việc có ích với trang blog của cô nàng, có thể cô nàng sẽ dừng lại nếu như biết rằng sự thực không phải vậy.”

“Có gì vậy? Anh không thể buộc phải kết luận cô ta là nguồn tin của bài đăng trên blog hôm nay ư?” Sara hỏi.

Coop nhíu mày. “Anh gần như có thể kết luận như thế. Anh chắc rằng em cũng nhận thấy thế khi đọc bài đó sáng nay.”

Sara gật đầu. “Bọn em cũng thảo luận về việc này lúc nãy. Bất cứ người bạn nào của Angel cũng có thể nhìn thấy Rafe thọc tay vào túi quần em.”

“Còn bức ảnh? Ai đó có thể kín đáo dùng điện thoại để chụp, kể cả phóng viên ảnh của cô ta.” Rafe nói thêm.

“Chính xác. Nhưng mình vẫn tin rằng cô nàng là blogger. Vậy nên mình muốn cả ba chúng ta hãy kêu gọi lòng người trong Amanda để cô nàng thôi không đeo đẳng mọi hành động của Sara bởi vì cô nàng đã khiến Sara lâm nguy.” Coop giải thích. “Mình biết Amanda và mình

phải tin rằng chúng ta có thể thuyết phục được.”

Rafe lắc đầu. “Chẳng phải là...”

Coop giơ tay lên, ngăn dòng suy nghĩ của Rafe. “Trước khi cậu gọi mình là kẻ lý tưởng hay ngây thơ, hãy hiểu rằng Sara biết mình không phải là một người như vậy. Mình chỉ không muốn mất thời gian chơi ú tim trong khi sự thật có thể bảo vệ Sara nhanh chóng hơn.”

Rafe gật đầu. “Đây là điều thông minh nhất mình được nghe hôm nay.”

“Mình cũng muốn hai người đọc bài báo của mình trước khi mình gửi đi. Để hai người có cơ hội biết chắc là hai người đồng tình với cách mà mình mô tả vai trò của Pirro.”

Rafe nhướn bên lông mày. “Và có vẻ như mình cũng đã đánh giá lầm cậu.”

Coop nhún vai. “Mình chưa bao giờ để ai kiểm định bài báo của mình bao giờ. Coi như đây là một ân huệ dành cho bạn bè.” Anh ta nháy mắt với Sara.

Ngay tức khắc cô cảm thấy tội lỗi vì đã khó chịu khi Coop đến bất ngờ khi này. “Cảm ơn anh nhé, Coop.”

“Không có gì đâu. Cho anh địa chỉ email của Rafe. Giờ thì hai người có thể theo mình đi nói chuyện với Amanda trước khi cô nàng rời khỏi thị trấn chứ?” Anh ta hỏi.

Rafe gật đầu. “Không có lúc nào hơn lúc này đâu.”

Coop bắt đầu đi về phía cửa.

Rafe nắm lấy cổ tay cô, và cô quay về phía anh. “Để sau vậy nhé?” anh hỏi.

Cô không thể dấu được nụ cười. “Em không bỏ lỡ cơ hội vì bất cứ lý do gì đâu đấy.”

Sara tin rằng phải luôn tận hưởng những điều tốt lành bởi cô không bao giờ biết rằng điều đó sẽ kéo dài bao lâu.

Sara, Rafe và Coop bắt kịp Amanda bên ngoài nhà nghỉ khi cô ta đang xếp đồ vào xe để về nhà. Rafe và Sara lùi lại sau khi Coop đề nghị cô ta ở lại, ít nhất cũng đủ lâu để có thể nói chuyện.

Từ cái gật đầu của cô ta, Sara đoán rằng cô ta vui lòng làm vậy.

Coop vẫy họ lại và họ đến bên Amanda và Coop cạnh chiếc xe.

“Coop bảo là hai người muốn nói chuyện phải không?” Amanda hỏi, vẻ bối rối.

Sara gật đầu. “Nếu như chị không ngại phải đi muộn hơn một chút.”

Amanda nhún vai. “Tôi cũng chẳng vội gì.”

“Thế thì mình vào trong nhà đi. Tôi tin chắc là Angel chẳng phiền lòng nếu chúng ta dùng nhờ phòng khách của chị ấy.” Rafe làm một cử chỉ về phía căn nhà.

Amanda quay trở lại lối vào nhà, cái đuôi tóc cột cao cứ lúc lắc trên lưng như thể cô ta còn là một đứa trẻ chứ không phải một phóng viên báo đầy uy lực với ngòi bút của mình.

Một khi họ đã vào trong nhà, Amanda cất tiếng trước. “Có chuyện gì thế, tại sao lại khẩn trương và tại sao tất cả mọi người cần phải nói chuyện với tôi?”

Phòng khách của Angel là một nơi tạo cảm giác ấm áp, đầy hiếu khách và Sara hy vọng Amanda sẽ bị ảnh hưởng bởi cảm giác ấy. Bởi người phụ nữ này đã từ chối không ngừng blog của mình khi đội trưởng Hodges trực tiếp đề nghị, cô không thể tưởng tượng bây giờ cô ta sẽ chịu làm như vậy.

“Bọn anh muốn nói với với em về Blog Chàng độc thân.”
Coop nói với Amanda.

Sara nhìn người phụ nữ thật chăm chú.

Amanda nhìn Coop. “Em không hiểu. Anh muốn em nói chuyện với Stan về blog hả?” cô ta hỏi.

“Đó là Tổng biên tập của chúng tôi.” Coop giải thích cho Sara và Rafe. “Và không, không bọn anh không định nói chuyện với Stan về rang blog. Bọn anh muốn nói với em.”

“Được rồi...?” Hình như có một sự bối rối chân thành thoáng qua nét mặt Amanda.

“Chúng tôi muốn chị ngưng viết về chúng tôi.” Sara tham gia về nôn nóng.

“Tôi không hiểu gì cả. Nếu mọi người không muốn tôi nhắc tới tên Rafe và Sara trong bài báo về nhà nghỉ Angel, thì không có gì phải lo cả. Nhưng Coop, anh biết là em chẳng liên quan gì đến Blog Chàng độc thân cả.” Cô ta vén tóc ra sau tai về căng thẳng.

Căng thẳng vì cô ta nói dối? Hay căng thẳng bởi thực sự cô ta bối rối? Sara tự hỏi.

“Thực ra, anh chẳng biết một tí gì về chuyện đó cả.” Coop nói. “Anh chỉ biết thực tế là blogger đó giấu tên với mọi người, trừ Stan. Linh cảm mách bảo anh rằng blogger đó chính là em.”

Mắt Amanda mở to. “Thật là nực cười. Em là biên tập *chuyên mục!*” Cô ta cuốn một lọn tóc dài quanh ngón tay.

Coop lắc đầu. “Em cũng có thể là blogger nữa. Một blogger nghe trực tiếp từ Angel về việc Sara đang ở đâu và một biên tập chuyên mục viết một bài về những nơi nghỉ hè tuyệt diệu tình cờ chọn nhà nghỉ Angel.”

“Đoán mò mà thôi.” Amanda nói, chân đung đưa.

Sara thở dài. Họ cần phải kêu gọi cô ta trực tiếp hơn nữa. Có nếu Sara cá nhân hóa tình cảnh của mình, Amanda sẽ thú nhận vai trò của cô ta và chấm dứt viết về Sara và Rafe trên blog.

Sara nghiêng về phía trước. “Nghe này, sếp của tôi đã đề nghị chị dừng thảo luận về việc chúng tôi hiện đang ở đâu trên trang blog bởi vì chị gây nguy hiểm cho sự an toàn của tôi, và chị đã nói không. Nhưng Coop nghĩ rằng giờ đây chị đã gặp tôi, có thể chị sẽ suy xét.”

Một cái nhìn kinh ngạc hiện trên mặt cô ta. “Chẳng có ai đề nghị tôi dừng lại hết. Chẳng có ai nói gì về sự an toàn của ai. Tôi không hiểu.” Cô ta nói, giọng run

Sara nhìn Coop. Đó chính là sự thú nhận họ muốn.

Coop đứng dậy và đi về phía Amanda ngồi. “Stan không nói với em là đội trưởng Hodges đã gọi điện sao?”

Cô ta lắc đầu.

Rafe gầm gừ thành tiếng.

“Đồ chó đẻ.” Coop biểu đạt hơn. “Cái đồ khốn ấy đã cố tình liều đời cuộc sống của Sara chừng nào tờ báo còn làm ratiền.”

Amanda, mắt nheo lại, hết nhìn Sara lại nhìn Rafe rồi quay sang Coop. “Anh có ý gì? Chính xác là có chuyện gì xảy rathế?”

“Chị không theo dõi tin tức về vụ án Morley à?” Sara hỏi.

“Không hẳn. Ngoại trừ một thực tế là ông ta bị tình nghi giết vợ mình?” Amanda đỏ mặt vì sự mù mịt thông tin của mình. “Tôi không thích theo dõi các tin nặng nề.”

“Cô ấy ưa thời trang hơn.” Coop nói về triu mển.

Rõ ràng là, bây giờ khi anh ta biết là Amanda đã không cố tình từ chối giúp đỡ, anh đã tha thứ cho cô ta. Sara hiểu vì sao. Tất cả

những gì Sara quan tâm là làm cho Amanda hiểu được tình thế.

Cô giải thích về vụ Morley và về việc trang blog của Amanda đã không có ý mà báo tin cho người của Morley về nơi ở Sara. “Căn hộ của tôi bị đột nhập và tôi đã nhận được những lời cảnh cáo đừng có về thành phố và ra làm chứng kể từ lúc tôi đến thị trấn.”

Amanda dang rộng hai tay. “Tôi rất xin lỗi. Tôi không hề hay biết.” Cô ta thở một hơi dài. “Tôi sẽ dừng viết bài về hai người ngay lập tức.”

Rafe đứng dậy. “Có thể bắt đầu như thế, nhưng tôi đã hy vọng là cô sẽ sẵn sàng làm hơn thế.” Anh đứng ra đảm trách và Sara không thể rời mắt khỏi anh

“Ví dụ?” Amanda hỏi.

“Đúng thế. Ví dụ?” Cô không biết Rafe nghĩ gì trong đầu và nôn nóng muốn được nghe.

“Sara sắp phải trở về New York để ra làm chứng. Khi cô ấy phải làm thế, tôi muốn cô viết một bài cuối về chúng tôi. Nói với cả thế giới là không những chúng tôi đã đính hôn mà chúng tôi còn đi Bermuda để là đám cưới. Hãy làm chúng mất dấu cô ấy để cô ấy có thể trở về thành phố an toàn.”

“Tuyệt lắm.” Sara nói với vẻ khâm phục ý tưởng của Rafe.

Coop gật đầu. “Tôi cũng thấy ấn tượng đấy.”

Cả ba người nhìn Amanda và chờ câu trả lời.

Người phụ nữ đứng dậy và bước đi trên sàn phòng khách nhỏ. “Tôi kinh hoàng là Stan đã không gọi tôi để bảo là cảnh sát đã gọi điện và đề nghị tôi ngừng lại.”

“Đây cũng vậy.” Coop làm bầm.

Sara biết rõ bạn mình và cũng biết rằng anh ta đã quyết định chắc chắn rời bỏ tờ báo càng sớm càng tốt.

Amanda quay lại đối diện với họ. “Tất nhiên là tôi sẽ làm vậy. Ít nhất thì tôi cũng nợ mọi người đến thế. Hãy nói với tôi lúc nào, và tôi sẽ sẵn sàng làm ngay.” Cô ta hứa.

“Và trong thời gian chờ đợi?” Sara hỏi.

“Tôi sẽ kết thúc bài về chàng độc thân chúng tôi đang theo đuổi hiện nay, đăng câu chuyện của hai người khi hai người sẵn sàng... và kết thúc hẳn. Tôi không thể làm việc cho một kẻ vô đạo đức.”

Sara mãn nguyện. Họ đã có được thỏa thuận. Họ đã có kế hoạch. Khi đến lúc, cô có thể trở

Chương mười chín

Trên đường từ nhà nghỉ Angel trở về, Rafe dừng lại ở nhà của Pirro và cô Vivian để xem ông già ra sao. Sara kính trọng sự toàn tâm toàn ý của anh với gia đình. Cô thậm chí còn đoán rằng anh cảm thấy đỡ bị tù túng và bó buộc vì họ hơn trước đây. Anh thích phàn nàn về sự xâm phạm của họ, nhưng trong thâm tâm anh yêu quý mỗi người trong gia đình. Hôm nay, nhận thấy sự việc đêm qua quả là nghiêm trọng, Rafe muốn tự mình chứng kiến là Pirro ổn cả và đã hòa giải với vợ.

Xe của họ đậu trên lối vào nhà. Khi không có ai trả lời chuông cửa, Rafe nắm tay Sara, khiến cô thấy một luồng cảm nhận chạy dọc qua người. Thích thú cảm thấy mình có đôi, cô để anh dẫn mình đi vòng ra phía sau nơi họ thấy cô Vi và chú Pirro tiếp khách trên sân nhà. Bố mẹ của Rafe cũng đang ở đó cùng với bạn bè và láng giềng.

“Một ngày nghỉ việc mà không ai báo cho con à?” Rafe hỏi, liếc nhìn đám đông.

“Bố cho mọi người nghỉ việc một ngày để tôn vinh hành động anh hùng của Pirro.” Bố Rafe nói, tay giơ cao chai bia.

Rafe lắc đầu cười lớn. “Thế thì cho con một chai nào để con nâng cốc mừng Pirro, người hùng.”

Sara nhoen cười. Cô và Rafe đã thống nhất sẽ không làm hỏng câu chuyện kể của Pirro. Dường như, họ cũng đang ăn mừng nữa. Sara cảm thấy hạnh phúc khi tham gia cùng họ. Đặc biệt là với viễn cảnh trở về nhà ở New York hiện lên rõ mồn một trong suy nghĩ của cô, quả là đặc biệt ngọt ngào được ở bên gia đình lớn của Rafe. Chẳng bao lâu nữa cô sẽ lại một mình ở nhà rồi.

Theo cái lối mà cô đã thích.

Phải không nhỉ?

“Rafe, chú bảo cái này!” Pirro tiến lại gần và kéo anh ra một bên.

“Anh quay lại ngay đây.” Anh hứa.

Sara gật đầu. “Em sẽ không sao đâu.”

“Không, không. Cháu cũng lại đây. Cháu cũng là một phần trong chuyện này.” Pirro nói. Ông già chỉnh chỉnh cái vành mũ lưỡi trai và dẫn họ ra góc vườn xa.

“Chú rất mừng là các cháu đến. Chú có cái này cho các cháu.”

“Chúng cháu đến để xem chú thế nào.” Rafe nói. “Cháu mừng là chú ở bên gia đình và ổn cả. Đêm qua chẳng dễ dàng gì.”

“Về chuyện đêm qua.” Pirro lột cái mũ lưỡi trai ra và nhìn vào mắt Rafe. “Chú biết là chú cũng thêm thắt ít nhiều vào câu chuyện.”

Sara nhòe cười. “Cũng không nhiều lắm đâu.”

Rafe nhìn cô vẻ biết ơn.

“Chú có thể làm gì khác được cơ chứ? Nói với vợ là chú sợ đến nỗi nôn hết cả bữa tối của bà ấy vào giày của cái thằng khốn ấy à?” Pirro hỏi, mặt đỏ dừ vì ngượng.

Rafe lắc đầu. “Đó là bí mật của chúng ta. Cháu hứa đấy. Chú muốn biết một bí mật khác không?”

Pirro nhướn mày.

“Lần đầu tiên cháu bắn người, cháu còn vãi cả ra quần cơ.”

“Thật á?” Pirro hỏi.

Rafe gật đầu. “Hãy quay lại và ăn mừng đi nào.”

Pirro gật đầu. “Được. Nhưng trước hết, hãy nhìn đây.” Ông

già cho tay vào túi và lôi ra một nắm đầy viên thuốc màu xanh da trời. “Đây này. Chỗ thuốc lậu cuối cùng của chú đây. Chú đã hẹn với bác sĩ ngày thứ Hai. Chú sẽ nhận thuốc của bác sĩ

Rafe đặt một tay lên vai Pirro. “Đó là một quyết định khôn ngoan.”

“Khôn ngoan hơn những gì chú đã làm cho đến giờ phút này. Và chú muốn các cháu hiểu là chú nhận thức được điều đó. Chú rất biết ơn hai cháu đã cứu chú ra khỏi sự lộn xộn do chính chú gây ra, và chú muốn đưa cho cháu chỗ thuốc cuối cùng này.” Pirro nắm tay của Rafe bao quanh chỗ thuốc.

“Chú là một người dũng cảm, Pirro DeVittorio.” Sara nói. “Cháu vinh dự được biết chú.”

Và cô thực bụng nghĩ thế.

“Chú cũng cảm thấy như vậy về cháu đấy, Sara Rios ạ.”

Rafe đặt hai tay lên vai hai người và dẫn họ trở lại bữa tiệc, nơi Pirro nhập bọn với bà vợ.

Rafe quay về phía Sara. “Em có chỗ nào để cất cái này cho đến khi anh có thể vớt chúng đi một cách an toàn được không?”

Cô đưa tay ra, anh dốc chúng vào lòng bàn tay cô. Cô đút chúng vào trong túi quần sóc của mình.

Cả phần còn lại của buổi chiều và tối hôm đó, họ hòa vào đám khách khứa của Pirro và Vivian và cuối cùng ở lại dự tiệc nướng. Sara dành khá nhiều thời gian bên Mariana, lắng nghe mẹ Rafe kể những câu chuyện thời trẻ của Rafe.

Trước sự ngạc nhiên của mọi người, Nick đến cùng với Angel, và có vẻ như cả hai có tâm trạng tốt. Mặc dù cô luôn bị quan về quan hệ tình cảm, Sara vẫn giữ hy vọng đối với cặp đôi này.

Rượu vang và bia chảy tràn, và khi đêm đến, Sara hơi say và

thực sự tận hưởng mọi thứ.

“Sẵn sàng đi chưa em?” Rafe kéo cô sát vào anh và thì thầm vào tai cô.

Mọi suy nghĩ về bữa tiệc và đám khách khứa tan biến để nhường chỗ cho sự tận hưởng Rafe và thời gian còn lại của hai

Sara dựa vào anh và rúc đôi môi vào cổ anh. “Dẫn em đi nào.”

Họ nói lời tạm biệt, và như thường lệ, với gia đình của anh việc ấy kéo dài hơn là họ muốn.

Đến cuối cùng, anh đan tay mình vào những ngón tay cô và kéo tay cô. “Về nhà đi nào.”

Sóng ham muốn cuộn trào trong cô, không chỉ vì Rafe mà vì những lời anh thì thầm và cả cảm giác khó nắm bắt được thuộc về một nơi nào đó luôn luôn ở ngoài tầm tay.

Những ngày sau đó với Rafe như thể những ngày cuối cùng, Anh dành hàng giờ để ăn uống, ngủ, đi tàu và làm tình với Sara – và chờ đợi cú điện thoại sẽ khiến cô phải về nhà. Nhưng nhiều ngày đã trôi qua mà chẳng có tin tức gì từ New York. Anh thôi không nghĩ về điều đó nữa và bắt đầu sống trong sự tưởng tượng là mọi sự sẽ như thế này mãi mãi.

Đầu giờ chiều, anh trở về nhà sau khi đi lo mấy việc vặt và thấy Sara đang ngồi trong ghế sofa, chân đắp cái chăn yêu thích của anh, hộp kem để trên đùi và cô đang ăn kem từ một hộp giấy. Trên ti vi đang phát chương trình *Jeopardy* và Sara đọc lớn những câu hỏi giữa các thìa kem Ben & Jerry hương vị bánh ngọt sô cô la.

Khóa cửa sau lưng, anh quăng chìa khóa trên mặt bếp và sải bước vào phòng. “Có đủ kem cho anh không hay anh phải đi lấy riêng cho mình hả em?” anh hỏi.

Mắt cô đảo liên hồi giữa anh và món ăn vặt ưa thích của cô. “Anh ăn chung với em cũng được.” Cô nói vẻ miễn cưỡng.

Anh lờ đi sự lưỡng lự không muốn chia phần với anh của cô. Thay vào đó, anh cười và chỉ trong một giây, đi qua phòng và nhảy vào chỗ cạnh cô trên ghế sofa.

“Nào?” Anh chìa tay ra để mượn thìa.

Trên đôi môi cô hiện lên một cái bĩu môi hết sức dễ thương khi cô dùng thìa xúc một chút kem, nhưng cô không trao nó cho anh, cô chìa cái thìa ra để anh có thể ăn chỗ kem trên thìa thôi.

Anh mở miệng để cô đút cho mình.

Sau đó cô tiếp tục với cái miệng đầy kem của mình.

“Thế thôi á? Anh chỉ được ăn có thể thôi sao?”

Cô ngoẹo đầu sang một bên. “Anh thực sự muốn chen vào giữa em và chỗ kem hương vị bánh sô cô la này thật hả?”

“Em định bắt anh phải van xin hay sao?”

“Van xin cũng tốt đấy.” Mắt cô ánh lên vẻ tinh nghịch.

“Dành lấy cái anh muốn còn tốt hơn nhiều.”

Cô nhướn mày.

Anh giật hộp giấy trên tay cô và đặt xuống bàn, sau đó đè lên người cô, liếm lưỡi mình trên môi cô và cuối cùng khóa môi cô bằng môi mình. Anh trêu đùa viền môi đang mím chặt của cô cho đến khi cô hé mở và anh lùa lưỡi anh vào miệng cô, ăn hết chỗ kem sô cô la mà anh muốn.

Ham muốn của anh trời dậy, sự thèm khát tăng lên bởi màn khóa môi thắm thiết tiếp diễn, và tất cả sức quyến rũ của anh dồn hết cả vào một cái hôn. Cô quần quại bên dưới anh và phát ra một tiếng rên trầm thỏa mãn. Sau đó, tay cô vòng qua cổ anh, cô toàn tâm toàn ý tham dự vào việc chia sẻ món kem ưa thích của mình bằng những cái cắn nhẹ và cái lưỡi cuộn tròn nóng hôi.

Có vẻ như cô chẳng vội đẩy mọi sự đi xa hơn nữa, và anh thì quá thích thú với sự đùa dỡn này để vội vàng hơn. Anh hôn sâu hơn, và cơ thể anh ép sát lấy cô, hông anh lọt giữa hai đùi cô, làm tăng thêm cảm giác về sự căng cứng của anh qua chiếc quần bò và co giật trên cơ thể mềm mại và nữ tính của cô.

Lưỡi anh xoắn lấy cô, nhip nhàng vào ra, mô phỏng động tác tình dục riêng tư nhất cho tới khi cơ thể họ bắt đầu dung đưa hòa một nhip. Hông anh cử động theo vòng tròn, ấn vào cô, mạnh hơn nữa, hơn nữa, cho đến khi cô bắt đầu hỏn hển và rên rỉ bên dưới anh. Rafe cũng không biết mình tìm chế bằng cách nào nhưng cố gắng hết sức, và anh đẩy hông mình vào cô, cố gắng mang đến cho cô sự thỏa mãn mà cô tìm kiếm, khoái cảm rõ ràng đang ở trong tầm tay.

Mạnh nữa, nhanh nữa, mạnh nữa, nhanh nữa. Anh nghiêng rặng và không biết bằng cách nào mà tìm giữ trong khi cô run rẩy và cuối cùng hét lên trong cực khoái, toàn bộ cơ thể cô rung chuyển vì sức mạnh của cực khoái ấy.

Cô với tay và bắt đầu lột chiếc quần bò của anh. Anh hiểu ý. Anh cởi khuy quần, lột bỏ nó và trần truồng trong khi cô cũng đang làm vậy. Và anh lại phủ lên người cô, tay anh luồn vào tóc cô cùng lúc anh đi vào trong cô mạnh và sâu, cậu nhỏ căng đầy của anh trượt vào sự ấm áp và ẩm ướt trong cô.

Cô cong lưng, co đầu gối và không chỉ đón nhận anh hoàn toàn mà còn kéo anh vào sâu hơn mức có thể. Anh tưởng như mình bùng nổ ngay lúc bấy giờ.

Những ngón tay cô níu lấy tóc phía sau đầu anh và anh rút ra, chỉ để đưa vào mạnh hơn nữa.

“Rafe!”

Cô gọi tên anh, pha trộn giữa khoái cảm và đau đớn, và anh hiểu. Anh cũng không thể chịu đựng được, nhưng anh không thể dừng lại. Vào. Ra. Vào. Ra. Trong khi ấy, hơi thở dập dồn của cô nghe mạnh và tuyệt vời trong tai anh.

Vào. Ra. Vào. Ra. Cô hồn hên, hơi thở dồn dập hơn trước.

Anh không thể nào giữ lâu hơn được nữa, nhưng anh phải đưa cô tới đó cùng anh.

Vào. Ra. Vào. Ra.

“Lên đỉnh với anh nào.” Anh nói, âm thanh thô nhám thoát ra từ miệng anh trước khi khoái cảm cực độ nhất rung cả cơ thể và tâm hồn anh. Sự run rẩy tỏa khắp cơ thể anh, cùng với câu nói “*Anh yêu em*” mà anh không định nói ra nhưng chẳng thể kiềm chế được.

Sara nằm tỉnh táo trong vòng tay Rafe, ôm chặt nhau trong ghế sofa. Anh đã thiếp đi trên ghế, ngủ say sưa. Anh không hề cử động khi điện thoại reo, mà cũng không trở mình khi Sara gỡ anh ra. Cô không kịp nhắc điện thoại và để nó chuyển sang trạng thái nhận tin nhắn, nhưng lời nhắn của đội trưởng thì không thể nào rõ ràng hơn được.

Mai lái xe về. Ngày kia tòa xử.

Quá đúng lúc, Sara nghĩ.

Thực ra, mệnh lệnh đã đến quá muộn màng. Quá muộn màng để bảo vệ họ khỏi sự tan vỡ không tránh được mà cô biết là sẽ tới. Mặc dù vậy, có một cách để làm điều ấy dễ dàng hơn.

Sara ghi âm lại tin nhắn để Rafe có thể nghe. Sau đó cô tắt thật nhanh, bỏ đồ đạc của mình vào va li và sẵn sàng để ra đi trong vòng một giờ.

Thông qua Coop, cô biết rằng câu chuyện giả mạo của Amanda về chuyến đi trăng mật của Rafe và Sara đã sẵn sàng để lên Blog Chàng độc thân, chỉ còn chờ nhấn phím gửi đi. Ngay khi vào trong xe, cô sẽ gọi điện cho Coop và nhờ anh ta nói với Amanda là đã tới lúc. Internet sẽ làm câu chuyện lan truyền chỉ trong giây lát. Tờ *Daily Post* sẽ tiếp tục đưa tin trong ấn bản đêm nay. Morley và người của hắn ta sẽ nghĩ là Sara đã rời khỏi đất nước thay vì ra làm chứng, và không ai chờ

đợi cô quay lại New York.

Sẵn sàng để ra đi, cô dừng lại bên ghế sofa nơi Rafe đang ngủ. Cô lấy cái chăn len đan trên tay ghế và đắp cho anh. Sau đó cô quì xuống bên anh. Một lọn tóc xòa trên trán khiến anh có vẻ như một cậu bé, một dáng vẻ mà hiếm khi cô liên tưởng đến anh, làm cho anh có vẻ dễ tổn thương hơn là cô biết về anh. Điều cuối cùng cô muốn là làm anh tổn thương và cô tin rằng việc cô ra đi mà không bắt buộc họ phải mổ xẻ những quan điểm đối nghịch của họ là tốt hơn cho cả hai người.

Nhưng tốt hơn cũng chẳng giảm đi nỗi đau như dao cắt trong tim cô, bởi vì cô cũng yêu anh.

Cô cũng không quên sự mỉa mai. Cô, một cảnh sát trưởng thành và không hề sợ hãi bất cứ điều gì, trừ việc tin tưởng vào tình yêu và hạnh phúc mãi mãi.

Cô đặt lên má anh một nụ hôn và đứng dậy. Cảm giác chóng mặt xâm chiếm cô, cô cầm lấy túi đồ của mình và đi ra cửa.

Cô không để lại giấy nhắn tin cho anh. Cô chẳng biết phải nói gì, và tin nh trên điện thoại sẽ đủ để giải thích cho anh.

Nick vừa rời khỏi cuộc gặp thứ hai với chuyên gia tư vấn hôn nhân. Lại thêm một lần nữa anh là người nói và Angel tiếp tục lặng im.

Nick thấy quá đủ rồi.

Anh đã làm tất cả những gì em trai và gia đình anh trông đợi. Anh đã đưa mình ra và cởi mở với vợ mình. Anh đã xích lại gần và cố gắng hiểu – và thậm chí là chấp nhận nhu cầu của Angel tiếp tục công việc làm ăn của chị. Tất cả trước khi Angel nhích dù chỉ một ly để gặp gỡ anh.

Anh thôi không cố nữa. Nếu Angel muốn cứu vãn cuộc hôn nhân của họ, chị sẽ phải tiến lại gần anh.

Rafe bật dậy và nhận ra mình đã thiếp đi trên ghế sofa. Tiếng gõ cửa mạnh làm anh thức dậy, và khi anh đứng lên, anh nhận

thấy mình còn khóa thân.

Sara đâu nhỉ?

Anh kéo quần bò lên trong khi tiếng gõ cửa vẫn dồn dập. “Tôi đến ngay đây!”

Anh đi về phía cửa và để khách đi vào nhà. “Nick! Anh làm gì ở đây?”

“Anh phải nói chuyện với em.” Nick nhìn qua Rafe và quanh phòng. “Sara đâu rồi?”

Rafe dụi mắt, vẫn ngái ngủ. “Có khi là đang tắm.”

Nick lắc đầu. “Xe của cô ấy không còn ở đây.”

Điều này làm anh tỉnh hẳn. “Cái gì cơ?” Anh chạy về phía cửa nhưng giọng của Nick đã chặn anh lại.

“Xe của cô ấy không còn ở đây.”

Bụng Rafe quặn lên. “Có thể là cô ấy đi cửa hàng.”

Bụng anh sôi lên bác bỏ khả năng á

Họ đã làm tình và cô đã ra đi?

Có chuyện quái quỷ... Anh nhìn quanh phòng xem có tin nhắn gì không mà chẳng thấy.

Anh đi sang phòng ngủ bên cạnh. Hẳn rồi, mọi dấu vết của Sara đã biến mất. Từ cái va li để mở trên sàn, đến cái bàn chải trong nhà tắm và mớ quần áo trên sàn nhà.

Đi rồi.

Rafe quay trở lại phòng bên.

“Có tin nhắn trên điện thoại của em.” Nick nói, tay chỉ lên mặt bếp.

Cảm giác như có một cục chì trong bụng, Rafe đi về phía chiếc điện thoại và nhấn nút Play. Giọng Đội trưởng vang khắp phòng. “Phiên xử dự kiến vào sáng ngày kia. Mai lên đường nhé. Hẹn gặp lại.”

“Được, điều này giải thích tại sao.” Nick nói vui vẻ quá mức.

Rafe nhìn anh cúi kính. “Bọn em đã thỏa thuận là đến lúc phải về thì bọn em sẽ đi cùng nhau. Cô ấy có cả ngày mai để đi về.”

Họ đã làm tình, và cô đã ra đi.

Điều đó giải thích tại sao. Anh đã nói với cô là anh yêu cô và sau đó, ngu ngốc làm sao, đã mãn nguyện và ngủ thiếp đi.

“Mình nghĩ cái quái gì không biết?” anh lẩm bẩm.

“Anh chắc là anh không biết chú đang nói về việc gì.”

Rafe vò tay trên tóc. “Nói cho em biết anh đến có việc gì.”

Nick rên lên. “Bởi vì anh tham gia vào một buổi tư vấn hôn nhân đơn phương, và anh tức chết đi được.”

“Và anh muốn em lời khuyên ư?” Rafe cất tiếng cười nặng nề. “Em thì biết gì về tình yêu? Sara đã đi rồi.” Và điều gần như giết chết anh là cô đã ra khỏi cửa sau tất cả những gì họ đã sẻ chia.

“Thế thì lấy xe và đi theo cô ấy về nhà đi.” Nick chỉ tay về phía cửa. “Cô ấy chưa thể đi xa quá được. Đuổi theo cô ấy đi.”

“Anh nói như dễ lắm ấy.” Rafe lẩm bẩm.

“Thì chú cũng nói với anh thế mà.” Nick quàng một tay qua vai em trai mình.

“Em sẽ đuổi theo Sara còn anh thì đi đến chỗ Angel và giải quyết mọi chuyện nhé.” Rafe nói với anh trai.

Rafe bắt tay Nick. “Chúc anh may mắn.”

“Chú cũng vậy.”

Họ đều cần may mắn, Rafe nghĩ. Chẳng ai trong hai người chắc chắn sẽ đạt được kết quả mong muốn cả.

Sara không phải người hay khóc. Thường thì cô không mấy khi chảy nước mắt, thế nhưng từ lúc lái xe ra khỏi lối đi vào nhà Rafe, sau khi đã gọi điện cho Coop và nói với anh ta rằng có thể đăng câu chuyện bịa lên blog, nước mắt cô tuôn rơi. Sara hiểu rằng nước mắt là một điều gì đó sâu sắc và đầy ý nghĩa. Một điều gì đó mà cô sẽ phải đối mặt. Thậm chí cô đã nghĩ đến việc quay lại, nhưng cô quá đối xúc động đến nỗi không thể nhận thức rõ ràng được cảm xúc của mình cũng như việc cô sẽ nói gì với Rafe nếu cô quay trở lại.

Một điều duy nhất mà cô biết chắc đó là cô phải có mặt ở thành phố để ra làm chứng. Vậy là cô tiếp tục lái xe trước khi cô có thể tập trung trở lại vào bản thân cô và tình cảm của cô đối với Rafe.

Cô chỉ lái xe cách thị trấn khoảng mười phút trên đường cao tốc khi cô nhìn thấy một chiếc xe đậu bên lề đường. Một lá cờ màu trắng báo hiệu bị nạn buộc vào cần ăng ten của xe.

Sara giảm tốc độ để nhìn xem người cần giúp đỡ có còn ở đó không, và vậy là cô nhìn thấy một người phụ nữ tóc dài đang ngồi bên vệ đường. Một ngày âm áp và ẩm ướt điển hình, con đường gần như vắng lặng, và ai mà biết được người phụ nữ này ngồi ở đây từ bao lâu chờ ai đó dừng lại để giúp.

Bản năng của một cảnh sát trời dậy, và cô dừng xe lại, ngay trước người phụ nữ và chiếc xe của cô ta. Vấn đề xe của mình nổ máy, Sara bước lại gần người phụ nữ bị nạn.

“Tôi có thể giúp gì được không?” Sara hỏi to.

“Chắc chắn là có thể.”

Người phụ nữ đứng bật dậy, và khi tiến lại gần hơn, Sara nhận thấy cô ta trông quen quen. “Joy phải không? Tôi đã gặp cô ở nhà

ngủ Angel, cô nhớ không?”

“Tất nhiên là tao nhớ. Mà chính là lý do khiến tao phải đến cái thị trấn khốn khổ này.” Joy đưa tay vào túi quần sau và rút ra khẩu súng ngắn.

Sara cũng hành động y như vậy, nhưng tay cô chẳng có gì.

Ngoài giờ làm việc và đang buồn chuyện Rafe, cô thậm chí chẳng nghĩ đến chuyện mang theo vũ khí để giúp đỡ một người phụ nữ đơn độc bên vệ đường.

Sai rồi, Rios. Cô tự nhủ.

“Giơ tay lên.” Joy nói.

Sara chậm rãi làm theo, giơ tay lên trong khi rút cuộc cũng nhập tâm những lời nói của Joy. “Cô nói thế là thế nào, tôi chính là lý do khiến cô đến đây ư?”

Chương hai mươi

Theo như thời gian trên máy ghi tin nhắn và biết rằng cô đã dành thời gian để tắm và thu xếp đ đặc, Rafe tính rằng Sara sớm hơn anh chừng hai mươi phút. Anh không cần anh trai phải thúc để đuổi theo cô, nhưng ít nhất thì anh cũng khiến Nick phải đến với Angel.

Anh chẳng biết chuyện gì đã xảy ra với anh em nhà Mancuso, nhưng đời sống tình cảm của hai bọn họ đều tệ hại.

Hay là chính bọn họ?

Luôn luôn lạc quan, Rafe từ chối không tin rằng anh không thể làm Sara động lòng. Anh cố tình không thúc ép cô về những cảm xúc của cô, muốn để cho họ có thời gian để gắn kết những gì họ có. Vậy thì, có thể, rút cuộc anh sẽ vượt qua sự hoảng sợ của cô.

Anh bắt đầu tiến vào đường cao tốc rời khỏi thành phố và sẵn sàng cho một chuyến đi dài tới New York. Chừng mười phút sau, anh nhìn thấy một chiếc xe dừng bên vệ đường. Xe trông giống hệt xe của Sara.

Lo lắng, anh giảm tốc độ và dừng lại, lùi đến trước chiếc xe kia. Chỉ nhìn thoáng qua biển số xe, anh có thể khẳng định đó là xe của Sara.

Cảm giác lo sợ xâm chiếm anh, nhưng anh ra lệnh cho mình phải giữ bình tĩnh. Nghĩ xem. Nếu cô ấy dừng xe vì xe có trục trặc, thì cô ấy phải còn ở đây chứ?

Trừ phi cô gọi ai đó đón mình. Nhưng nếu đó là ai trong gia đình anh thì hẳn mọi người đã báo cho anh. Sự mình có thể làm, anh gọi cho Angel, Nick, thậm chí cả bố mẹ anh, chú Pirro và cô Vi. Chẳng ai có tin gì của Sara, nhưng họ hứa sẽ gọi cho anh nếu có tin tức.

Ngay lập tức ý nghĩ của anh quay về trường hợp xấu nhất có thể xảy ra. Phải chăng người của Morley đã tóm được cô?

Trước khi sự hoảng loạn trùm lấy anh, anh cố gắng để kinh nghiệm của mình lên tiếng. Hãy suy nghĩ về tình huống, anh nghĩ. Sara chẳng còn nghe tin gì từ người của Morley kể từ hôm lễ hội. Mọi đe dọa ở đó, nhưng không hiện hữu thành một khuôn mặt cụ thể, họ không thấy có ai bất thường trong thị trấn. Do đó, mặc dù họ có một kế hoạch, họ trở nên chủ quan. Sara còn chủ quan hơn nữa, bởi vì cô ra đi mà chẳng nói một lời.

Kế hoạch của họ, một ế hoạch mà Sara đã đi trạch ra, chỉ định rằng khi cô được gọi về New York, họ sẽ gọi Coop và nói để anh ta báo cho Amanda đăng câu chuyện bịa trên blog. Sau đó họ sẽ cùng nhau lái xe về thành phố.

Tim đập thình thịch, Rafe cố gắng gọi cho tay phóng viên, hy vọng anh ta có tin của Sara. Quả vậy, cô đã liên hệ và đã nói để Coop báo cho Amanda đăng câu chuyện, và cô ta đã làm vậy. Tin này đã đăng trên blog từ khoảng nửa giờ rồi. Và Coop không thấy Sara liên hệ gì thêm sau đó.

Hứa sẽ gọi lại khi tìm ra cô, Rafe ngắt máy.

Anh tiến lại chỗ chiếc xe của Sara và cố gắng vào bên trong. Cửa xe khóa nhưng nhìn qua cửa kính có thể thấy không mất mát gì.

Sau đó, Rafe đi vòng quanh khu vực chiếc xe đỗ, lưu ý thấy những vết bánh xe trượt rõ ràng do một chiếc xe khác để lại. Những vết bánh xe còn mới nguyên.

Bingo.

Cô ấy không chỉ có một mình.

Cút thật. Anh gọi ngay cho cảnh sát bang và báo cáo rằng một nhân viên cảnh sát của sở cảnh sát New York đang mất tích, cùng với tóm tắt tình huống đã đưa cô ấy từ thành phố đến đây. Anh chỉ dẫn chi tiết địa điểm chiếc xe bị bỏ lại bên vệ đường, cùng với biển số xe.

Anh hướng dẫn họ liên hệ với đội trưởng Hodges nếu có câu hỏi gì thêm, sau đó quay lại với công việc tìm kiếm và điều tra của chính mình.

Không hiểu bọn chúng có thể đưa cô ấy đi đâu được nhỉ?

Rafe đi chậm rãi lần cuối cùng quanh khu vực, mắt nhìn mặt đất để tìm kiếm manh mối. Anh biết Sara đủ rõ để biết rằng cô không thể bị đưa đi mà không chống cự lại hoặc ít nhất không cố gắng để lại điều gì đó để anh có thể lần tìm ra.

Anh nhìn thấy một cái nắp chai cũ, sỏi đá, đất bản và cao su từ một cái lốp cũ mòn. Anh định bỏ cuộc thì nhìn thấy một cái gì đó màu xanh da trời. Anh quì xuống và nhặt lên một vài viên thuốc màu xanh. Những viên thuốc giống hệt như những viên Viagra mà Pirro đã đưa cho anh tuần trước.

Ai cũng có thể đánh rơi Viagra, nhưng có thể là trùng hợp không nếu anh đã đưa cho cô cùng một nhãn hiệu thuốc để cô cất? Cô đã bỏ vào trong túi quần sóc, và Rafe đã quên hẳn chúng đi khi họ trở về nhà. Cô đã quẳng chúng đi hay còn để chúng trong túi quần?

Sara không phải người ưa giặt giũ. Cô giặt quần áo lót và những thứ khác nhưng đối với quần áo thường mặc, cô trì hoãn càng lâu càng tốt. Y như anh. Và cô đã mặc cái quần sóc này sớm ngày hôm nay.

Nếu cô còn để chúng trong túi quần, phải chăng bây giờ cô đã cố tình đánh rơi chúng cho anh thấy?

Và tại sao?

Nếu người của Morley tóm được cô, cô chẳng có lý do gì để rơi lại mấy viên thuốc làm dấu vết. Anh biết hoặc ít nhất có thể đặt giả thiết ai là người đưa cô đi bằng việc tìm thấy chiếc xe bị bỏ lại. Cô cũng có thể để lại nhãn hoặc đồng hồ, hoặc một thứ gì đó cá nhân hơn nếu cô chỉ muốn khẳng định với anh rằng cô bị bắt cóc.

Nhưng những viên thuốc.

Anh không thể thấy khả năng cô vô tình đánh rơi những viên thuốc được. Không có lý gì hết.

Từ xa anh nghe thấy còi xe cảnh sát và biết rằng họ sắp tới để rà soát toàn bộ khu vực. Rafe không hề muốn bị kẹt trong cuộc vây bắt và hỏi han. Anh có thể làm được điều gì đó tốt hơn cho Sara bằng cách tìm kiếm cô hơn là bị trói buộc ở đây.

Nhét mấy viên thuốc trong túi quần, anh vào trong xe và quay trở về thị trấn, đầu óc không thôi suy nghĩ, cố gắng tìm cách giải thích.

Tại sao? Tại sao Sara lại cố tình đánh rơi những viên thuốc?

Phải có một lý do đặc biệt nào đó. Cô cố gắng nhắn nhủ gì với anh đây?

Hãy suy nghĩ! Anh ra lệnh cho bản thân trong th

Những viên thuốc. Morley. Hai việc không liên hệ gì với nhau. Nhưng những viên thuốc đã dẫn đến việc Biff và Todd bị bắt... cho nên có thể việc cô bị bắt cóc chẳng có gì liên quan tới Morley cũng nên. Biff và Todd là hai kẻ vất mũi chưa sạch, sẵn lòng kiếm tiền bằng cách làm tay chân cho những kẻ buôn bán ma túy. Và mấy kẻ đầu sỏ chắc hẳn không hài lòng vì Pirro đã tố cáo chúng với cháu của mình, một cảnh sát, cùng với cô bạn gái của anh ta, cũng là cảnh sát nốt.

Rafe nắm chặt vô lăng hơn. Có thể là sự mất tích của Sara liên quan tới vụ giăng bẫy bắt ma túy thay vì sự liên hệ có vẻ rõ ràng với vụ Morley. Bản năng đáng tin cậy của Rafe nói cho anh biết rằng mối liên hệ với vụ bắt ma túy hoàn toàn có lý. Nó cũng khiến anh phát ốm, bởi những kẻ buôn bán ma túy bạo lực hơn nhiều so tay chân của Morley.

Anh liếc nhìn đồng hồ trên bảng điều khiển. Kể từ lúc Sara bị đưa đi đến giờ cũng chưa lâu. Rafe vẫn còn có thể tìm ra cô đúng lúc nếu anh có thể lần ra bọn chúng đưa cô đi đâu. Một lần nữa, tâm trí của Rafe trở lại với những viên thuốc như là manh mối. Và nơi duy nhất hiện lên

trong óc anh là những cái hang bị bỏ hoang nơi đã diễn ra vụ bắt ma túy.

Nhưng lái xe đến đó sẽ làm mất thì giờ quý báu nếu như cô lại ở một nơi nào khác. Bỗng nhiên điện thoại của anh reo vang. Anh liếc nhìn số điện thoại hiển thị và nhấn nút nhận cuộc gọi. “Anh nói đi, Nick.”

“Cô Vi vừa gọi điện cho Angel về kích động bởi vì cậu vừa gọi cho cô ấy và nói rằng Sara bị mất tích và đang trên đường ra khỏi thành phố. Nhưng cô ấy lại thề rằng mình đã nhìn thấy Sara ngồi trên ghế hành khách trong một chiếc xe do một người phụ nữ lái về phía những cái hang bị bỏ hoang.”

Tim anh đập nhanh hơn và anh nhún ga. “Sao mà cô không gọi cho em?” anh hỏi.

“Bởi vì cô ấy là cô Vi, và cô ấy luôn luôn đi đường vòng tới mọi vấn đề. Anh có thể giúp gì được không?” Nick hỏi.

“Không. Thế là đủ cho em rồi. Cám ơn anh.” Anh tắt máy, và gọi lại cho cảnh sát sở tại, đề nghị hỗ trợ khẩn cấp.

Những cái hanghoang là nơi lý tưởng để thủ tiêu một cái xác, anh nghĩ, và một cơn chóng mặt ập đến. Bỏ qua cảm giác ấy, Rafe rời khỏi đường cao tốc và đi xuyên qua thị trấn, hướng về phía ngoại ô.

Trong khi ấy, trái tim anh thất lại bởi nỗi lo sợ và sự hoảng hốt ập đến trong óc anh, nhưng có một ý nghĩ bật lên trên muôn vàn điều khác.

Anh cầu mong mình đến không quá muộn.

Sara biết cách xử lý với tội phạm, nhưng Joy đã tóm được cô khi cô mất cảnh giác. Tệ hơn nữa, Sara vẫn không hiểu *tại sao* Joy lại đợi cô, tại sao ả lại bức cô đi theo cũng như việc ả muốn gì ở cô bây giờ. Chỉ có một điều mà Sara biết chắc, khi ngồi trên ghế khách ở trong xe với mũi súng chĩa thẳng vào bụng, đó là cô chỉ có thời gian cho tới khi họ đến chỗ những đường hầm để nghĩ ra cách thoát thân.

“Cô có thể cho tôi biết tại sao tôi lại ở đây không?” Sara hỏi một lần nữa.

“Tao đã nói là im đi cơ mà!” Joy vẫy vẫy khẩu súng như nhắc nhở Sara phải tuân theo lời ả. “Tao cần phải tập trung cho tới khi ra khỏi thị trấn.”

Sara quay đi và nhìn ra cửa sổ.

“Nhìn thẳng phía trước. Tay để lên đùi, và đừng có nhìn vào mắt bất kỳ ai khi xe chạy qua thị trấn.” Joy cảnh cáo, chạy xe chậm lại tuân theo giới hạn tốc độ 20 dặm/giờ.

Sara làm theo lệnh ả. Như cô đã làm kể từ giây phút Joy rút súng ra. Cái lệ cũ, không bao giờ rời khỏi nơi bị bắt cóc, chẳng có hiệu lực gì kể từ khi Joy vẫy khẩu súng trước mặt Sara và ép cô vào trong xe.

Thông tin duy nhất mà Sara thu được tới lúc này đó là Joy đã theo dõi cô kể từ khi cô tới thị trấn, và giờ đây họ đang đi về phía những đường hầm nơi đã diễn ra vụ bắt ma túy, có vẻ như Joy cũng đã chứng kiến sự việc đó. Ít nhất thì sự tiết lộ của Joy cũng khiến cho Sara nhớ tới những viên thuốc Viagra của Pirro trong túi quần. Cô có một khoảnh khắc để nảy ra ý định để lại manh mối cho Rafe, móc những viên thuốc ra và thả chúng xuống đất trước khi Joy đẩy cô vào trong xe và lái đi.

Joy là ai đi chẳng nữa, ả chẳng phải tay vừa và chắc chắn là vượt lên những gì Sara đã trù tính. Và vấn đề là ở chỗ đó. Cô đã mất cảnh giác khi ở bên Rafe và tiếp tục mất cảnh giác ở một chôn trong đời nơi cô cần phải cảnh giác hơn mới phải.

Đáng lẽ cô không bao giờ được bỏ Rafe lại một mình và tự ra đi như thế. Khi anh thức dậy và nhận thấy cô đã đi rồi, may mắn lắm thì anh mới thèm đuổi theo cô.

Sara phải gánh lấy việc này một mình thôi.

Cuối cùng thì Joy cũng dừng xe dưới những tán cây nơi Rafe và Sara đã ỉn nấu trong thời gian diễn ra vụ bắt ma túy.

Joy bước ra khỏi xe, đi sang phía cô và kéo Sara ra khỏi xe. “Lùi xa ra khỏi chiếc xe đi.”

Mắt nhìn người phụ nữ cầm súng, Sara bước ra chỗ trống, đồng thời đưa mắt nhìn quanh để tìm một thứ gì đó có thể làm vũ khí. Nhưng chẳng có hòn đá hay cành cây to nào ở gần đó cả. Cũng chẳng có đường thoát nữa, bởi Joy kiểm soát hoàn toàn khẩu súng, nếu như không phải là mọi khả năng. Dù Sara có bỏ chạy đi chẳng nữa, Joy có thể hạ cô dễ dàng với một phát súng.

Một điều duy nhất Sara biết cô phải làm đó là kéo dài thêm thời gian. “Giờ thì tôi có thể nói được rồi chứ?” Cô hỏi Joy, người đã ra lệnh phải lặng im cho tới khi đến đích.

“Ồ, mày là một trong số ấy. Mày cần phải biết mọi thứ trước khi mày chết.” Joy thở dài, vẻ khó chịu vì bị làm phiền.

Nhưng Sara biết, tội phạm thích được nói về tội ác của chúng cũng như tỏ ra chúng là những kẻ sáng trí nhường nào, và cô đề rằng Joy cũng không ngoại lệ.

“Được thôi. Mày nghĩ mày có thể thoát được với cái blog ngu ngốc đăng tin cho cả thế giới biết là mày đi nghỉ trắng mặt hả?” Joy hỏi.

Sara nhướn mày. “Sao lại

“Bởi vì như tao đã nói, tao biết rõ hơn cả. Tao đã theo dõi mày ở đây.”

“Nhưng cô chưa nói cho tôi biết tại sao”. *Và tại sao có thể là manh mối để thoát ra khỏi đây, Sara nghĩ.*

“Bởi vì John và tao có cả cuộc đời để sống và tao không định để cho mày chen vào đâu.” Joy hất tóc ra sau về đắcthắng.

“Vậy ra cô là người tình của Morley.” Sara nói, hiểu ra sự tình.

“Hôn thê thì đúng hơn.”

“Ông ta chẳng đợi lâu sau khi giải thoát khỏi bà vợ phải không?”

Joy nheo mắt. “Tất cả những gì mà cần lo bây giờ là tao thông minh hơn mà đấy. Cóm chống lại cóm, tao là người thắng cuộc.”

A ha. Giờ đến lúc phách lối đây. “Cô cũng là cảnh sát ư?”

Joy đưa mắt ra chỗ khác, nhìn quanh để biết chắc không có ai ngoài họ. “Tao từng là giám thị trại giam.”

Từng ư. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Tao bị cho thôi việc vô lý vì có vấn đề về tâm lý.” Joy cười khẩy như thể cái lý do ấy thật đáng xúc phạm. “Bọn họ chẳng biết đánh giá đúng mức một phụ nữ độc lập.”

Sara ngờ rằng cấp trên trong bộ phận của Joy đã đọc trúng tính cách người phụ nữ, xét theo hiện tại mà cô ta đang có sủng, nguy hiểm và giữ Sara làm con tin.

“Nhưng Morley thì đánh giá đúng cô, phải không nào? Ông ta đánh giá cao mọi thứ nơi cô.” Sara nói, cố ép Joy để có thêm thông tin.

“Dĩ nhiên là thế. Chúng tao đã lên kế hoạch mọi thứ. Với việc Alicia biến đi và tiền bạc của bà ta không bị phong tỏa nữa, John có thể giải quyết những vấn đề làm ăn và chúng tao có thể sống hạnh phúc suốt đời.”

Sara nghĩ rằng cô nghe thấy tiếng xe, nhưng quyết định là mình chỉ tưởng tượng ra mà thôi. “Nghe... hoàn hảo đấy.” Cô nói, tập trung trở lại vào Joy.

Cô ả gật đầu. “Nếu như Alicia chết ngay lập tức, thì mà chẳng ở vào tình cảnh thế này đâu. Trách mụ ta vậy nhé.” Joy rõ ràng chẳng hiểu được thâm ý của Sara.

“Vậy là, John cử cô theo tôi ư?” Sara hỏi, bởi vì việc Joy ở

đây chẳng ăn nhập gì với gã đàn ông đã tiếp cận cô ở buổi khiêu vũ.

Joy tròn mắt. “Mày chậm chạp thật đấy. Tất nhiên là không rồi. Phụ nữ bọn ta phải tự làm lấy mọi việc thôi, phải không? John cử người đến dọa mày, nhưng tao đã nghiên cứu về mày, tao biết là mày không sợ.”

“Nếu cô đã theo dõi tôi, sao cô phải đợi lâu đến thế?”

“Tao biết khi nào thì đến lúc. Cũng như tao biết cái chuyện đăng trên blog là giả dối.”

Sara cắn môi. “Chẳng cái gì qua được mắt cô.”

Joy đỏ mặt vì chiến thắng. “Tao biết là John sẽ tin vào câu chuyện đó và lệnh cho người của anh ấy ngừng, nhưng tao thông minh hơn thế nhiều.”

“Cô vẫn nói thế với tôi mà.” Người phụ nữ này có vẻ điên rồ và bị ám ảnh hơn là nhanh trí, nhưng Sara lại thấy tình thế càng nguy hiểm hơn. “Nói cho tôi biết đi, sao cô lại biết khi nào thì dừng lại bên vệ đường và đợi tôi?”

“Khi tao nghe nói rằng ngày xử John được đẩy sớm lên, tao biết phải theo dõi mày chặt chẽ hơn. Ngay lúc mày xếp va li vào xe, tao đã vào vị trí và chờ đợi. Tao biết chỉ là vấn đề thời gian khi mày lái xe qua, và tao đã đúng.” Mắt Joy ánh lên vẻ tự hào.

Sara vỗ tay. “Tốt đấy.”

“Tao đã lo là tao sẽ phải đối phó cả với thằng bò của mày nữa, nhưng mày đã rơi vào tay tao.”

Khỉ thật, Sara nghĩ. Cô chẳng cần ai nhắc là cô đã làm cho mọi việc trở nên dễ dàng hơn cho Joy vì đã ngu ngốc rời bỏ Rafe và kế hoạch đã được cân nhắc kỹ lưỡng của họ. “Và nếu như Rafe và tôi cùng rời thị trấn với nhau?”

Joy nhún vai. “Thì tao sẽ tóm mày trong thành phố.” Ả nói về

hiển nhiên. “Nào, nói thế đủ rồi. Hãy cho là yêu cầu cuối cùng của mày đã được thực hiện.” Ả đưa tay trở lại vị trí, trông sẵn sàng để bắn.

“Thế, giờ thì sao nào? Cô sẽ bắn tôi và bỏ xác tôi lại trong đường hầm... và sao nào? Hy vọng là không có ai liên hệ cô với tôi ư?”

“Làm sao liên hệ được?”

Bất ngờ có tiếng còi xe cảnh sát từ xa. Sự kết hợp giữa sự hãi và nhẹ nhõm tràn ngập Sara.

Sự kinh ngạc hiện lên trên mặt Joy. “Làm sao họ lại tìm ra được cơ chứ?”

Sara nuốt mạnh và quyết định đánh liều. “Cô chẳng thông minh như cô tưởng. Tôi đã để lại manh mối cho Rafe.” Cô nói, kháy người phụ nữ kia, hy vọng giữ cho cô ả tiếp tục nói, mắt cân bằng và không bắn.

“Và chẳng thoát được đâu, bỏ súng xuống.” Rafe tiến đến từ phía sau, gây bất ngờ cho Joy.

Và cho cả Sara nữa. Dường như cô đã nghe thấy tiếng xe ở xa lúc này, và Rafe đã đi bộ để tiếp cận họ.

Ngạc nhiên, Joy vung tay về phía Rafe, rồi quay trở lại phía Sara, nhưng cô đã bước ra một khoảng cách an toàn.

Joy bị kẹt giữa hai bọn họ và chọn cách tập trung vào Rafe.

Hai người chĩa thẳng súng vào nhau.

“Chiếu tướng.” Rafe nói.

“Cô ta là của Morley.” Sara thông báo cho anh.

“Hôn thê.” Câu nói chừa của Joy nghe sao vô nghĩa trong tình cảnh này, nhưng sự phân biệt rõ ràng là rất quan trọng với cô ta.

Từ phía sau Joy, Sara nhìn vào cặp mắt đăm đăm của Rafe.

Cô rời bỏ anh, nhưng anh vẫn đuổi theo cô. Sau này sẽ đến lúc cô phải suy nghĩ xem điều ấy có nghĩa như thế nào. Giờ thì, cô biết cô phải làm gì.

Cô chỉ hy vọng Rafe không bị bắn trong khi hành động.

Sara gạt đầu ra hiệu kín đáo với Rafe.

“Nằm xuống!” cô hét lên và lao vào chân Joy, lăn xả vào cô ả và vật cô ả xuống, cùng lúc một tiếng súng vang lên, tiếng nổ xé màng tai.

Và tim Sara như ngừng đập không biết súng của ai đã nổ, hay ai, nếu như có ai, đã bị trúng đạn.

Rafe đoán được ý Sara, dự tính được hành động của cô và sẵn sàng chúi xuống khi lệnh phát ra. Anh ngã xuống đất và lăn ra xa tránh mũi súng của người phụ nữ nọ. Phát súng không trúng ai và anh nhanh chóng đứng lên.

Sara ở thế thượng phong nhưng người phụ nữ kia vẫn có vũ khí, và họ đang giành nhau khẩu súng. Rafe dấn lên cánh tay người phụ nữ kia và khẩu súng rơi ra khỏi tay cô ả. Sara dùng tay và đầu gối noài người ra chỗ khẩu súng, tóm được nó và đứng dậy.

Khi xe của cảnh sát quây lấy họ và ra lệnh dừng lại thì mọi sự đã kết thúc. Mất khoảng bốn chục phút nữa để cảnh sát được trình báo đầy đủ, câu chuyện được diễn giải rõ ràng và Joy bị bắt giam.

Phải hơn một giờ sau thì Rafe và Sara mới có được một phút riêng.

Từ lúc anh tìm thấy chiếc xe của cô bên vệ đường cho tới lúc cô giành được khẩu súng của Joy, anh chỉ nghĩ đến sự sống còn của cô. Một khi việc ấy đã hoàn thành, thì lời hẹn của anh với anh trai, cả hai cùng đuổi theo người phụ nữ của mình, trở lại vị trí trung tâm. Nhưng Rafe nhận ra rằng chẳng có gì để anh nói nữa. Anh đã dành mọi thứ cho cô, nhưng bằng cách bước ra khỏi đời anh khi này, cô đã ném trả mọi thứ ấy vào mặt anh.

Vậy nên, khi cuối cùng anh có thể nói được, thì không phải là nói tới sự biết ơn đối với sự an toàn của cô hay khen ngợi cô đã xử lý Joy như thế nào.

“Anh không biết em còn muốn gì hơn ở anh nữa đây!” Thay vào đó Rafe bùng nổ trong cơn giận.

Sara chớp mắt vì ngạc nhiên trước khi nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh. “Em xin lỗi.”

Lời nói của cô chẳng làm dịu đi cảm giác đau đớn và bị phản bội của anh. “Vì cái gì cơ chứ? Vì không đủ tin tưởng anh có thể đưa em về nhà ư? Vì không đủ tin cậy anh, để ở bên anh? Hay là, đợi đã, vì không đủ yêu anh để làm những việc trên?”

Sara mở miệng, rồi ngậm lại. Cô hít một hơi thở sâu. “Em có.”

“Cái gì cơ?”

“Em có yêu anh.” Giọng cô run lên. Mắt cô long lanh nước chực trào ra. “Chỉ là em có vấn đề về lòng tin vào tương lai.”

Anh lắc đầu không tin nổi. Chỉ có Sara mới có thể biến đổi câu nói em yêu anh thành một cái gì đó anh không thể đón mừng.

“Vậy thì, đoán xem nào? Điều đó chưa đủ. Anh đã mở lòng ra với em, cho em thấy chúng ta có thể có gì với nhau nếu em từ bỏ sự cảnh giác của mình, và em vẫn còn băn khoăn về nó?” Anh giơ hai tay lên không trung. “Anh nói xong rồi đấy. Quay về nhà anh và ngủ đi một chút. Anh sẽ đi theo em về New York sáng mai.” Anh quay đi và tiến về chỗ chiếc xe.

“Rafe, đợi đã.” Giọng nói của Sara chặn anh lại.

Anh quay lại, nhưng anh chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì cô muốn nói. “Nghe này, anh nghĩ mình nói chuyện xong rồi đấy. Và đừng có lo. Anh sẽ ngủ trong buồng bên, để không có những tín hiệu lẫn

lộn từ phía anh kể từ nay trở

Bởi vì anh biết anh chẳng thể ở trong cùng một giường với cô mà không chạm vào cô, và anh không định trao thêm gì nữa nếu như anh biết rằng mình sẽ chẳng nhận lại được chút gì.

Sau khi rời khỏi nhà Rafe, Nick dừng lại trong thị trấn để mua hoa và đi về nhà nghỉ Angel như một người đàn ông mang một sứ mệnh, chỉ ngừng lại bởi một cuộc gọi của em trai nói cho anh biết cậu ấy đã tìm thấy xe của Sara bên vệ đường mà chẳng có dấu hiệu gì của cô. Từ lúc đó, hoa nằm trên mặt quầy, ý nghĩa của chúng không được bàn tới, trong khi Nick và Angel trông ngóng, chờ đợi tin tức về Sara.

“Tin tốt lành chứ?” Angel hỏi khi Nick đã dập máy sau cuộc điện thoại với Rafe.

Nick nhún vai. “Tùy thuộc vào định nghĩa của em. Sara có an toàn không? Có. Họ có trở lại với nhau không? Không.” Tin ấy đã đánh mạnh vào lòng anh. Bởi vì Nick tin rằng Rafe có khả năng để theo đuổi Sara và chiến thắng.

Angel đi về phía chỗ Nick đang ngồi trên ghế sofa trong phòng gia đình. “Chỉ cần Sara được bình yên, những việc khác sẽ đến thôi.” Chị nói, giọng đầy vẻ chắc chắn.

“Sẽ thế ư? Thật sao? Tại sao em chắc là họ làm được còn chúng mình thì không? Chúng mình có quá khú. Không chỉ những năm tháng bên nhau, mà còn những trải nghiệm và ký ức êm đềm và buồn thương mà mình cùng chia sẻ. Vậy mà khi ngồi trong phòng tư vấn, nếu anh không nói gì thì chúng mình ngồi hoàn toàn trong im lặng.” Và anh không thể chịu đựng được nó thêm một giây nào nữa.

“Tại sao anh lại đến đây? Trước khi mình nhận được cuộc gọi về chuyện của Sara, anh đến đây với hoa. Vì sao thế?”

“Bởi vì anh yêu em. Bởi vì em là vợ anh, dù sung sướng hay khổ đau, và anh muốn em quay trở lại. Và bởi vì cuối cùng anh nhận ra rằng, anh chẳng phải là người đã đặt cái công cuộc kinh doanh chết tiệt

này giữa hai ta mà chính em là người đã làm thế!” Anh đứng dậy và nắm lấy hai cánh tay chị, để mặt của họ kề sát nhau.

“Anh căm ghét nơi

“Chỉ bởi vì em dùng nó như bức tường ngăn cách hai chúng ta thôi!” Anh đếm đến năm, tập trung tất cả sự can đảm của mình. “Chúng ta đã mất một đứa con, và chúng ta không bao giờ nói về điều ấy. Em không bao giờ khóc. Và anh không bao giờ thúc ép em. Thay vào đó, em quay ra cái việc kinh doanh này, và anh phàn nàn rằng nó cướp em đi. Nhưng hoàn toàn không phải như thế.”

Angel lắc đầu. “Xin đừng bắt em phải làm thế.” Chị nói, giọng tan nát như trái tim của anh.

Nhưng anh lắc đầu, bật lại và quyết tâm ép vấn đề này một lần cho xong. Đó là cách duy nhất.

“Chúng ta đã mất đi hai đứa con, và anh không bao giờ đòi hỏi em phải mang bầu lại nữa, trải qua lần nữa những đón đau để rồi lại đánh mất đi, nhưng chúng mình đã đánh mất một điều cùng nhau. Chúng mình đã đánh mất giấc mơ về một gia đình. Chúng mình không than khóc cùng nhau. Trời đất ơi, Angel, anh không biết liệu em có than khóc một mình không nữa!”

“Em buồn đau theo cách của riêng em.”

“Nhưng em không hề khóc.”

“Bởi vì em sợ nếu em làm thế, em sẽ chẳng bao giờ nín được!”

Chị hét lên với anh, giọng chị vỡ ra cùng với bức tường khốn kiếp mà chị dựng nên và giữ lại giữa hai người.

Vai chị rung lên, và chị trượt xuống sàn, những tiếng nức nở đón đau bật ra. Tất cả những gì Nick có thể làm là ngồi xuống bên chị, ôm chị thật chặt, và ở cạnh chị trong khi chị khóc than.

Anh cầu nguyện rằng khi việc này kết thúc, họ có thể bắt đầu

lại từ đầu, và lần này, cùng với nhau.

Chương hai mươi mốt

Sara trở về nhà để thu xếp lại cuộc đời của mình. Chẳng có gì bằng việc chứng kiến cuộc đời mình chấp chới trước mắt khiến một người muốn đánh giá lại những gì là quan trọng.

Cô chẳng còn lựa chọn nào hơn là tấn công những vấn đề của mình theo thứ tự ưu tiên, bắt đầu là chuyện với Morley. Kể từ khi cô về đến New York, cô được cảnh sát bảo vệ. Sara ra làm chứng chống lại Morley. Và với lời chứng được ghi lại, cuối cùng cô cũng được an toàn chống lại Morley và người của hắn ta. Hắn ta sẽ chẳng đời nào thêm vào danh sách phạm tội của mình việc sát hại một cảnh sát một khi việc ấy đã quá muộn và chẳng lợi ích gì.

Thứ đến, một chuyến thăm cha sau một thời gian quá dài. Cô đã rất nhớ cha khi còn ở trên miền bắc. Cô đã gọi điện trước và ông sẽ đợi cô. Cô gõ cửa, tự vào nhà với chìa khóa của mình.

Martin Rios đón con gái mình với tiếng chào rộn rã và cái ôm chặt. “Bố nhớ con quá!”

“Con cũng nhớ bố lắm bố ạ.” Cô lùi lại và ngấm nhìn ông. Vũng chãi và đẹp trai, với mái tóc sẫm và hàng ria mép, cha cô... ông là cha của cô.

Và cô những muốn lao vào vòng tay ông và kể cho ông nghe mọi thứ đã trở nên tệ hại thế nào.

“Chú Jack nói với bố là con bận rộn lắm. Lại đây ngồi và kể cho bố nghe nào.”

Sara cắn môi và làm như cha bảo. Cô ngồi với cha, kể cho cha nghe chuyện về Pirro đã dẫn tới vụ bắt ma túy ra sao, vụ bắt cóc và được giải cứu bởi Rafe, cùng với mô tả chi tiết về gia đình lớn, vui vẻ của Rafe, kể cả Angel và câu chuyện về blogger, kết thúc bằng sự giả vờ trốn chạy.

Đến khi cô kể xong, cha cô nhìn cô vẻ hết sức ngạc nhiên.
“Nào, nào.”

“Nào gì ạ?”

Ông vỗ một tay lên đùi. “Nào, con đã ra đi và đã làm điều ấy.”

“Làm gì hả cha?” Cô hỏi, vẻ giận hờn và không hiểu ý.

Cha cô nghiêng đầu qua một bên, ngắm nhìn cô như thể mới thấy cô lần đầu. “Con đã yêu anh chàng cộng sự cũ của con rồi, thế đấy!” Martin mỉm cười, nụ cười rộng choán hết cả mặt ông.

Sara chẳng thấy vui vẻ đến thế. “Cái gì đã khiến bố nói vậy?” Cô hy vọng bỏ qua vấn đề tình yêu không lối ra trong chuyến thăm cha lần này.

“Bố cũng không biết là vì cái nhìn mơ mộng trong mắt con khi con nói về anh chàng, hay thực tế là con nhắc đến tên anh chàng trong mọi câu nói, hay việc cô con gái cô đơn của bố đã đổ từ đầu đến chân gia đình lớn của anh chàng, hay vì tất cả những điều trên cộng lại.”

“Điều ấy hiển nhiên đến thế sao?” Cô cúi đầu bối rối.

“Bố e là thế đấy.” Nhưng ông vẫn ngoác miệng cười như một con sói. “Tại sao trông con như thể đó là một điều tồi tệ vậy?” ông hỏi.

“Tại sao trông bố lại không như thế?” Cái lối suy nghĩ của ông khiến cô thực sự bối rối. “Con thấy như con bị lạc lối vậy. Bố không thấy lo cho con hay sao?”

Cha cô lắc đầu. “Trừ phi anh chàng là một kẻ giết người bằng rìu đội lốt cảnh sát, bố chẳng thấy có vấn đề gì.”

“Điều này do một người đàn ông đã sống suốt đời hạnh phúc một mình nói ra ư?” Sara lắc đầu và cười to. “Thôi nào bố, bố có thể nói với con đó là một sai lầm lớn đến thế nào khi định ràng buộc đời mình

với một người khác, một cảnh sát khác.”

Đôi mắt nâu to của ông mở lớn. “Con nghĩ rằng bố muốn *điều đó* cho con sao? Một cuộc đời cô đơn chỉ đôi khi chia sẻ với người khác thôi sao?” Ông khoát tay, cử chỉ như muốn bao hàm cả căn hộ nhỏ nơi cô đã lớn lên n

“Cô đơn ư?” Cô hỏi, kinh ngạc về cách chọn từ đó của ông.

Cha cô nghiêng ra phía trước trong ghế của mình. “Con nghĩ là cha đã ăn mừng hay sao khi mẹ bỏ đi?”

Trước đây họ chưa bao giờ thảo luận về việc này. Sara chỉ biết những gì cô nhìn thấy khi lớn lên, một người đàn ông hài lòng với những người phụ nữ sẵn sàng, ngăn ngủi khi có cơ hội.

Sara nuốt mạnh. “Con nghĩ là bố nhẹ nhõm vì việc cãi vã chấm dứt.”

Ông bật ra một tiếng rên. “Bố cho là đúng thế. Và bố không có cách nào khác là phải thích nghi. Bố cũng khá là quyết tâm để không bao giờ bị đờn đau một lần nữa.” Ông lắc đầu về choáng váng rõ rệt. “Nhưng bố không bao giờ nghĩ về việc con nhìn nhận sự việc thế nào. Bố đoán rằng đó chính là chỗ mà bố thất bại với tư cách làm cha mẹ.”

Sara mỉm cười. “Bố chẳng phải là người hay nói.”

“Bố đã hy vọng là bố là người biết lắng nghe để bù vào. Nhưng bố đoán rằng như thế đã làm con tự suy diễn.”

Cô gật đầu. “Quả có thể. Và bố định nói rằng con đã suy diễn sai lầm ư?”

“Nếu con nghĩ rằng yêu hay cam kết gắn bó với ai đó là một điều tồi tệ thì quả là có điều gì đó đã thiếu hụt trong cách hiểu của con, và đó là lỗi của bố.”

Sara lắc đầu trước logic của ông. “Bố ơi, không phải chỉ có bố đâu. Chẳng có ai trong gia đình ta là không lý dị.” Cô gơ một tay ra

ngăn cho ông không ngắt lời cô. “Trừ Reni. Dù sao, một trong số nhiều người không thể là lý do để tin vào hôn nhân và quan hệ tình cảm.”

Ông đưa tay ra và nâng cằm cô lên. “Chẳng phải bố đã nuôi dạy con rằng trên hết phải biết tin vào sự nỗ lực hay sao?”

“Thế thì, hôn nhân và cam kết đòi hỏi phải nỗ lực. Và bố đã sẵn sàng để làm điều ấy. Mẹ con thì không. Kết thúc vấn đề ở đây.” Ông buông tay ra và nhìn đi chỗ khác. “Trừ một việc là điều ấy đúng đối với mọi lứa đôi ở trên thế gian này.”

Sara nheo mắt, ngạc nhiên vì mình đã hiểu sai bố trong suốt những tháng năm qua. “Nhưng chẳng phải bố đã nói rằng làm cảnh sát có nghĩa là còn khó gấp đôi để duy trì một quan hệ tình cảm cơ mà?”

“Đúng thế. Thì đã sao?”

“Thế nghĩa là, hai cảnh sát thì còn hai lần không thể nữa.” Cô tuyên bố cái điều mà cô luôn tin là hiển nhiên ấy.

Ông đặt một tay lên vai cô, và cô nhìn vào đôi mắt yêu thương của ông. “Không có gì là không thể. Không đâu nếu như những gì con với người đàn ông ấy sẽ chia đáng để cố gắng.”

Đứng dậy, cha cô đi về phía cái tủ lớn và mở một ngăn kéo. Ông lục lọi các thứ ở bên trong và lôi ra một vật gì đó.

“Cái gì thế ạ?” Sara hỏi.

Ông đi lại chỗ cô và ngồi xuống cạnh cô. “Đó là một tấm ảnh. Con hãy nhìn xem.”

Cô liếc nhìn tấm ảnh đóng khung cô không nhớ đã bao giờ nhìn thấy trước đây. Bức ảnh chụp gia đình của cô, cha cô, mẹ cô và Sara khi còn bé. Cả ba người mỉm cười và hạnh phúc.

Một ký ức và hồi tưởng mà Sara chưa từng có. “Con chưa bao giờ nhìn thấy tấm ảnh này cả!”

“Lại một sai lầm nữa của bố. Nó làm bố đau đớn quá nhiều khi ngắm nhìn nó, vì thế bố vui chôn nó, cũng như bố vui chôn những cảm xúc của mình.” Ông thú nhận.

Cô nuốt cái cục đau đớn cứ lớn dần lên trong họng cô. “Tại sao bây giờ bố lại cho con xem?”

Cái nhìn sáng suốt của ông trùm lên cô. “Bởi vì bố cố gắng nói với con rằng bố không muốn đánh đổi những tháng năm ấy với con và mẹ con lấy bất cứ điều gì khác trên thế giới này. Và bố xin lỗi vì trước đây con không biết điều đó.” Ông nói, giọng khàn đục.

Sara chỉ thốt lên được một câu, “Con yêu bố, bố ơi.” Cô kéo bậc sinh thành quan trọng nhất đời mình vào một cái ôm dài.

“Bố hy vọng con đã học được một bài học có giá trị hôm nay.” Ông tránh ra và háng giọng.

Cô nhìn thấy một giọt nước mắt hiếm hoi trong mắt ông trước khi cô đứng dậy, và quay đi gạt giọt lệ của chính mình trên má.

Vài ngày sau, khoan khoái trở về sau cuộc hẹn với chuyên gia chỉnh hình cho cái đầu gối, Sara bước vào căn hộ của mình đúng lúc điện thoại bắt đầu reo. Cô cầm ấy tai nghe trước khi nó chuyển sang chế độ nhận tin nhắn. “A lô?” cô hỏi, hụt hơi.

“Sara phải không? Chị Angel đây. Chị có làm phiền em không đấy?”

“Không đâu chị.” Sara nói dối, kẹp tai nghe giữa đầu và vai trong khi để túi và chìa khóa xuống và khóa cửa lại.

Sau đó cô ngồi cuộn tròn trong ghế bành để nói chuyện. “Có chuyện gì thế hả chị?” Sara hỏi, hạnh phúc vì người phụ nữ kia gọi điện tới.

“Có tin này chị muốn tự mình thông báo với em.” Angel nói. “Chị cảm thấy em hiểu chị rất nhiều, và chúng mình thực sự hợp nhau...” Giọng của Angel lắng đi, như thể chị bỗng thấy buồn cười vì sự thú nhận này.

“Em hiểu. Em cũng nghĩ rất nhiều về chị.” *Về tất cả mọi người ở Hidden Falls.* Sara nghĩ.

Kể cả Rafe.

Đặc biệt là

Sara hít một hơi sâu. “Thế, tin gì vậy hả chị?”

“Nick và chị quyết định cho cuộc hôn nhân của bọn chị một cơ hội thứ hai.” Angel thốt lên.

Trái tim Sara như lỡ một nhịp. “Tuyệt quá! Như thế nào hả chị? Cái gì đã thay đổi vậy?”

Phải chăng cuối cùng Nick cũng đồng tình và chấp nhận rằng vợ anh ấy cũng cần một sự nghiệp và mục đích khác bên cạnh cuộc hôn nhân?

“Cả hai bọn chị đều thay đổi. Kể từ khi Nick ở đây và thấy nơi này khiến chị cảm thấy như sống lại, anh ấy đã cố gắng trở nên biết thông cảm hơn. Nhưng quan trọng hơn cả là, anh ấy đã tới và buộc chị phải đối mặt với những điều mà chị đã cố đào sâu chôn chặt.” Angel thú nhận giọng nhỏ nhẹ.

“Chuyện mất đi những đứa trẻ phải không?”

“Mmm-hmm. Anh ấy không chấp nhận cái nhà nghỉ này chủ yếu là vì chị lấy nó làm vật cản giữa bọn chị bởi vì chị không muốn phải đối diện với nỗi đau mất mát. Khi Nick nêu nó ra và bắt chị đối diện với nó, mọi thứ đã thay đổi. Giờ thì chị có thể nói về điều đó mà không khép mình lại với anh, và anh ấy cũng có thể chấp nhận được nơi này. Hay ít nhất thì anh ấy cũng cố gắng làm như vậy, và đó là tất cả những gì chị muốn. Anh ấy thậm chí còn giúp đỡ chị ở đây nữa. Như thế đây là

nhà nghỉ của hai bọn chị vậy!”

Sara cảm thấy mình mỉm cười. “Nghe như chị hạnh phúc lắm đấy, và em mừng cho chị! Thế còn tư vấn? Bọn chị còn đi nữa không?”

“Tin chị hay không thì tùy em, nhưng bây giờ bọn chị trò chuyện được với nhau rồi, tư vấn giúp bọn chị thỏa hiệp về nhiều điều khác. Phải nỗ lực nhưng nó đáng giá lắm.”

Sara đã nghe những lời ấy mấy ngày trước đây khi cô về thăm cha. Hôn nhân và cam kết đòi hỏi nỗ lực. Bố sẵn lòng làm điều ấy. Mẹ con thì không.

Giờ đây Angel cũng nhắc lại những lời như thế. Chị và thỏa hiệp, nỗ lực, để cho hôn nhân của họ thành công. Bởi vì rõ ràng chị cảm thấy những gì chị và Nick chia sẻ với nhau đáng để họ nỗ lực. Rafe đã làm phần việc của anh rồi. Anh đã cho cô thấy anh sẵn sàng tiến lại bên cô và chiến đấu chống lại con quái vật của cô, nhưng chính cô là người bỏ cuộc. Giống như mẹ cô. Và mẹ cô không phải là người cô muốn đưa theo chứ đừng nói đến chuyện trở thành một người như thế.

Chẳng có gì là không thể... Nếu như những gì con và người đàn ông ấy chia sẻ với nhau đáng để nỗ lực.

“Sara, em còn ở đó không?” Angel hỏi.

“Xin lỗi chị, em mãi nghĩ đi đâu ấy.” Sara thú nhận. “Em đây.”

“Được rồi. Nay, chị phải đi đây, nhưng mình nhớ giữ liên lạc nhé. Được không?”

“Em sẽ làm thế.”

“Umm... này Sara? Em không hỏi, và chị đã thề là chị sẽ không nói gì, nhưng Nick nói với chị là Rafe đau khổ vì thiếu em. Chị phải đi đây. Tạm biệt.”

“Tạm biệt chị.” Sara nhìn chăm chăm vào cái điện thoại

trong tay mình.

Cô cũng đau khổ, và cô chẳng muốn gì hơn là đến trước cửa nhà Rafe, nhưng cô không thể làm nổi điều đó. Cô phải thu xếp xong nhưng thứ khác còn lơ lửng trên đầu cô đã. Cô cần biết thể lực của cô thế nào.

Một lần chụp cắt lớp, một lần chiếu X quang, và một cuộc hẹn với bác sĩ chỉ khẳng định thêm điều mà Sara đã biết. Mặc dầu cô đã phần nào phục hồi khả năng di động và sẽ còn phục hồi thêm trong thời gian tới, vì vết sẹo và chứng viêm khớp chớm bắt đầu, cô sẽ không bao giờ qua được kỳ kiểm tra thể lực của Sở cảnh sát New York để cho phép cô quay lại với nghề. Cô chẳng cần bất kỳ xác nhận nào bảo cô sẽ phải làm gì tiếp theo. Cô đã quyết định rồi.

Một lúc nào đó giữa khi nghỉ lại tại nhà nghỉ ở bang miền bắc New York và yêu Rafe cùng với gia đình lớn và nông hậu của anh, giấc mơ làm một cảnh sát ở New York của Sara đã biến đổi thành một điều gì khác. Một điều gì đó cô đã không thể tưởng tượng ra là muốn chứ đừng nói mong ước được như vậy kể từ vài tuần trước đây.

Sara muốn thoát khỏi Manhattan và sự vô danh của một thành phố lớn mà cô tưởng là cô thích. Cô muốn đánh đổi công việc bảo vệ luật pháp ở một thành phố lớn để làm một điều gì tương tự ở một thị trấn nhỏ, dành thời gian giúp đỡ những người mà cô biết rõ và quan tâm hơn là bảo vệ vô số người vô danh mà cô không biết. Thậm chí nếu một phép lạ đã xảy ra và cô qua được kỳ kiểm tra để trở lại với nhiệm vụ ở Manhattan, cô cũng đã quyết định rằng những ngày của cô ở đó đã kết thúc rồi.

Điều mà cô không biết, chưa thể biết là thị trấn nhỏ nào sẽ trở thành nhà mới của cô. Câu trả lời phụ thuộc vào Rafe và khả năng của anh trước hết là tha thứ và sau đó là thỏa hiệp. Bởi vì cô không thể tưởng tượng sống ở Hidden Falls, xung quanh là gia đình của anh, mà thiếu anh.

ĐỦ TIÊU CHUẨN NHẬN NHIỆM VỤ.

Những lời ấy đáng ra phải được nhẹ người chào đón, nhưng gần đây Rafe chẳng còn quan tâm lắm đến bất cứ điều gì. Anh đang trải qua những biến động của đời mình và anh chẳng thể làm được gì để thay đổi nó. Cuối cùng thì anh đã hiểu tại sao anh lại thấy anh trai mình ngồi uống ở Bar Billy cách đây mấy tuần. Đáng lý thì giờ này Rafe cũng đã ở đó nếu như anh không ở Manhattan. Các quán bar ở đây quá đông đúc nên anh không thể tìm thấy sự tĩnh lặng và cô đơn mà anh đang kiếm tìm.

Anh ngồi xuống, đang mở một hộp các tông đựng đồ ăn Trung Hoa đồng thời xem qua các thư từ thì có tiếng gõ cửa. Anh chẳng đợi ai, và anh cũng chẳng biết lắm mấy người hàng xóm. Anh chắc chắn rằng mình chẳng có tâm trạng nào mà tiếp đón ai.

Khi tiếng gõ cửa trở nên mạnh hơn, anh quăng cái hộp các tông sang một bên và đi ra cửa. Nhìn qua lỗ quan sát, anh kinh ngạc nhìn thấy Sara ngoài cửa.

Anh mở cửa về thận trọng. “Chào em.”

“Chào anh.” Cô mỉm cười.

Anh chống tay lên cửa và khung cửa. “Sao anh lại có hạnh phúc thế này

Cô hít một hơi sâu, rõ ràng không chắc là mình được chào đón. “Em đã hy vọng mình có thể nói chuyện.”

Anh nghiêng đầu, không định để bị thuyết phục trước khi biết được vì sao cô tới. “Thì nói chuyện đi.”

“Ở ngay đây ư?” Và cô ngoảnh nhìn xung quanh ngắm nghía cái sảnh tối tăm, đuôi tóc của cô lúc lắc từ bên này qua bên kia.

Những ngón tay anh đã ngứa ngáy những muốn được bao bọc lấy những lọn tóc mềm kia và kéo cô lại gần. Thay vào đó, anh nắm chặt tay lại.

“Ồ ngay đây.” Anh xác nhận. Cô đã để lại những dấu tích không thể xóa mờ trong kỳ nghỉ ở quê nhà anh rồi.

Anh có những ký ức về thời gian hai người ở bên nhau, và anh không chỉ tưởng tượng ra cảm giác về làn da của cô mà thôi, anh *biết rõ*. Anh đã mơ về cô trong giấc ngủ và có ảo ảnh về cô khi anh thức. Căn hộ của anh là nơi duy nhất anh có thể nhìn quanh mà không thấy Sara. Và anh muốn giữ nó như vậy.

“Được thôi. Dạo này anh có khỏe không?” Cô hỏi.

“Thường thôi. Em thì sao?”

Cô nhún vai. Đôi vai cô tinh tế nhô lên, làm động đậy làn da cổ óng ánh của cô. Anh không thể ngừng nhìn cô chăm chăm, tự hỏi không biết cô làm gì ở đây và tự ra lệnh cho bản thân không được quan tâm tới cô nhưng không thành.

“Em bận quá. Em đã ra làm chứng chống lại Morley.” Cô nói.

“Anh có nghe nói.” Đội trưởng vẫn tưởng rằng anh cần được thông tin về cô thường xuyên, và vì rằng Rafe chẳng hề có ý muốn thông báo về đời tư của mình cho đội trưởng, anh cứ lặng im và lắng nghe thôi.

“Và em có nghe nói là anh đã đủ tiêu chuẩn để quay lại làm nhiệm vụ. Em mừng cho anh

“Cám ơn.” Anh nuốt mạnh. “Anh hiểu là em không được may mắn thế.” Anh đã biết sự nghiệp của cô ở Sở Cảnh Sát New York có ý nghĩa thế nào với cô. “Anh rất tiếc.”

“Thật buồn cười là em lại không thấy tiếc. Đã có lúc em nghĩ rằng mất đi sự nghiệp là em đánh mất chính bản thân em.” Cô đút hai tay vào túi trước của quần bò. “Và bây giờ thì em không nghĩ như thế nữa.”

Anh biết anh chẳng nên hỏi, nhưng cũng biết là mình sẽ hỏi. “Tại sao không? Có thay đổi gì thế?”

Cái gì đã làm thay đổi suy nghĩ của cô? Cái gì đã thay đổi trong cuộc sống của cô? Chắc chắn, cô đã từng nói là cô thấy mình ích kỷ sau khi nhận ra sự mất mát của Angel lớn hơn nhiều so với sự nghiệp của cô, nhưng đó là trước khi Sara biết chắc rằng cô không thể qua được kỳ kiểm tra thể lực để trở về với nhiệm vụ của mình.

Cô nhìn anh, mắt cô mở rộng, rõ ràng và thành thực. “Em đã thay đổi. Hoặc ý của em là, anh đã làm em thay đổi.”

Anh thấy nói chuyện như hai người lạ ngoài sảnh như thế là quá đủ rồi. Đưa tay ra, anh nắm lấy tay cô và kéo cô vào trong nhà, đóng cửa lại. “Nói tiếp đi.”

Sara gật đầu, biết rằng đây là cơ hội duy nhất để cô chạm được tới anh. Có thể họ đã từng tuyên bố ý định qua lại với nhau kiểu cura dứt đực suốt, nhưng anh không đến mức chán nản như cô. Dù cho có chuyện ngoại tình của cha anh, anh vẫn có một cái nhìn lạc quan hơn về hôn nhân và quan hệ tình cảm.

Anh đã có hy vọng.

Cô thì không.

Nhưng cô muốn để lại những ngày ấy phía sau lưng. Cô muốn giống như anh hơn. “Chuyện là thế này. Em đã từng nói với bản thân là em hạnh phúc khi em cô độc, là em không cần hoặc muốn có một gia đình lớn. Nhưng rồi em lái xe đến thị trấn nhỏ quê anh, em gặp gỡ họ hàng của anh và em đã tìm thấy nơi mà em cảm thấy em thực sự thuộc về nó.”

lắng nghe, quan sát cô chăm chú. Biểu hiện của anh trung lập và không đoán biết được, giống như một người đàm phán đã qua đào tạo, đúng như cô biết về anh. Nếu cô muốn thắng cuộc, cô phải bỏ hết các lá bài lên bàn và hy vọng rằng nó không quá muộn.

“Em đoán là em không nhận ra những điều tốt đẹp khi em đang có nó.”

Sara vuốt lên vuốt xuống hai cánh tay trần của mình. “Cảm

xúc của em dành cho anh làm cho em sợ hãi nhiều đến mức em đã ép anh thỏa thuận về tình dục. Như thế là nó chẳng có nghĩa lý gì. Như thế là anh chẳng có nghĩa lý gì. Trong khi, sự thực là anh là tất cả đối với em.” Cô lắc đầu, xấu hổ vì cái lối cô xử sự với anh, và khi cô chớp mắt, một giọt nước mắt tràn ra.

Anh đưa tay ra và lấy một ngón tay đón lấy nó, nhưng anh không nói gì.

Cô cố gắng tập trung mọi can đảm và nói tiếp. “Em có cái cách nhìn bi quan về hôn nhân và quan hệ tình cảm, và em không nghĩ chúng mình có tương lai.”

“Thế cái gì đã thay đổi vậy?” Anh nhắc lại câu hỏi.

“Một người đàn ông sáng suốt đã nói với em rằng chẳng có gì đáng có đến với ta một cách dễ dàng. Ông ấy đã làm em nhận ra rằng điều mà chúng mình đã có với nhau đáng để nỗ lực làm cho nó thành hiện thực.”

Anh lắc đầu và cười lớn.

Cô biết như thế là ngoài ý anh.

“Em quen với ai mà khôn ngoan thế?” Anh hỏi.

Cô cũng mỉm cười. “Bố em. Anh sẽ thích ông cho mà xem.”

“Anh chắc chắn là anh sẽ thích. Bố đã nuôi em lớn khôn mà lại.” Giọng của anh dịu đi và cô cảm thấy cuối cùng thì cô cũng chạm được tới anh.

“Anh có hiểu em đang cố gắng nói gì với anh không?” Cô bước tới, tiến lại gần hơn, hy vọng anh không xua đuổi cô. “Em đã sai khi nghĩ rằng chúng mình không đáng để cố gắng. Anh em cố gắng.”

Bàn tay mạnh mẽ của anh ôm lấy khuôn mặt cô khi anh nhìn vào mắt cô. “Anh cũng nghĩ là em đáng để anh cố gắng, không thì anh đã chẳng mở lòng ra với em.”

“Em vẫn đáng để cố gắng mà.” Cô nói, hy vọng anh cũng vẫn còn tin vào điều ấy. Trái tim cô đập mạnh hơn trong lồng ngực. “Em chỉ khác em cách đây vài tuần thôi.”

Anh nhìn cô thận trọng, rõ ràng vẫn chưa chắc liệu anh có thể tin cậy cô.

Cô nhìn lại anh, chăm chú ngắm khuôn mặt đẹp trai của anh, và thầm hứa sẽ gây dựng lại sự tin cậy ấy, và không bao giờ cho anh bất cứ lý do gì để ân hận. “Cuối cùng em cũng nhận ra em đã tự dối mình là em không muốn có quan hệ tình cảm hay gia đình. Em muốn tất cả những điều ấy. Với anh.”

Và cô tuyệt vọng muốn anh đồng ý.

“Anh muốn tin em.” Anh nói giọng trầm lắng.

“Thế thì hãy tin em đi.”

Rafe ước gì điều ấy dễ dàng đến thế. Anh đã hoàn toàn mở lòng ra với cô một lần trước đây. Cái gì có thể thuyết phục anh rũ bỏ sự cảnh giác của mình một lần nữa?

“Em đã bỏ việc rồi.” Sara nói, làm anh bất ngờ. “Thực ra thì, như thế cũng không đúng hẳn. Em không đủ tiêu chuẩn để quay lại, nhưng dù có đủ tiêu chuẩn, em cũng không quay lại đâu.”

Rafe lắc đầu. “Anh không hiểu em đâu.”

Cô hít một hơi thật sâu. “Anh đang nhìn vào cảnh sát trưởng đầu tiên của Hidden Falls, nếu như hội đồng thị trấn thông qua sửa đổi kế ước và biểu quyết ngân sách. Nhưng em không thể làm thế một mình được. Em muốn anh đến làm cùng với em. Thị trấn cần có sở cảnh sát riêng của mình và chúng mình có thể sáng lập ra nó và điều hành nó.”

Rafe bị đánh gục hoàn toàn, những lời của cô như không nhập được vào anh. “Rời bỏ thành phố ư? Chuyển về Hidden Falls ư?”

Anh nhìn cô chăm chăm như thể cô bị mất trí.

Nhưng cái khái niệm điên rồ ấy lại làm được điều mà tất cả những gì cô nói từ nãy đến giờ chưa làm được. Cuối cùng thì anh cũng tin là cô thành thực muốn những gì cô nói. Rằng cô sẽ đến với anh, với mối quan hệ tình cảm của hai người, ở lại lâu dài với nó. Anh dựa vào tường để lấy điểm tựa.

“Nghe này, em biết là đột ngột, nhưng em đã suy nghĩ kỹ rồi.” Cô nói, không nhận thấy sự chuyển biến lòng tin trong anh. “Tin em đi, Rafe. Em đã bắt đầu tìm hiểu và nói chuyện với ông thị trưởng, và văn phòng cảnh sát trưởng. Mọi thứ đang vào guồng. Em biết anh chuyển tới thành phố để rời xa gia đình, nhưng em đề nghị anh quay trở lại. Với em.”

“Sara.” Anh bắt đầu, gần như không nói nên lời vì sự hiến dâng sâu sắc của cô.

Nhưng cô không nghe gì. Cô tiếp tục, rõ ràng sợ rằng nếu cô để anh chen lời, anh sẽ đóng sập cửa trước cô và cô sẽ mất tất cả. Cô không hề biết rằng, thực ra cô sắp có được nó.

Cô lắc đầu. “Để em nói nốt đã. Em biết gia đình anh có khi hơi thái quá, nhưng em biết anh yêu quý họ và họ cũng cần có anh ở bên. Em biết em đòi hỏi thế là nhiều, nhưng cũng chính người đàn ông sáng suốt ấy đã nhắc cho em biết rằng hôn nhân và quan hệ tình cảm có nghĩa là nỗ lực và thỏa hiệp. Và có trời chứng giám em đã nỗ lực hết sức em có thể để cho anh thấy em đã thay đổi. Em cố gắng là người lạc quan. Em mong chờ một tương lai với anh.”

Rafe lắc đầu, cần phải biết chắc chắn. “Anh có nghe em đúng không đây?” Thậm chí cả khi cô đến với anh trong những giấc mơ, anh cũng chưa bao giờ nghe thấy cô dâng cho anh cả thế giới thế này.

Cô gật đầu. “Mỗi và mọi lời em nói đều xuất phát từ trái tim em. Cũng trái tim này giờ đây em trao cho anh. Nhưng nếu anh từ chối, em sẽ tìm một thị trấn mới để cư ngụ, như thế anh sẽ không phải lo lắng về việc đối phó với em mỗi khi anh về nhà.” Cô dang hai tay ra rồi buông

thông xuống.

Anh không thể dấu được nụ cười. “Em nói xong chưa nào?”

Cô liếc nhìn anh qua hàng gót. “Cũng còn tùy. Anh có tin em không đấy?”

“Anh tin em, và quan trọng nhất là anh tin tưởng vào chúng ta. Anh luôn luôn tin.”

“Em không đến quá muộn chứ?”

“Anh chưa bao giờ thôi yêu em, thế thì làm sao em lại đến quá muộn được?” Anh dang hai tay ra, và cô bước vào vòng tay anh.

Cô đặt đầu mình lên ngực anh, và anh nhắm mắt lại, thưởng thức phút giây này.

“Em đòi hỏi anh quá nhiều hôm nay. Liệu anh có sẵn lòng thỏa hiệp không? Hay chúng mình phải đàm phán lại các điều kiện?” Cô đùa. “Bởi vì em sẵn sàng đi đến cùng trời cuối đất miễn là chuyện chúng mình thành hiện thực.”

“Đó là tất cả những gì anh muốn nghe.” Anh nói, rên lên một tiếng đầy thỏa mãn. “Nhưng em có chắc là em muốn sống ở Hidden Falls không đấy?”

“Phải có ai đó giữ cho Pirro và mọi người trong gia đình đi đúng đường chứ.” Sara ngửa đầu ra sau và nhoẻn cười.

“Anh phải thú thật là anh không ngờ lại như thế, nhưng em đúng đấy. Anh đã chấp nhận được gia đình và anh nhớ họ. Bên cạnh đó, anh cũng đàm phán con tin đủ cho cả đời anh rồi.”

“Chỉ cần anh dành cuộc đời anh với em là được.” Mắt cô lấp lánh tình yêu.

Rafe gật đầu. “Đó là tất cả những gì anh muốn.” Cô là tất cả những gì anh muốn.

“Anh là tất cả những gì em muốn và thật là tuyệt được nói lên điều ấy thành lời.”

Anh gắn môi mình lên môi cô, một cái hôn và một cam kết suốt đời anh sẽ giữ.

Phần kết

THE DAILY POST

BLOG CHÀNG ĐỘC THÂN

Thưa các quý ông và quý bà, vì những tình huống ngoài dự kiến, đây sẽ là bản tin cuối cùng của Blog Chàng độc thân, nhưng cũng phải nói rằng chúng ta kết thúc với tiếng vang. Chúng tôi có thời phòng quá mức tin tức lần cuối về chàng độc thân của chúng ta bỏ trốn để làm đám cưới với cô gái của chàng. Nhưng không phải là hoàn toàn sai, và sự lãng mạn vẫn đang đơm hoa.

Ông và bà Mancuso đã làm đám cưới chính thức tại Hidden Falls, bang New York, quê nhà của chú rể, nơi cặp đôi sẽ cư ngụ vĩnh viễn. Địa điểm tổ chức lễ cưới? Chính là nhà nghỉ Angel vẫn thường được nhắc tới, đây là một nhà nghỉ gia đình hấp dẫn do ông bà Angel và Nick Mancuso, anh trai của người hùng và vợ của ông, quản lý.

Hội đồng thị trấn Hidden Falls thông báo đang tiến hành việc thu xếp tài chính để thành lập một sở cảnh sát mới ở Hidden Falls. Ai trong số hai Mancuso sẽ được phong chức cảnh sát trưởng? Giá mà tôi được tiếp tục dõi theo sự kiện ấy... Thay vào đó, tôi sẽ nói lời tạm biệt. Thật hạnh phúc được đưa tin về những chàng độc thân đáng giá nhất ở thành phố New York và giúp đỡ một số cặp đôi rất đặc biệt tìm được nhau. Hãy nhớ, những câu chuyện cổ tích có xảy ra. Và hạnh phúc vĩnh viễn của bạn có khi chỉ nằm ngay sau khúc ngoặt mà thôi.

[1] Nhân hiệu bột bánh phở thông ở Mỹ.

[2] Nhà một tầng rưỡi, rộng bề ngang, mái nhọn lợp ngói, ít trang trí và có lò sưởi lớn.

[3] Bánh bọc bột nướng với nhân cà chua và pho mát, hình bán nguyệt.